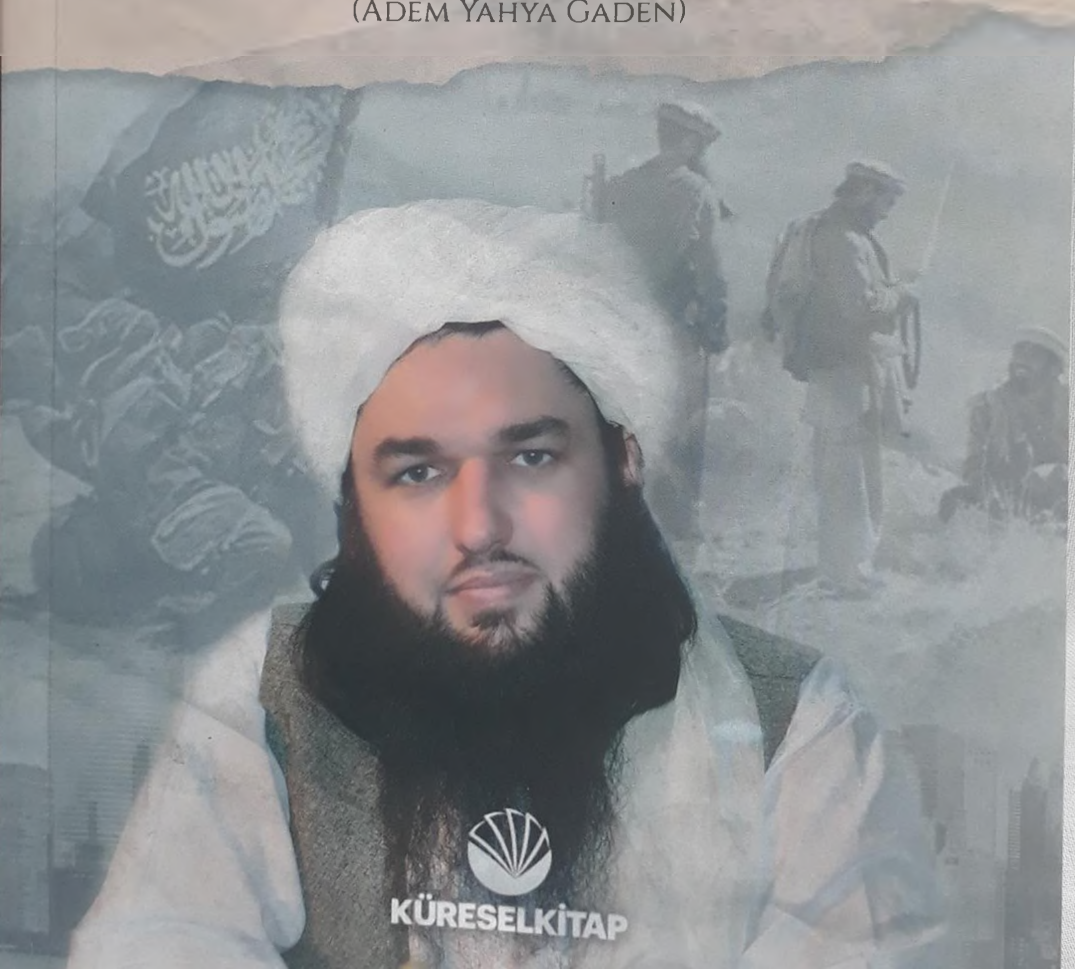

ABD'NİN "VATAN HAINİ" İLAN ETTİĞİ
İLK VE TEK MÜSLÜMAN

Cihad Menheci Tecrübeler ve Ötesi

AMERİKALI AZZAM
(ADEM YAHYA GADEN)

KÜRESELKİTAP

Cihad Menheci, Tecrübeler ve Ötesi

Adem Yahya GADEN

İstanbul, 1444 / 2022

Küresel Kitap: 92

Eserin Orijinal İsmi: Cihad Menheci, Tecrübeler ve Ötesi

Tercüme Eden: Muhammed Hanefî

Editör: Feridun DİNÇER

Tashih: KÜRESEL KİTAP

Mizanpaj: KÜRESEL KİTAP

Kapak: İnkreativ Arts

Baskı&Cilt: STEP AJANS Matbaa Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Bağcılar/ İST.

Sertifika No:45522

KÜRESEL KİTAP

Yayınevi Sertifika No: 36030

Adres: Yamanevler Mah. Küçüksu Cad. Bildircin Sok.

No: 9/1 Ümraniye / İstanbul

Tel: +90 216 632 00 60

Cep: +90 539 762 66 95

Web & E-Posta: bilgi@kureselkitap.com • www.kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

Mütercimim Önsözü	05
Önsöz	08
Hayatının İlk Yılları ve Hidayet Süreci	16
Cihadla Tanışma: Afganistan, El-Kaide ve Taliban	38
Cihad Menhecinin Özeti: El Kaide İle İşid Arasındaki Farklar	75
Suriye Cihadı	135
11 Eylül Saldırıları	144
Pakistan Yılları	150
Medya Çalışmaları	161
"Onları Kuşatın": İsrail İşgaline Dair Tahliller ve Küresel Savaş	175
Arap Baharı'na Dair Kısa Bir Değerlendirme	187

MÜTERCİMİN ÖNSÖZÜ

Bismillah, elhamdulillah, es salâtu ve's selâmu alâ Rasûlillah, ve alâ âlihî ve sahabihi ecmaîn.

Cihad sahasının şahitlik ettiği kıymetli kimselerden biri olan Şeyh Adem Yahya Gaden, gençliğini ve tüm ömrünü cihad yolunda feda eden, geride ise bereketli bir miras bırakan, müstesna bir şahsiyettir. Şehadetinin ardından geçen yıllara rağmen Allah (*azze ve celle*), diğer şehidlerde rastladığımız bir nimeti ona da bahşetmiş, kelimelerine, satırlarına inanılmaz bir tesir vermiştir. Bu şüphesiz şehidin kanının bereketidir. Allah (*azze ve celle*)'nin vahyini esas alan ve sahibinin kanıyla imzalanan bir fikirden daha kıymetli ne olabilir?

Bu müstesna şahsiyet, içerisinde doğduğu Amerika'yı, önünde yer alan imkanları, varlıklı ailesini, rahat bir hayatı, dünya nimetlerini genç yaşında terk etmiş, İslâm ile şereflenmiş ve bununla da kalmayıp cihadın tam kalbinde yerini almıştır. Hayatının ritmini cihadın frekansına ayarlayan Şeyh Adem, Müslüman olarak doğan ancak cihad etmek şöyle dursun, bunu bir kabahat ve cürüm adde-den kimseler için ne büyük bir ibret vesilesidir.

Şeyh Adem, asrın en büyük zalimi Amerika tarafından, kendilerine büyük bir acı vermiş olacak ki, "vatan haini" ilan edilmiştir. Amerika'nın ihanet olarak nitelediği şey ise, Şeyh Adem'in zulmün karşısında, hakkın yanında durması, insanların kanını emen ve onları fevc fevc cehenneme sürükleyen küresel sisteme karşı cihad etmesiydi. Asıl ihanet ise, insanları Allah yolundan alıkoymak için

şeytanla iş birliği yapan tağutların ve belamların yaptığıdır. Ancak bunlar el üzerinde tutulur, sarayların en müstesna yerlerinde ağır-
lanırlar. Zalimlerin bu tahkir ve taarruzlarının Şeyh Adem'in Allah
katındaki derecesini artırmış olmasını niyaz ediyor, onun sözlerini
tercüme etme nimetini ihsan ettiği için Allah'a hamd ediyoruz.

Elinizde tuttuğunuz eser üç ana kısımdan oluşmakta. Bunlar *Re-
surgence* dergisine verilen uzun bir röportaj, aynı dergi için yazılan
kısa bir yazı ve *Inspire* dergisine verilen kısa bir röportajdır. Bu üç
metni derleyerek bir kitap haline getirdik, böylece Şeyh Adem'in,
özellikle tecrübelerini ve cihad menhecine dair ders verici çıkarım-
larını okuyucuya sunmuş olduk.

Tercüme sırasında orijinal metni büyük ölçüde olduğu gibi ak-
tarmaya çalışsak da, diller arası anlatım farklarından kaynaklanan
gerekçelerle bazı kısımlarda köşeli parantezlerle eklemeler yaptık.
Bunun dışında orijinal metne müdahale etmemiş olmamızın anla-
mayı zorlaştırdığını düşündüğümüz kısımlarda, metni dipnotlar ile
takviye ettik.

Okuma tecrübesini zenginleştirme ve Şeyh Adem'in temas et-
tiği noktaları daha derinlemesine anlamayı sağlama maksadıyla da
metnin muhtelif yerlerine dipnotlar ekledik. Okuyucu bu dipnot-
ları atlayarak geçtiği takdirde metnin temelini anlayabilir. Yine de
detaylı bilgi isteyen okuyucuların dipnotlara da göz atması acizane
tavsiyemizdir.

Metnin tercüme ve tashihi konusunda gayet hassas davranmak-
la beraber, çeşitli hata ve noksanlara rastlanması mümkün olabilir.
Bunlar için şimdiden okuyucudan af dileriz. İsabet ettiklerimiz ve
doğrularımız Allah (*azze ve celle*)'den, hatalarımız ve noksanlarımız ise
nefsimiz ile şeytandandır.

"Ey Rabbimiz. Unutur veya yanılırsak bizi (ondan) sorguya çekme.

Ey Rabbimiz. Bizden öncekilere yüklediğin gibi bize (ağır) bir yük yükleme.

Ey Rabbimiz. Gücümüzün yetmediği şeyleri de bize yükleme. Bizi affet, bizi bağışla, bize rahmet et. Sen Mevlâmızsın. Kafirler topluluğuna karşı bize yardım et." (Bakara Suresi, 286)

Muhammed Hanefi
Hicri 1444, Miladi 2022

ÖNSÖZ

Esirgeyen ve bağışlayan Allah'ın adıyla...

Sevgili okuyucular,

Resurgence'in bu hususi sayısında sizlere Allah yolundaki bir şehidin hikayesini anlatacağız. Kelime-i şehadet ile başlayan ve kendi kanıyla yazılmış nihai bir şehadet ile biten bir hikaye.

Örnek alınacak bir muhacir, murabıt ve mücahid olan Adem Yahya Gaden (Azzam el-Emriki) bu yılın başında bir Amerikan hava saldırısında şehid oldu. Şehadeti Şeyh İbrahim er-Rubeyş, Şeyh Hâris en-Nezârî, Şeyh Ebû Muhammed ed-Dağîstânî, Şeyh Nâsır bin Ali el-Ânsî, Şeyh Mecdeddin Hammam el-Mısri ve diğer birçok kişinin Allah'a olan sözlerini yerine getirdiği ve kanlarını Allah yolunda vererek bizim kalplerimizde şehadet aşkını yeniden tusturduğu bir zamanda geldi. Allah'tan onların her birini kabul etmesini, cennette onlara peygamberler, salihler ve şehidlerle beraber en yüksek dereceleri vermesini, aile ve akrabalarına sabır ihsan etmesini ve ümmet için onların kaybını telafi etmesini niyaz ediyoruz.

Şeyh Adem'in şehadetinden birkaç hafta evvel, Üstaz Ahmed Faruk (*Raja Muhammed Selman, Allah ona rahmet etsin*) de, on yılı aşkın cihad yolculuğuna izzetli bir son olacak biçimde, bir Amerikan insansız hava aracı saldırısında şehid oldu. Hayatı ve karakteri sayısız genç için bir ilham kaynağı oldu ve çoğu, onun derslerinden etkilenerек cihad diyarlarına geldiler. Şehadeti elbette onu şahsen tanıyanları yahut

derslerini ve yazılarını bilenleri kederlendirse de bu aynı zamanda bizlerin, onun canını feda ettiği vazife yolunda devam etme azmini de eşit miktarda artırdı. O sadece cihadında kalem ve kılıcı birleştiren basiretli liderlerden değildi, aynı zamanda yakın bir arkadaş, bir akıl hocası ve çoğumuz için yol gösteren bir ışıktı. Olanca kibirleriyle Amerikalılar, Ahmed Faruk gibi bir kişiyi öldürmek için bir füzeden fazlasının gerektiği gerçeğini görmezden geldiler. Artık o kelimelerine kanıyla sonsuz bir hayat verdi ve adımlarını takip edecek insanlar için bir ilham kaynağı olarak yaşayacak, inşaallah.

Ailesine, arkadaşlarına ve Allah yolundaki dostlarına içten taziyelerimizi sunuyoruz. Allah'tan, onu şehidlerden kabul etmesini, cennete derecesini yükseltmesini, bizleri Adn cennetlerinde bir araya getirmesini ve bize onun intikamını Amerikalılardan ve onların Pakistanlı kuklalarından alma yolunda yardım etmesini niyaz ediyoruz.

Bu vesileyle, bu kıymetli liderlerimiz için baş sağlığı sunarken, ufukta görünen zaferlerin müjdesini de gözden kaçırmamak gerekir. Yemen'de Hadramevt, Şebva, Ebyen, Aden ve Ma'rib; Suriye'de Dera ve Cisir'den; Afganistan'da Herat, Ferah, Hilmend, Kandahar, Zabul, Gazni ve Kunduz'a kadar. Elhamdulillah, liderlerinin şehadetine rağmen ümmetin cihadı, en azından, kafir dünyayı sarsan bir tempoyla ilerliyor.

Hint Altkutası el-Kaidesi emir nâibini hedef alan bu saldırı alanında, Amerika'nın siyasi suikast ve yargısız infaz politikasının hedefi olan iki Batılı da bulunuyordu: Dr. Weinstein ve İtalya vatan-daşı Bay Lo Porto. Kendi vatandaşı olan Dr. Weinstein'ı kasten öldürmekle Amerikan hükümeti bir kez daha, adaletsiz bir şekilde esir tuttuğu bir kadını, Dr. Afiye Sıddiki'yi bırakmaktansa bir vatan-daşına suikast düzenlemeyi tercih eden, dik başlı ve kibirli bir İslâm düşmanı olduğunu kanıtladı. Amerikan hükümeti Şeyh Ömer Abdurrahman'ın, Dr. Afiye Sıddiki'nin ve Guantanamo ile CIA'in

"black site" 'ları gibi hapishanelerindeki sayısız mücahidin kötü durumunu böyle rahatlıkla unutturabileceğini zannetmemeli. Amerika liderliğindeki Haçlı Batı İslâm dünyasında hegemonyacı politikalarına devam ettiği sürece, Batılıların suçlarının bedelini daha fazla Amerikalı ve Avrupalı ödeyecek.

Bu vesileyle Dr. Weinstein ve Lo Porto'nun ailelerine söylemek istiyoruz ki 2012 yılından bu yana Kâidetu'l Cihad Cemaati, Amerika tarafından tutulan esirlerimiz karşılığında karşılıklı bir anlaşmaya varma konusunda ısrarcı oldu. Fakat bu çabalar, Obama yönetimi tarafından dik başlı bir reddediliş ile karşılandı. Onların özgür kalması için bir müzakereyi dahi düşünmediler. Obama sadece Dr. Weinstein ve Lo Porto'nun siyasi bir niyetle öldürülmesinden sorumlu değildir, aynı zamanda milletini da bunun bir 'kaza sonucu' olduğunu söyleyerek aldatmaktadır. Amerikan hükümetinin Dr. Weinstein konusunda ve onun serbest kalmasına dair müzakerelere dair sessizliğinin sebebinin, onu öldürmek amacını taşıdığından şüphemiz yok. Bu, söz konusu ölümü 'trajik bir kaza' olarak açıklamak için kullanılacak 'kasıtsız' bir insansız hava aracı saldırısını gerektirse dahi.

Ailelerine aynı zamanda söylemek istiyoruz ki Pakistan-Afganistan sınırında geçirdikleri zaman içerisinde, el-Kaide onlara, İslâm'ın esirlere yönelik iyi muameleye dair ölçüleri çerçevesinde oldukça iyi davranmıştır. Dr. Weinstein'ın sağlığına özel önem gösterilmiştir, hatta Amerika'nın cephe dostu² tarafından yapılan bombardımanlar esnasında dahi ayrıntılı beslenme diyetine³ bağlı kalındığından

1. Türkçeye "kara alan, kara merkez" şekillerinde tercüme edilebilecek, ABD istihbaratı kontrolündeki gizli hapishaneler. (Mütercim)

2. Pakistan (Mütercim)

3. Dr. Weinstein'a gösterilen düzgün muamelenin küçük bir örneğine değinecek olursak: Yaşı göz önüne alınarak, alışkın olduğu pahalı bir diyet rejimi kendisine düzenli olarak sağlanmıştı. Buna diğer şeylerin yanı sıra, günlük olarak bir alabalık da dahildi. Yalnızca Allah'ın rızası için, cemaat (el-Kaide) ona mevcut şartlarda mümkün olan en iyi tıbbi tedavileri de sağlamıştı. Bu bazı okuyucularımıza tuhaf gelebilir, ancak kalbindeki rahatsızlık ve ilerleyen yaşı sebebiyle, cemaat onun ilaçlarına ve beslenme ihtiyaçlarına ayda ortalama 80 bin rupi harcıyordu. Onunla aynı yerde yaşayan kardeşler ise aylık 3-4 bin rupilik bir bütçeyle yaşıyordu (ki bu el-Kaide içerisindeki bir mücahidin normal ortalama masrafıdır.) Amerika'nın veya onun mürted dostlarının hapishanelerinde,

emin olunmuştur. Kendisine kitaplar, bir laptop, haberlere erişim ve benzeri imkanlar verilmiştir. Bölgede kaldığı süre boyunca Dr. Weinstein kelepçelenmemiş, parmaklıklar arkasına konulmamış, bilakis kendisini derinden etkileyecek şekilde, kendisiyle beraber kalan kardeşlerle etkileşim içerisine girmesine izin verilmiştir. Lo Porto da benzeri şekilde oldukça iyi bir muamele görmüştür. Bu muameleler, bizim esir kardeşlerimizin Guantanamo'da ve CIA'in zindanlarında günlük olarak yaşadığı işkenceden oldukça uzaktır. Bu böyledir zira bizim savaşımız olağanüstü icraatlar, gizli hapishaneler, Guantanamo ve Ebu Gureyb'ler gerektirecek biçimde petrol ve emperyal çıkarlar için değildir. Yüreğimizin derininden inandığımız ilahi bir mesaj uğrunadır. Diğer insanlarla en ufak ilişkimizde dahi pratik olarak hayata geçen bir mesaj...

Dr. Weinstein ve Lo Porto'ya dair başka şaşırtıcı gerçekler de inşallah hususi bir yayınímızda ortaya çıkacaktır.

Kalplerimize oldukça yakın olan birinin şehadetiyle devam edecek olursak, İslâm ümmetine Adem Yahya Gaden (*Allah ona rahmet etsin*) için tebriklerimizi sunarız. Zira o hepimizin ulaşmayı arzuladığı nihai başarıya ulaşmıştır. Belirtmek isteriz ki onun şehadeti, bizim liderlerimiz ve İslâm'ın düşmanlarının liderleri arasındaki farkı bir kez daha ortaya koymuştur. Bizim liderlerimiz, kelimelerine kanlarıyla hayat verir ve hayatlarının baharında İslâm ümmetinin geleceği için savaş cephelerinde izzetli ölümlerle can verirken; kafirlerin efemine liderleri Beyaz Saray'ın, 10 Downing Street'in⁴, işgal edilen İslâm topraklarının başkentlerindeki sayısız Yeşil ve Kırmızı bölgenin⁵ aldatıcı konfor ve güvenliğinde yaşayarak, konforlu şartlarla

tutsakların kendilerinin esir edenlerden daha iyi yemekler yemesini veya daha iyi tıbbi bakım görmesini hayal etmek oldukça zordur, tabi eğer imkansız değilse. Bizleri İslâm'ın aydınlığına hidayet eden, bizi cehaletten ve küfrün getirdiği zulümden kurtaran Allah'a hamdolsun.

4. Downing Sokağı On Numara, Birleşik Krallık Başbakanlık ofisi ve konutuna verilen adıdır. (Mütercim)
5. Irak, Afganistan gibi başkentlerde diplomatik misyonların ve hükümet merkezlerinin bulunduğu alanlar Kırmızı Bölge, Yeşil Bölge gibi isimlerle isimlendirilmektedir. (Mütercim)

yavaş ve sefil bir ölümü bekliyorlar. Bu Allah'ın kulları ile maddenin kulları arasındaki farktır, Allah'ın birliğine sarsılmaz bir imanı olan ümmet ile şirk ve küfür milleti arasındaki farktır.

Şeyh Adem Gaden'in ⁶ karakterinde birçok dikkat çekici şey bir araya gelmiştir. İlk olarak o Hıristiyanlıktan İslâm'a geçmiştir. Bir sahîh hadiste belirtildiği gibi, eskiden Musa (aleyhisselâm)'a yahut İsa (aleyhisselâm)'a inanan, ardından Müslüman olarak Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e de inanan kişiler Allah'tan iki kat ecir alacaktır ⁷. İkincisi, o dârul küfürden dârul İslâm'a hicret etmiştir. Üçüncüsü, Müslüman olmasının ardından hayatının çoğunu bir murabıt ve aktif bir davetçi olarak yaşamıştır. Dördüncüsü, yaşamı Ehli Kitab'ın eliyle son bulmuştur ve bir diğer hadise göre Ehli Kitab tarafından şehid edilenler iki şehid ecir alacaktır. ⁸

O gazi bir mücahid, bir ilim talebesi, belagatli bir hatip, cihadi medya direktörü ve üreticisi, bir stratejist ve öngörülü bir kimseydi. Ancak dinamik şahsiyetine rağmen tevazu sahibi, ayakları yere basan, Allah'tan korkan bir şahıstı ve onda medyanın spot ışığı altındaki kişilerin gösterişinden eser yoktu. Hayata karşı yapıcı bakışı, olumlu düşünmesi, güçlükler karşısındaki kararlılığı ve en zorlu şartlardaki becerikliliği, onu yakından tanıyan herkes için ilham kaynağı olmuştu. İslâm ile küfür arasındaki savaşın bu kritik aşamasında cihad ve ribatın gerektirdiği sabır ve sebatın timsali oldu.

Kişiliğinin ders verici bir yönü cihadda karşılaştığı pratik zorlukların üstesinden gelme konusundaki dengeli yaklaşımıydı. Çağımızın salih alimlerine yönelik derin saygısı ⁹ ve dini konularda aşî-

6. Hürmeten bahsetmek gerekir ki bizler ona 'şeyh' olarak hitap etmeyi tercih ettiğimizde o, bu ifadenin kullanılmasına şiddetle muhalefet ederdi. Ona en sonra 'şeyh' diye hitap ettiğim zamanı hatırlıyorum. Şu güçlü reddiye cevap olarak vermişti: Ben şeyh değilim, sadece bir kardeşinizim. Şehadetinin ardından, ona her zaman hak ettiği bu saygıyı vermek gerektiğine inanıyorum.

7. *Sahih-i Buhari*, Cilt 1, hadis no: 97, müttefekun aleyh

8. *Sünen-i Ebu Davud*, Cilt 2, hadis no 723.

9. Bu en çok, cihadda öncü rol oynayan alimlere saygısı konusunda aşîkardı. Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Atıyye, Şeyh Ebû Yahya, Şeyh Ebû Katade, Şeyh Hâlid el-Huseynân.

rılıktan hoşlanmayışı kimsenin takdir etmekten geri kalamayacağı özelliklerdi. Kardeşleri, hâriciliğin ümmetin cihadi projesi için arz ettiği felaketlere dair uarmaktan asla usanmazdı. Derin ve düşünceli bir tabiatı vardı, sığlıktan hiç hoşlanmazdı. Bir kişi onda, şu hadiste tarif edilen mü'min basiretini görebilirdi: *"Mü'minin ferasetinden sakının, çünkü o Allah'ın nuruyla bakar."*¹⁰

Şeyh Adem'in cihadi medyaya üstün katkısı, bilhassa es-Saha-b'a olan katkısı, şüphesiz hayatının en büyük başarılarından biridir. Onun senaryo yazımı, ses kaydı, tercüme, seslendirme, düzenleme, kendi kendine konuşmalar ve belgeseller üretme gibi faaliyetleri ile tek kişilik bir medya ekibi olduğunu söylersek abartmış olmayız. Geliştirme ve eldeki imkanlarla en iyiyi yapma yeteneği dikkati şayandı. Son yıllarda internet, televizyon ve gazetelere erişimi kısıtlı durumda olduğundan, kendini dünyadaki gelişmelerden haberdar kılmak için sadece radyosuyla yetinmek zorunda kaldı. Bu kısıtlamalara rağmen, cihadın farklı sahalarında olan olaylara dair derin malumat sahibi birisiydi. Üç dilde akıcı olarak konuşabilmesi (Arapça, İngilizce ve Farsça) ve iki dili de açık biçimde anlayabilmesinin (Peştuca ve Urduca), küresel ve yerel siyasetteki girift durumları anlama konusunda müstesna bir idrak geliştirmesine büyük yardımı olmuştu. Bir muhacir olarak, bölgeye dair derin kültürel ve-siyasi anlayışı, diğer mezheplere ve hususen Hanefî mezhebine saygısı ve kültürel hassasiyetleri, en hafif tabirle göz alıcıydı.

Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî ve Şeyh Mansur eş-Şâmî gibi. Aynı zamanda Şeyh Ahmed el-Aş'uş ve Dr. İyâd Kuneybî gibi davetçilere de büyük hürmeti vardı.

10. Tirmizi, Cilt 2, hadis no 1071.

Ubâde bin Sâmî (radiyallâhu anhu)'dan rivayet edilir ki:

"Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'e (..) nerede olursak olalım hakkı söyleyeceğimize ve Allah yolunda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayacağımıza dair biat ettik." ¹¹

Bir başka hadiste ise Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e şöyle sorulduğu rivayet edilir:

"- En iyi cihad nedir?"

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle cevaplamıştır:

"Zalim sultanın karşısında hakkı söylemektir." ¹²

Adem Yahya Gaden (Allah ona rahmet etsin) ABD tarihinde vatan hainliği ile suçlanan 13. kişi ve ilk Müslümandır. Suçu ise Amerikan Şer İmparatorluğu'nun yüzüne hakkı haykırmaktan başka bir şey değildir. İnanıyoruz ki İslâm ümmetini savunmak için canını feda etmekle, kendisini hakir görenlere güçlü bir reddiye vermiştir. Ve ahiret gününde inşallah yalnızca kendi hakkı için değil, Allah'a yaptığı davete karakteristik kibirleriyle yanıt veren kendi halkına karşı da bir şahit olarak dirilecektir. (Amerikan halkının ona verdiği karşılık) tıpkı İbrahim (aleyhisselâm)'ın Kur'ân'da zikredilen kisasında olduğu gibi:

"Kavminin cevabı 'Onu öldürün veya yakın!' demelerinden başka bir şey olmadı." ¹³

11. *Sahih-i Buhari*, Cilt 3, hadis no 2080

12. *Sünen-i Nesai*, Cilt 3, hadis no 513

13. *Ankebut*, 24

Allah'tan ona cennette en âli dereceleri vermesini ve bize onun intikamını almak için yardım etmesini niyaz ediyoruz. Sizleri (şehadetinden sonra) onun son yayını olduğunu anladığımız, geçtiğimiz yıl yapılan düşündürücü röportaj ile baş başa bırakıyoruz. Bu röportaj birçok meseleyi içeriyor. Onun yetişmesi ve İslâm dinine geçmesinden, Müslümanların ve Mücahidlerin Kuzey Afrika'dan Hint Altı kıtası'na kadar farklı cihad sahalarında yaşadığı zorluklara dair düşüncelerine, Suriye'deki savaşın çeşitli boyutlarına ve bunun İslâm dünyasına olan etkilerine kadar...

Resurgence Editörü
Hasan Yusuf

HAYATININ İLK YILLARI VE HİDAYET SÜRECİ

Resurgence: İlk olarak aile geçmişin ve hayatının ilk yıllarını öğrenmek istiyoruz.

Adem: Bismillah, velhamdulillah, es-salâtu vesselâmu alâ Rasûlillâh ve âlihî ve sahbih.

Başlamadan önce, sizleri Hint Altkıtası el-Kaidesi'nin ve *Resurgence* dergisinin kuruluşu münasebetiyle tebrik ederim. Allah gayretlerinizi mübarek etsin, Hint Altkıtası el-Kaidesi ve *Resurgence* dergisinin Müslümanların kuvvetlenmesi ve hilâfetin ihyası yolunda büyük roller oynamasını nasip etsin. Ayrıca ilk röportajınızda konuk olarak beni seçtiğiniz için de teşekkürlerimi sunuyorum.

Şimdi, aile geçmişime gelince... Amerikalıların çoğu gibi ailemin kökenleri farklı yerlere dayanıyor. Babamın dedesinin ebeveynleri Litvanya/Polonya bölgesinden New York, Brooklyn'e göç eden Aşkenazi Yahudileri. Onun eşi, yani babamın büyükannesi Batı Virginia'dan Protestan Hristiyan bir kadın. Ailesi de Hristiyan ve devrim zamanlarından bu yana Amerika'dalar. Ve de birçok önde gelen Batı Avrupalı aile gibi soyları Charlemagne ve Fatih William'a dayanıyor.

Anne tarafım ise, hafızam beni yanıltmıyorsa, yaşadıkları Pennsylvania-New Jersey bölgesindeki çoğu insan gibi Alman Katolik kökene dayanıyor.

Babamın ebeveynleri, o doğmadan önce Doğu Sahili'nden Güney California'ya taşınmış, babam burada büyümüş ve akrabaları ile birlikte burada yaşayan annemle burada tanışmış. Tanıştıktan bir süre sonra, yanıltmıyorsam iki hafta sonra, anne babam evlenmiş. Bundan kısa bir süre sonra ise komşu eyalet Oregon'a taşınmışlar. Ben 1 Eylül 1978 günü, Port Orford'da ağaçlar içindeki küçük bir

karavanda burada doğdum.

Doğumumdan kısa bir süre sonra, hükümet ailemi babama ait olan bu araziden, bir milli park veya doğa koruma alanı yapmak üzere zorla çıkardı. Bunun üzerine biz de Güney California'ya geri döndük. Burada babam, o zamanlar gelişmemiş, seyrek nüfuslu ve kentsel yayılım alanlarından uzak bir yerde 60 akre¹⁴ arazi satın aldı. Sanırım buraya yerleşen ikinci yahut üçüncü aileydik.

Dört çocuğun en büyüğü olarak bu kırsal çiftlikte yetiştim. İki kız kardeşim ve dört kardeşin en küçüğü olan bir erkek kardeşim vardı.

Resurgence: *Hayatının ilk yıllarını nasıl tanımlıyorsun?*

Adem: Hmm... Daha çok pastoral, zaman zaman sıkıcı -belki de çoğunlukla sıkıcı demek daha doğru olur- ve muhtemelen büyüdüğüm yer ve zamana göre biraz sıra dışıydı. Daha önce de söylediğim gibi elektriğimiz, gazımız hatta tuvaletimiz dahi yoktu. İlk on yılda telefonumuz bile olmadı. Aynı şey televizyon için de geçerli. Sanırım akrabalarımız bize 3-4 inçlik siyah beyaz küçük bir televizyon verdiği zaman 11 ya da 12 yaşındaydım. Aydınlatma, radyo, kaset ve CD çalar gibi ufak aletleri çalıştırmak için kullandığımız üç güneş paneliyle, bu televizyonu günde birkaç saat izliyorduk.

Resurgence: *Öyleyse klimanız da yoktu?*

Adem: Tabii ki! Yazları ciddi derecede terler, kışın ise annemin yemek yaptığı odun sobası çevresinde ısınmaya çalışırdık. Gündüzleri ve akşamın ilk saatleri böyleydi. Geceleri ise kendimizi birkaç kat battaniye ve yorgan ile ısıtırdık. Belki de size babamın tasarladığı ve sıfırdan kendisinin inşa ettiği dört odalı küçük evden bahsetmeliyim. Aile büyüdüğü yeni bir oda ekliyordu, tamamen bir kat tahta kalastan inşa edilen evin duvarlarında büzüşme nedeniyle boşluklar vardı. Ve bu ev, kış aylarında sıfırın altına inen sıcaklıklar yaşanan

14. Akre, takriben 4046,85 metrekareye eşit bir Amerikan ölçü birimi. (Mütercim)

bu bölgede, rüzgar ve soğuğa karşı çok fazla koruma sağlamıyordu. Ama olumlu taraf ise, ağaçtan yapılan ev sıcaklığı çok fazla geçirmiyordu ve bu da sıcaklığın 46 dereceyi aştığı yaz aylarında çok yardımcı oluyordu.

Resurgence: *Bu zorlu, insanlardan uzak yaşam tarzı ailenin kendi tercihi miydi, yoksa şartlar nedeniyle zorunda kaldıkları bir şey miydi?*

Adem: Sanırım büyük çoğunlukla bu şahsi bir tercihti. Ya doğuştan farklı olma arzusuna sahip olmaktan, ya da Batılı tüketim kültüründen hoşlanmıyor olmalarından ve daha basit bir hayata sahip olma isteğinden. Ama dürüst olmak gerekirse, modern hayatın hangi imkanlarını ve konforunu terk edip hangilerini kullanacaklarını neye göre seçtiklerinden çok da emin değilim. Örneğin elektrığımız veya tuvaletimiz yoktu ama daha önce bahsettiğim teknolojiye ve bahsetmediğim diğer şeylere ek olarak birkaç otomobilimiz vardı.

Resurgence: *Okula ve diğer resmi eğitim kurumlarına hiç gitmediğini duyduk. Bu doğru mu? Şayet doğruysa ailen neden sana evde eğitim vermeyi tercih etti?*

Adem: Evet, özel okul olsun devlet okulu olsun okula hiç gitmedim. Ailemin beni de kardeşlerimi de okula göndermemesinin arkasında birçok sebep olduğunu düşünüyorum.

Çocuklarına evde eğitim veren birçok aile gibi, sanıyorum benim ailem de bunu çocuklarının entelektüel gelişimi ve fiziksel iyiliği konusunda başkalarına güvenmek istemedikleri için yaptı. Şüphe yok ki okullar, bilhassa Amerikan devlet okulları, çocukların zihinlerinde, değerlerinde, ahlaklarında, terbiyelerinde ve sağlıklarındaki bozulmanın en önde gelen sebeplerinden biri. Ateizm, Tanrıtanımazlık, seks, uyuşturucu, adi suçlar ve şiddet suçları, hastalık, abur cubur. Hangi şerden bahsetsen onu okullarda bulabilirsin ve okullarda öğretilir, diğer öğrenciler veya sana eğitim vermekle görevli olanlar tarafından.

Unutmayın ki Amerikan eğitim sistemi pizzanın sebze olduğunu düşünen, insan ve maymunun aynı atadan geldiğini savunan, evlilik dışı cinselliğin "korunulduğu" sürece sıkıntı olmadığını öngören bir sistemdir.

Yani bizi böylesi kötülüklerden ve olumsuz etkilerden korumak, muhtemelen ailemin beni ve kardeşlerimi okula göndermemesinin ana sebebiydi.

İkincil bir sebep ise tamamen lojistikti. Yani, 20 veya daha fazla yıl, haftada 5 gün bizi evden okula, okuldan eve götürmenin zahmetinden kurtulmak. Okul otobüsü durağına gitmek için bile, tekerlek izleriyle dolu ve yamru yumru bir yolda 15 dakika araç sürmek gerekiyordu. Elbette mahallemizde çocuklarına rejim sponsorluğunda bir eğitim vermek için bu zahmeti çekmeye talip olan başka aileler vardı ama benim ailem böyle değildi.

Resurgence: *Birçok kardeş, modern resmi eğitim sisteminin gençlerin hayatlarındaki kavgacı gayeleri çalmak ve onları kariyer yapma amacıyla meşgul etmek için tasarlandığına inanıyor. Evde eğitim gören biri olma tecrübenin ışığında, bu görüşü paylaşıyor musun?*

Adem: Bu soruyu, sorudaki sistemi şahsen tecrübe etmeyen birine değil de tecrübe eden birine sormak aslında muhtemelen daha uygun olurdu. Fakat her ne olursa olsun bana göre, modern eğitim sistemlerinin genel olarak, tesire açık çocukları programlama ve onları bu sistemleri yürütenlerin çıkarına olacak şekilde küçük yaştan itibaren bir kalıba sokma eğiliminde olduğu açıktır. Ki bunlar çoğunlukla dünyanın laik hükümetleri veya ajandaları İslâmi ilke ve değerlerle uyuşmayan sivil toplum kuruluşlarıdır.

Bu eğitim sistemleri ve kurumları sadece bilgi verip öğrencilere bilim öğretmez, aynı zamanda onları talim ve terbiyeden geçirir. Kaldı ki bu sistemlerin çoğunda sunulan talim ve terbiyeye en hafif tabirle söylenebilecek şey, zayıf hatta kökünden çürümüş olduğudur.

Aynı zamanda bu sistemlerin bağımsız düşünceye dair hevesi kırdığını, sürüye uymayı ve "ortak fikre bağlanmayı" teşvik ettiğini düşünüyorum.

Sadece bu kadar da değil, aynı zamanda insanın vaktinin çok büyük bir kısmını da ziyan edebiliyor. Biliyorsunuz, birçok insan hayatının dörtte birinden fazla zamanı, kreşten üniversiteye resmi eğitim kurumlarında geçiriyor. Bilhassa çok sayıda insanın tüm bu süreçten geçmesine rağmen hala şahsi ve mesleki hayatlarında başarısız olduğunu düşündüğünüzde, bu çok fazla bir zaman. Bir kişinin, okulda harcadığı vakti kendisi, ailesi, insanlar ve toplum için daha üretici bir şeyler yaparak harcayabileceği kanaatindeyim.

Şüphesiz, eğitim sisteminin bir biçimi bir zorunluluktur. Zira her toplum için zaruri olan meslekler vardır, doktorluk, mühendislik ve benzerleri gibi. Ve elbette bu tarz meslekler yıllarca eğitimi, deneyimli ve profesyonel öğretmenlerin himayesi altında pratiği gerektirir. Yani okulların yasaklanmasını savunmuyorum. Fakat gerçek şu ki, okullar ve kolejlerin bugün verdiği ders ve alan uzmanlıklarının bir kısmı en iyi tabirle ehemmiyetsiz olarak tanımlanabilir.

Bu eğitim sistemlerinin durumuna dair genel bir eleştiri. Bu bir yana, İslâmi bir bakışla bakacak olursak, İslâm dünyasındaki eğitim sistemleri, şu an toplumumuzdaki birçok alan gibi, İslâmi hüküm ve ilkeler ve ümmetin ihtiyaçları doğrultusunda büyük bir reform ve yeniden inşaya muhtaç. Zira tarihi bir gerçektir ki bu sistemlerin çoğu, günümüzde toplumumuzun birçok yönü gibi, sömürgecilik çağında Avrupalı Haçlı işgalcilerin gözetimi altında ortaya çıkarılmıştır. Ki bunlar ilk olarak geleneksel İslâmi eğitim sistemlerinin kökünü kazımış ve daha sonra bu sistemleri, kendi şeytani çıkarlarına hizmet edecek sistemlerle değiştirmişlerdir. Allah en iyisini bilir.

Resurgence: Çocuklarını her sabah okul denilen bu hengamenin içerisine gönderen ebeveynlere tavsiyen nedir? Müslümanlar olarak araştırıyor olmamız gereken gerçekçi alternatifler var mı?

Adem: Hmm... Ebeveynlere tavsiye olarak, çocuklarını okula göndermeyi tercih edenlerin kendilerine şu soruyu sorması gerektiği kanaatindeyim: Çocuklarınıza kimin eğitim verdiğini ve onlara ne öğrettiğini biliyor musunuz? Ve çocuklarınızın okul arkadaşlarını, onların boş zamanlarında ne yaptığını biliyor musunuz?

Kendinize şunu sorun: Olumsuz davranışlı, kötü ahlaklı, belalı ve disiplinsiz çocukların olduğu bir mahallede yaşadığınızı düşünün. Onlarla beraber değilken ve onları gözetmiyorken, çocuğunuzun her gün vaktinin büyük kısmını bu çocuklarla geçirmesine müsaade eder miydiniz? Sanırım cevabınız "Asla!" olacaktır. Değil mi? Eğer öyleyse, neden çocuğunuzu, bu arsız çocuklar gibi ve daha kötü onlarcasının da bulunduğu yüzlerce çocuğun arasında, sizin gözetiminiz olmadan her gün saatler geçireceği bir yere göndermeye razı oluyorsunuz?

Bu düşünülmesi gereken bir şeydir öyle değil mi?

Okullara alternatif olarak, herkese uyan tek bir tavsiye veremem. Her aile kendisine uygun şartlar, imkanlar ve alternatifler dahilinde kendi kararını vermelidir. Değerlendirmeye değer olan bir seçenek, belirli bir yerdeki bir grup ailenin, çocuklarının evde eğitimi amacıyla destek grupları teşkil etmesi ve birbirlerine destek olarak çocuklarını evde eğitmesidir. Bu belirli bir aile yahut şahıs için uygulanabilir yahut münasip değilse, sanıyorum bir kişinin çocuğunu terbiye bakımından kabul edilebilir bir atmosferi olan bir medreseye göndermesi, seküler bir okula göndermesinden evladır. Önemli olan şey, İslâm'ı, çocuğumuzun din ve değerlerinin korunmasını her şeyden üstün tutmak ve çocuğumuzun eğitiminin İslâm pahasına olmamasını sağlamaktır.

Bu esnada, ülkelerimizde İslâmi bir sistem ve yönetimin tesisi için elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekir. Zira sadece böylesi bir yönetimin varlığı halinde ümmet olarak, eğitim sisteminde ve toplumun ihtiyaç duyduğu diğer temel şeylerde reform yapabiliriz.

Resurgence: *Allah bize ümmetin iyiliği ve İslâm'ın zaferi için çalışma konusunda hidayet etsin.*

Hayat hikayenle devam edelim. Din yetişme sürecinde bir rol oynadı mı?

Adem: Eğer dinden kastın organize bir din, cami, kilise, tapınak veya sinagoga düzenli olarak gitmekse, böyle oldu diyemem. Ancak din derken belirli inançlara sahip olma ve belli ritüelleri kast ediyorsan evet, sanırım din bir rol oynadı. Röportaj esnasında buna daha detaylıca eğilebiliriz.

Resurgence: *Buluğ çağındayken¹⁵ ilgi alanların nelerdi? İlk gençlik zamanında seninle ilgili farklı bir şey var mıydı?*

Adem: Gençliğimin en iyi noktasına henüz ulaştığımı düşünüyorum! Ama cidden, buluğ çağında farklı bir kişilik olduğumu düşünmüyorum. Çoğu kişiden daha utangaç ve daha içe kapanıktım. Sadece okula gitmediğim için değil, aynı zamanda daha önce de söylediğim gibi mahallemiz seyrek nüfuslu olduğu ve benim yaşlarımda oğlu olan çok fazla aile bulunmadığı için.

İlgili alanlarıma gelince, muhtemelen buluğ çağındaki birçok kişi için tipik olacak şeylerdi. Kitaplar, müzik, medya vesaire.

15. Röportajın aslında kullanılan "teenager" kelimesini "buluğ çağı" olarak tercüme etmeyi مناسب gördük. Kelimenin anlamı aslen "onlu yaşlardaki kişi" olup, genel olarak 13-19 yaş arasındaki gençleri ifade etmek için kullanılmaktadır. (Mütercim)

Resurgence: *Hayatında bir boşluk olduğunu ilk olarak ne zaman hissettin? Bu boşluğu doldurmak için dini araştırmaya seni iten neydi?*

Adem: Tam olarak tarihi bilmiyorum, ama bu muhtemelen, anne babamın yanından ayrılıp, California, Orange County'nin idari merkezi olan Santa Ana şehrinde büyük anne ve büyük babamla yaşamaya başlamamdan kısa bir süre önceydi. O zamanlar muhtemelen 15-16 yaşlarındaydım. Ve taşındıktan sonra da muhtemelen bu sürecin hızlanması arttı. Sanırım şartların değişmesi, keşfin ateşlerini harlayan bir etken oldu. Bu ateşi kendi evimde olmayan ancak büyükanne ve büyükbabamın evinde bulunan imkan ve kaynaklar harladı. İnternet ve onların içinde din dahil birçok konuda kitap olan kütüphanesi gibi. Kısa bir bisiklet sürme mesafesinde olan halk kütüphanesinden ve kitap dükkanlarından bahsetmiyorum bile.

Dini neden araştırmaya başladığıma gelecek olursak... Çünkü ben her zaman Allah'a bir yaratıcı ve bir kanun koyucu olarak inanıyordum, dua ve ibadet gibi şeyler yapmıyor olsam da. Benim açımdan, bu sadece onun varlığına inanmaktı. Eylem olmadan ve yaratmakla neyi murat ettiğini sahiden anlamadan... Bu yüzden Allah'a nasıl ibadet edileceğini ve ona nasıl itaat edileceğini bulmak için dini araştırmaya başladım.

Resurgence: *Nihayetinde hakkı arayışın seni nereye götürdü?*

Adem: Muhtemelen Hristiyanlığa, çünkü bu Amerika'da baskın olan dindi ve sanıyorum ki bu sebeple, din ile ilgilenen birinin doğal olarak ilk tercihiydi. Ve bu aynı zamanda çocukluğumun son yıllarında ve buluş çağımın ilk zamanlarında en çok bilgi sahibi olduğum dindi. Öyle ki bana o zamanlar din hakkında sorsaydınız, dine ve onunla bağlantılı şeylere dair büyük sıkıntılarımla olmasına rağmen Hristiyan olduğumu söyledim.

Resurgence: Söylediğin gibi Hristiyanlık ile bazı büyük sorunların vardı. Peki senin Hristiyanlıktan dönmene sebep olan en büyük şeyler nelerdi?

Adem: Okumalarımın ve tefekkürün ardından bir dizi şey beni Hristiyanlıktan döndürdü.

İlki İncil metninde, 'Genesis'¹⁶ten 'Revelation'¹⁷a ilahi kaynaklı olduğu söylenmesine rağmen bulunan birçok hata, çelişki ve çarpıtma idi. Orijinal yazmaların tarih içinde kaybolduğu ve elimizde bulunanların asırlar sonra yazılan kopyalar olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Tevrat ve İncil'in ikisinin de Allah tarafından vahyedildiği gerçeğinden şüphe olmamakla beraber (ki bu İslâm inancının da esaslarındandır), söylenebilecek en iyi şey İncil olarak bilinen şeyde, insan yapımı bir çalışmanın içerisine serpiştirilmiş halde asıl vahiyden parçalar içerdiğiidir. Hristiyanlığın bu esasi kusuru (yani sahih ve güvenilir bir kaynak metni olmayışı), Hristiyanlığın birçok lideri ve takipçisi tarafından -şayet tamamı tarafından değilse- İncil'in aslında ne dediği konusunda (çoğunlukla kasti olarak) daha beter hale getirilmiş ve bu nokta üzerinde durulmuştur. Bunlar, asıl İncil'in parçası olmayan şeyleri ona atfederek, parçası olanların da varlığını inkar etmişlerdir.

İkincisi, Hristiyanların Allah'a değil İsa (aleyhisselâm)'a dua ettikleri gerçeği idi. Oysa ki İsa (aleyhisselâm), Kur'an'da ve hatta orijinal olmayan, muharref İncil'de geçtiği üzere havarilerini kendisine tapmaktan açıkça men etmiş ve onlara sadece Allah'a tapmalarını söylemiştir.

Üçüncüsü, İncil'de yer almayan teslis inancıydı. Bunun çetrefilli, kavranamaz bir şey olduğunu kabul etmelerine rağmen, bunu dinlerinin temel ilkesi olarak kabul ederler.

16. Book of Genesis: Yaratılış Kitabı. İncil'i oluşturan kısımlardan Eski Ahit içindeki kitaplardan biri. (Mütercim)

17. Book of Revelation: Vahiy Kitabı. İncil'i oluşturan kısımlardan Yeni Ahit'in sonuncu kitabı. (Mütercim)

Dördüncüsü, İsa (*aleyhisselâm*)'ın insanoğlunun günahları için öldüğü ve bu yüzden onları ilahi hükümlerin kısıtlamasından kurtardığı gibi, bir başka mantık dışı ve çelişkilerle dolu mefhumdur.

Hristiyanlıkta dikkatimi çeken başka birçok büyük zayıflık ve kusur vardı. Ancak bunlar muhtemelen en önemlileriydi, ya da şimdi aklıma gelenler bunlar.

Resurgence: *İslâm hakkında ilk defa ne zaman bir şey duydun?*

Adem: Bu soruya cevap vermek sanıldığı kadar basit değil. Daha önce de bahsettiğim gibi, din benim hayatımda, büyüdüğüm sırada bir rol oynadı, ama ne tür bir din?

Gerçek şu ki, anne babam, benim doğumumdan önce, salata yaparken meyve, sebze ve sosları karıştırır gibi İslâm, Hristiyanlık ve Yahudiliği karıştırarak, bir tür senkretik¹⁸ ve ev yapımı bir din benimsemişler. İlk başlarda İslâmi bir hava egemendi ancak daha sonra bu azaldı ve Hristiyanlık yönü daha ağır basmaya başladı.

Her neyse, ben doğmadan evvel bir süre babam kendisine Seyfeddin, annem ise Ayşe ismini takmış. Soy ismini ise Pearlmén yerine Gadahn veya Gaden olarak değiştirmişler. Anladığım kadarıyla bu Arapça "gaden" (yarın) kelimesinden türetilmiş bir şey. Bu açıklama bir yana, ailemden biri medyaya bunun İncil'deki 'Gideon'¹⁹ ile alakalı olduğunu söylemiş. Ben doğduğum zaman bana Yahya ismi verilmiş. Daha doğru ve fonetiğe uygun olan telaffuz 'Yahya'dır ancak babam bunu Yahya olarak telaffuz etmiş. Bu İngiliz okurlarca bir kız ismi gibi anlaşılmamalı.

18. Senkretizm, birbirinden ayrı düşünce, inanış veya öğretileri kaynaştırmaya çalışan felsefe sistemidir. (**Mütercim**)

19. Eski Ahit'te kendisinden bahsedilen askeri lider, yargıç ve kimilerine göre bir 'peygamber'. Yahudi ve Hristiyanlarca önemli kabul edilen bir dini figürdür. (**Mütercim**)

Ve sanırım burada Adem ismini, 6 yaşındayken diğer çocukların tuhaf ve telaffuz edilemeyen ismimle bitmek bilmeyen alayları sonucu kendim seçtiğimi söylemeliyim.

Çocukluğumun ilk yıllarında babamın ara ara gerçekleştirdiği İslâmi pratikler arasında namaz ve Ramazan orucu vardı. Babamın Müslümanlar gibi namaz kıldığına, ama bunu Amerika'daki çoğu Müslüman gibi kuzeydoğuya dönerek değil güneydoğuya dönerek²⁰ yaptığına dair iyi hatırladığım bir anım var. Aynı zamanda bir kere-sinde de Ramazan'da oruç tutmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Ama çok ufaktım ve uzun, sıcak bir yaz günüydü. Öğlen gibi orucumu bozmuştum.

Müslümanlara benzediğimiz bir diğer alan da domuz etini, aynı zamanda helal veya koşer²¹ olmayan etleri yemiyor oluşumuzdu. Hatta babam çiftliğimizde keçi yetiştirir, bunu İslâmi usullere göre keser ve Los Angeles'ta Pakistanlıların işlettiği bir et dükkanına sattı.

Resurgence: *Bunu okuduktan sonra bazı kişiler, ismin Arapça-İslâmi, baban oruç tutan ve namaz kılan biri, yiyecekleriniz de helal olduğ-u için sizin gerçekten Müslüman olduğunuzu düşünebilir.*

Adem: İlk bakışta, evet. Fakat yakından bakarsak böyle bir sonuca varmanın şu sebeplerden ötürü yüksek oranda tartışmaya açık olduğu aşikardır:

İlki ve en önemlisi, babama dini sorulduğu zaman -bilhassa gayrimüslimlerce ve form doldururken- Müslüman olduğunu asla söylemezdi. Ya soruyu yanıtlamaktan kaçınır yahut tuhaf bir yanıt verirdi. Kendini Sabii olarak nitelemek gibi, zira ona göre kimse Sa-bii'nin ne olduğunu bilmezdi. Bir diğer deyişle, herhangi bir dine

20. Dünyanın küreye yakın bir şekilde olması sebebiyle kible kuzeydoğu yönünde olmakla beraber, Amerika'nın coğrafi konumu ve Mekke'ye uzaklığı nedeniyle, ülkedeki Müslümanlar arasında kible yönünün tespiti konusunda bazı ihtilaflar mevcuttur. (Mütercim)

21. Yahudilik inancına göre yenilmesi ve kullanılmasında dinen bir sakınca bulunmayan ürünler. (Mütercim)

mensup bir kişi olarak kategorize edilmek istemiyordu. Aynı zamanda yaklaşık on sene evvel onunla yapılan bir röportajda kendisini ve ailesini "Üniteryen Hristiyanlar"²² olarak tanımlamıştı.

İkincisi, biz çocukken okumamız teşvik edilen şey İncil'di, Kur'an değildi. Ki Kur'an bizim ulaşamayacağımız üst bir rafta duruyordu.

Üçüncüsü, çocukken bize Müslüman olduğumuzun söylendiğini ya da böyle bir şey işittiğimi dahi anımsamıyorum.

Dördüncüsü, babama Müslüman olduğumu söylediğim zaman, "Ama sen -veya biz- zaten Müslümansın" diye bir karşılık vermemişti.

Resurgence: Peki tepkisi ne olmuştu?

Adem: İlk tepkisinin oldukça şaşırmak olduğunu hatırlıyorum. Birkaç gün sonra ise bana iki kitap hediye ettiğini anımsıyorum. Bunların biri Abdullah Yusuf Ali'nin Kur'an mealı ve tefsiriydi.²³ Bu o yüksek rafta babamın sakladığı Kur'an mealinin aynısıydı.

22. Üniteryenizm, İsa (aleyhisselâm)'ın Allah'ın oğlu olduğunu iddia etmekle beraber, Hristiyan inancındaki teslis inancını reddeden, tek bir tanrı varlığı olduğuna inanan bir dini anlayıştır. Bu inanç sisteminde ilk günah, kadercilik, İncil'in yanılmazlığı gibi temel inançlar da reddedilmektedir. (Mütercim)

23. Adem Yahya Gaden ekliyor: Abdullah Yusuf Ali (1872-1953) aslen Hindistanlı İngilizleşmiş bir Davudi Buhri (Şii İsmaili) idi. Meal ve tefsiri Batınilerde, akılcılarda ve Batılılaşmış Müslümanlarda yaygın olan hata ve sapıklıklarla doluydu. Tıpkı Kur'an'daki cennet ve cehennem tasvirlerinin sadece bir alegori (benzetme) olduğunu iddia etmesi gibi. Tıpkı Yahudilerin, Hristiyanların ve diğer dinlerin mensuplarının Allah'ın Rasulü Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'i duyduktan sonra ona iman etmeseler bile kurtuluşu hak ettiklerini iddia etmesi gibi. Muhtemelen bu sebeple, onun tercümesi, Batı'da ve diğer yerlerde en meşhur mealdir ki bu müessif bir durumdur.

Bu sebeple tüm erkek ve kız kardeşlerime yorumlar, ekler ve notlarla dolu olan Abdullah Yusuf Ali mealinin herhangi bir nüshasına dair uyarıda bulunuyorum. Suudi Arabistan'da bir ulema heyeti tarafından gözden geçirildikten sonra yayınlanan versiyona gelecek olursak. Bu biraz daha iyidir zira eklerin tamamı, yorumların ve dipnotların çoğu temizlenmiştir. Bu sebeple orijinal nüshada bulunan sapıklıkların ve hataların çoğundan kurtulmuştur. Ancak ayetlerin meallerinin halen, usul ve doğruluk açısından noksan olduğunu düşünüyorum.

Babam dışarı gitmiş ve mescid kütüphanesinden bana bu mealin bir nüshasını satın almıştı.

Babamın bana verdiği ikinci kitaba gelince, bu bir süredir kendi kitaplığında bulunan bir kitaptı. İdris Şah²⁴ isimli birinin yazdığı "Sufiler" yahut "Sufi'nin Yolu" kitabıydı. Kitap ana olarak, mutasavvıf evliyalar olan Cüneyd-i Bağdadi, Şeyh Abdulkadir Geylani, İmam Gazali (Allah hepsine rahmet etsin) ve diğerleri gibi kişilerin düşünce ve inançlarını (Şah tarafından ifade ve tasvir edildiği ölçüde) içermektedir. Ve babam bu kitaptaki fikirler hakkında olumlu yorumlar yapmıştı. Bu ve aynı zamanda *Sahih-i Buhari* gibi hadis külliyatlarına dair olumsuz yorumları, benim, onun sadece İdris Şah'ın Sufizmini değil, aynı zamanda Kur'ancılarının, sadece Kur'an diyenlerin bazı fikirlerini de paylaştığını düşünmeme yol açtı.

Her ne olursa olsun, şayet bir zamandan beri Müslüman idiyse de ben Müslüman olduğum zamanlar artık bir Müslüman gibi görünmüyordu. İslâm anlayışım ve yaşantıma dair bir tartışma yahut münazara esnasında, ona bir tür meydan okuma gibi şöyle sordumu hatırlıyorum:

"- Sen eskiden Müslüman değil miydin?"

Şu şekilde bir cevap verdiğini anımsıyorum:

24. Adem Yahya Gaden ekliyor: İdris Şah (1924-1996), İslâm'ı ve hatta Sufizm'i alıp seküler, bireyselci bir tür ruhani hikmete dönüştürdüğü için Batı'da çok beğenilen ve takdir edilen meşhur bir şarlatandır. Böylece bunları Batılıların zevklerine ve eğilimlerine uygun, doğal olarak ilgi geçici bir Sufizm haline getirmiştir ki bunun içinde kendini feda etme, kendini aşabilme, dini bilgiye istek, gelenek, Peygamber, Kur'an, İslâm ve Allah bulunmamaktadır. (James Moore)

Bu arada Şah, gururla, kötü namıyla tanınan Afgan savaş ağası Can Fışan Han'ın (Seyyid Muhammed Şah) soyundan geldiğini iddia etmektedir ki bu kişi, Birinci Afgan Savaşı'nda (1839-1842) İngiliz işgalcılar ve onların kuklası Şah Şuca için savaşmıştır. Ardından, İngiliz efendileri ile beraber Afganistan'dan kaçtıktan sonra, İngilizlerin 1857'deki Hindistan İsyanı'nı bastırmasına yardım etmiştir. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde İdris Şah bu haini büyük bir mutasavvıf olarak nitelendirmektedir.

Şah aynı zamanda Uttar Pradeş eyaletinin İngilizlerin atadığı son idarecisi olan Seyyid Emcad Ali Şah'ın da torunudur. Bu makam kendisine, yıllar önce dedesi Can Fışan Han'ın yaptığı hizmetler sebebiyle verilmiştir.

" Müslümandım ama senin gibi bir Müslüman değildim."

Tekraren, eskiden öyle yapıyor idiyse bile, artık kendisini Müslüman olarak tanımlamak istemediği hissini veren, muğlak bir cevap. Ve medyada ona atfedilen, kendisini ve ailesini Üniteryen Hristiyanlar olarak tanımladığına dair sözleri de bunu destekliyor. Allah en iyisini bilir.

Resurgence: *Peki ya annen? Onun inançları nasıldı?*

Adem: Sanırım annem İslâm'a babamdan daha az meyilliydi ve Hristiyanlığa daha yakındı. Bizi bölgedeki evde eğitim destek grubu tarafından organize edilen toplantı ve faaliyetlere götürdüğünü hatırlıyorum. Bölgedeki tüm evde eğitimciler sıkı Hristiyanlar, çoğunlukla Pentikostal²⁵ olduğu için, bu toplantılar genel olarak açık bir şekilde dini idi. Bazen bizi komşuların katıldığı kiliselere de götürdü. Ve en az bir defa, bir kilise grubunca sahnelenen 'Christmas Nativity'²⁶ oyununa katıldığımızı hatırlıyorum. Her ne kadar, genel olarak ailemiz Noel'i ve bu minvaldeki herhangi bir bayramı kutlamıyor olsa da. Yani görünüyor ki annem Hristiyanlığa daha meyyal idi.

Resurgence: *Sana göre, ailen ve bilhassa baban, neden dine dair böyle karmaşık bir yaklaşıma sahipti?*

Adem: Sanırım bu, en azından kısmen, babamın ait olduğu nesil- le alakalı. Ve de 60'lı ve 70'li yıllardaki, Hippileri ve onlar gibi grup- ları üreten karşıkültür hareketiyle. Bunlar, baskın kültürün birçok diğ- er yönü gibi, düzenli bir dine karşı da antipatileriyle biliniyordu.

25. Protestanlığın bir akımı olarak ele alınan bu inanç, ismini Hamsin Yortusu olarak da bi- len ve Hristiyanlarca önemli addedilen Pentikost Günü'nden alır. Hristiyanlar, bugünü Kutsal Ruh'un Havarilere geldiği ve Hristiyanların dünyaya karşı vazifelerinin başladığı gün olarak kabul etmektedir. 20'nci yüzyıl başlarında ortaya çıkan Pentikostalizm, daha bireyci ve ruhani bir yaklaşımı benimsemiştir. (Mütercim)

26. Hristiyanlarca genellikle Noel döneminde anaokulu ve ilkokul gibi seviyedeki çocuk- larca sahnelenen, İsa (aleyhisselâm)'ın doğumunun tasvir edildiği tiyatro oyunlarına verilen isim. (Mütercim)

Bu da "yeni dini hareketler" denilen bir dizi oluşumun doğmasına yol açtı. Bu hareketler, statükoya bir tür isyan olarak, İslâm ve Süfizm gibi sözde "doğu" din ve felsefelerinden de unsurlar içeriyordu. Sanırım babam bu hareketin birçok fikir ve değerini paylaşıyordu (hemen eklemek isterim ki, bunlar taraftarlarının çoğunun sefih yaşam tarzı haricinde) ve çoğu tür kurum ve organizasyondan açık bir şekilde hoşlanmazdı.

Resurgence: *Hakikati arama hikayene devam edelim. İslâm üzerine araştırmalar yapmaya başlamadan önce, İslâm ve Müslümanlara dair genel izlenimin neydi?*

Adem: Ebeveynlerim birkaç Müslüman aile ile arkadaş olduğundan, ki bunlar arasında Araplar, Pakistanlılar ve Amerikalılar da vardı, Müslümanları erken yaşlarımdan beri tanıyordum. Onları iyi insanlar olarak hatırlıyorum, Amerikan medyasının Müslümanları lanse ettiği gibi kalpsiz canavarlar olarak değil. Ancak bu insanlar hayatımın ilk birkaç senesinde varlardı ve 80'lerin ortalarına ve sonlarına doğru kayboldular.

İslâm hakkındaki izlenimin veya bilgim hakkında konuşacak olursak, bu son derece az ve zayıftı. Muhtemelen İslâm hakkında okumuş olduğum tüm şeyler Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in peygamberliğinin başlangıcı ile ilgili çocuk kitaplarından ibaretti. Bunları da bana, yanlış hatırlamıyorsam, babamın et sattığı helal et dükkanının sahibi vermişti. Settar adlı bu adam ile, Müslüman olduktan birkaç sene sonra beklenmedik şekilde karşılaşmıştım. Onu hatırladım ve kendimi ona tanıttım, beni ve babamı çok iyi hatırladı, yeniden karşılaştığımıza çok memnun oldu. Ama genel olarak, İslâm konusunda daha fazla bir şeyim yoktu.

Resurgence: *Peki ne zaman ve nasıl İslâm'a girdin?*

Adem: Söylediğim gibi, büyükanne ve büyükbabam ile kalırken çok fazla bilgi kaynağına erişimim vardı. Ve bu kaynakları dinleri öğrenmek ve kıyaslamak için kullanırken, İslâm'ın hakikat, Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in diğer peygamberlerin önceden bildirdiği şeylerin yerine gelmesi ve O'nun mesajının da kendisinden önce gönderilen tüm elçilerin mesajlarının zirvesi olduğu neticesine vardım.

Resurgence: *Uzun zamandır aradığın hakikati nihayet keşfettiğini anladığın o anı anlatabilir misin?*

Adem: Tekraren, bu dönüm noktalarını kesin olarak belirtmek benim için zor, ama internette beni ikna etmeye çok yardımcı olan bazı davet çalışmalarını okuduğumu hatırlıyorum. Bunların konuları Hristiyan doktrinlerinin akıl dışı ve temelsiz doğası, İncil'deki hata ve çelişkiler (ki bunlar bildiklerimle de uyuşuyordu), İslâmi inanç ve ilkelerin akla uygunluğu ve basitliği ve Kur'ân'daki bilimsel mucizeler gibi konulardı.²⁷

Ahmed Didat²⁸'in bazı kitapçıklarını da okumuş olmalıyım. Ve aynı zamanda bilhassa, internette Mişal adlı bir kişinin, Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile alakalı İncil'deki ifadelerle dair uzun ve detaylı bir kitabını bulduğumu hatırlıyorum. Bu kitap üzerimde büyük etki etmişti. Ve sanırım bunun üzerinden çok süre geçmeden şehadet getirdim.

27. Adem Yahya Gaden ekliyor: Bu çalışma sahasıyla (Kur'ân'daki bilimsel mucizeler veya bilimsel yorumlarla) ilgili çekinceleri olanların bulunduğunu biliyorum. Ve modern bilim tarafından bazı ayetlerin ve hadislerin açıklandığına veya desteklendiğine dair bazı iddiaların en iyi ihtimalle zoraki, en kötü ihtimalle ise bir çarpıtma olduğuna katılıyorum. Ancak yine de bu konuyu tamamen görmezden gelmemenin veya terk etmemenin mühim olduğunu düşünüyorum. Tabi bu konu hakkında konuşan veya yazan bir kişinin her şey'i ilimler hem de doğa bilimleri konusunda yeterli bilgiye sahip olması ve yenilgici bir bakış açısıyla konuşmaması şartıyla. Zira Kur'ân ve modern bilimleri tartışmaya gerek yoktur. Bilhassa, kendilerine tüm dinlerin modern bilimsel keşiflerle bağdaşmaz olduğunu inandıran yaygın bir sekülerizm, agnostisizm ve materyalizm kültürü tarafından yönlendirilen Batılılara davet yapılırken. Son olarak, Kur'ân'ın -İncil'in aksine- ispatlanmış ve somut bilimsel gerçeklerle uzlaşmayacak bir şey içermediği de açıklığa kavuşturulmalıdır, tartışma ve revizyona açık bilimsel teorilere değil. Allah en iyisini bilir.

28. Hristiyanlığa yönelik reddiyeleri ile bilinen bir davetçi. (Mütercim)

Resurgence: Peki bunu nasıl yaptın?

Adem: Aslına bakılırsa, çevresinde onu duyacak kimse olmasa dahi bir kişi şahadet getirerek Müslüman olabilir. Bunu ilan etmek kişinin İslâm'ının sahih olması ve Allah katında Müslüman kabul edilmesi için bir şart değildir. İslâm, papaz ve hahamlar huzurunda resmi ve ayrıntılı dine kabul törenleri düzenlenen insan yapımı ve karışıklaşmış dinler gibi değildir. Bu sebeple, bir insan İslâm'ın hakikat, diğer tüm dinlerin batıl ve kaldırılmış olduğunu anladığı an hakkı ilan etmeli ve Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in de Allah'ın elçisi olduğuna, tüm kalbiyle, tamamen inanarak ve mümkünse Arapça olarak şahadet etmelidir. Zira ölüm aniden ve beklenmedik bir biçimde gelebilir, kimse onun ne zaman gelebileceğini bilemez. Ve bunun ardından bu kişi, şahadet ile beraber İslâmi vazifelerini yerine getirmek durumundadır. Gidip bazı Müslümanlar bulması tavsiye edilir ki ona dini öğretebilsinler ve o bir Müslüman olarak tanımlanabilsin.

Yani bu benim adıma Müslüman olmak için en ideal yoldu. Ama cehaletim yahut okumuş olduğum yanlış bir bilgi sebebiyle, bir camiye veya bir İslâm merkezine gitmem gerektiğini ve burada o insanların beni Müslüman yapacağını düşündüm. Doğrusu, Müslüman olmadan önce namaz kılmayı öğrenmem, namaz kılmam ve diğer farzları yerine getirmem gerektiğini düşünmüş dahi olabilirim. Ki bu elbette gülünç bir şeydi. Fakat problem şuydu ki, en yakın İslâm merkezinin nerede olduğunu bilmiyordum ve utangaçlığım, veya şeytanım, beni telefonu alıp rehberdeki numarayı tuşlamaktan oraya nasıl gideceğimi öğrenmekten alıkoydu.

Bu nedenle bu arada kalma ve kararsızlık durumu, oraya nasıl gideceğimi tanıdığım birine soruncaya kadar devam etti. Babama... Ve böylece, yaşadığım yerden bir saat bisiklet sürme mesafesi uzaktaki Garden Grove'da bulunan Orange County İslâm Topluluğu'na nasıl gideceğimi öğrenmiş oldum.

Resurgence: *Yani nihayetinde İslâm merkezine gittin. Peki sonra ne oldu?*

Adem: Şeytanım çok yoğun çalışıyordu! Merkeze ulaştığımda insanların mescidden çıktığını gördüm, cuma günüydü ve namaz henüz bitmişti, çekindim geri döndüm ve merkeze adımımı atmadan, kimseyle konuşmadan gerisin geri bisiklet sürdüm. Ancak beş gün sonra, bir çarşamba günü, geri dönmek için cesaretimi topladım, İslâm merkezi yöneticisinin ofisine gittim ve sekreterine Müslüman olmak istediğimi söyledim. Ama anında orada bana şehadet getirmek yerine, cuma günü tekrar gelmemi ve Cuma cemaati önünde şehadet getirmemi söyledi. Şeytana bir puan daha! Fakat elhamdulillah, şeytan sonunda raundu kaybetti ve iki gün sonra gidip hem kâğıt üzerinde hem de cemaatin önünde şehadetimi ilan ettim.

Resurgence: *İslâm'ı seçmene babanın tepkisinden bahsetmiştin. Ama genel olarak söyler misin, kararına ailen ve arkadaşların nasıl tepki gösterdi? İslâm'ı seçtikten sonraki dönem senin için zor muydu yoksa Müslüman cemaatten destek gördün mü?*

Adem: Genel olarak ailem hoşgörülü ve çok açık fikirliydi. Verdikleri karşılık da bu çatışmacı olmayan yaklaşımlarını yansıtıyordu. Bazıları İslâm'ı benimseyişimi ve giydiğim alışılmışın dışında kıyafetleri, çok yakında büyüyerek içerisinden çıkacağım bir çocukluk safhası olarak açıklayıp kendilerince savuşturuyordu, bunu da açık açık söylüyorlardı.

Din konusundaki ara sıra yaşanan şiddetli tartışmalar dışında, ailemle aramda bahse değer hususi bir sıkıntı yaşanmadı. Hatırladığım tek sahici tartışma, büyükanne ve büyükbabamın evinden ayrılıp, mescide daha yakın bir yere taşınmak istediğimde yaşanmıştı. Anne babam buna itiraz etti zira yalnızca 17 yaşındaydım ve onlar hukuki olarak benden ve yaptıklarımın sorumluydular. Bu sebeple taşınmama karşı ayak dirediler ve ben ısrar ettiğimde, bana İslâm'ın anne babaya itaati emrettiğini hatırlattılar!

Ve bir de büyükbabam bir defasında misafirler için dolaptan bira çıkarmamı istemişti ve ben de reddetmiştim. Bu onu sinirlendirmişti. Ama bunların dışında ailemle ciddi bir problemim olmadı.

Arkadaşlarıma gelince... Daha önce de söylemiştim, İslâm'dan önce gerçekten çok fazla arkadaşım ve sosyal hayatım yoktu. Bu nedenle bu durum çok da mesele değildi. Ailem dışındaki yegane eşim dostum, ara sıra telefonla konuştuğum, benzer müzik zevklerimiz olan bazı mektup arkadaşlarımdı.

İslâm ile şereflendikten sonra yaşadığım en temel imtihan, Batı'da yaşayan ve dini vecibelerini yerine getiren herhangi bir Müslümanın yaşayacağı imtihandı: Dininin değerlerine, akidesine ve kurallarına tümüyle karşı olan bir kültür içerisinde, haramın helal, helalin haram olduğu, senin inancının ve kimliğinin geri kalmışlık ve terörizm, diğer her şeyin ilerleme ve aydınlık addedildiği bir kültürde bir Müslüman olarak hayatta kalmak...

Karşı karşıya kaldığım bir diğer mesele de Oryantalistler, Hıristiyan misyonerler, polemikçiler ve apolojistler gibi İslâm düşmanları tarafından yayılan şüpheler ve yanlış düşüncelerdi. Onların argümanlarının üzerimde ağır bir şekilde bastırdığı bir dönem oldu fakat elhamdulillah, internette bu sahtekarların ve münafıkların berbat hatalarına, yanlış düşüncelerine ve açık yalanlarına karşı güçlü ve detaylı reddiyeler bulabildim.

Resurgence: *Böyle reddiyeler arayanlara belirli bir internet sitesi tavsiye edebilir misin?*

Adem: Araştırmalarım sırasında denk geldiğim göze çarpan sitelerden biri İslâmi Farkındalık (www.İslâmic-awareness.org) adlı bir siteydi. Bu site, Hıristiyan misyonerler ve Oryantalistler tarafından ileri sürülen efsane, argüman ve yanlış kanaatlerin en önemlilerine karşı bilgiye dayanan ve hikmetli reddiyeler konusunda uzmanlaşmıştı. Bu siteyi yapanlardan Allah çabaları nedeniyle razı olsun ve onlara bu mühim çabalarında onlara başarı nasip etsin. Ancak

önemli bir sorumluluk reddi eklemek istiyorum. Bu internet sitesi ve bunu yapan kişilerin el-Kaide ile hiçbir alakası yoktur. Yaptığım tavsiye düşman güçler tarafından örgütsel veya ideolojik bir bağlantı olduğuna dair delil olarak yanlış yorumlanmamalıdır.

Resurgence: *Devam etmeden önce, Amerika'daki anne babana ve ailene iletmek istediğin bir mesaj var mı?*

Adem: Onları İslâm'a davet etmek istiyorum. Allah katında makbul olan tek dine ve ahirette kurtuluş için yegane yola.

"Kim ateşten uzaklaştırılır da cennete konulursa, artık o gerçekten kurtuluşa ermiştir." ²⁹

Aynı zamanda bilmelerini istiyorum ki geçen 12 yıllık süre zarfında onlarla bağlantı kurmaya çalışmama nedenim onları unutmuş olmam değil. Telefon ve benzeri iletişim cihazlarını kullanmamı zor hale getiren güvenlik durumum. Bu ve onların da benim onlarla doğrudan bir bağlantı kurmamı istemeyecekleri gerçeğini tahmin ediyor olmam. İstenmeyen bir şekilde dikkat çekmekten ve federal polislerin ziyaretlerinden veya sebep oldukları huzursuzluklardan sakınabilmek için...

Resurgence: *İslâm ile şereflendiğin zaman, yerel Müslüman topluluğu tarafından nasıl kabul edildin?*

Adem: Çok sıcak bir şekilde ve genellikle birbiriyle çelişkili tavsiye ve fikir yağmurlarıyla... Zira Amerika'da, çoğunluğu küçük olan ve tek bir mezhep, hareket veya etnik grup tarafından domine edilmiş mescidlerin aksine, ilçedeki en büyük ve eyaletteki en büyüklerden biri olan bu İslâm merkezi, daha kozmopolitti. Buraya gelenler çeşitli ve farklı geçmişleri ve düşünce ekolleri olan, hatta aralarında birkaç Şii bile bulunan (veya bir Şii ile evli olan, tıpkı İslâm Topluluğu'nun yönetim kurulu başkanı gibi) kişiler vardı. Ve bu grupların, hareketlerin ve ideolojilerin çoğunun, dikkatimi çekmek

29. Al-ı İmran, 185

ve kendi bakış açılarının üstün olduğuna beni ikna etmek için mücadele ettiklerini düşünüyorum. Bunun, kendisini cihad sahaları için hazırlamak isteyen bir kişi için pek de kötü bir tecrübe olduğu kanaatinde değilim. Zira buralarda her zaman mükemmel ve eksiksiz bir uyum bulunmuyor. Ve kişi kendisini farklı, birbiriyle yarışan fikir ve perspektiflerle diyalog ve tartışma içerisinde bulabiliyor. Bir mücahidin, kendi ülkesindeki yahut başka yerdeki, cihad mefhumuna karşı çıkan çevrelerden alabileceği eleştiri ve muhalefet dalgasından bahsetmiyorum bile.

Resurgence: *Şiiler haricinde, mescidde aktif olan diğer temel gruplar kimlerdi?*

Adem: Hmm... Bakalım. Modernistler, akılcılar ve Amerikan komandolarının alimleri³⁰ vardı ki bunlar mescidin idare ve liderliğini domine etmiş görünüyorlardı. Elbette Tebliğciler de vardı, onlarla mescidde ve civardaki diğer mescidlerde çok vakit geçirdim. Bu mescidlerden birisi de Los Angeles'ta bazen haftalık içtimaya gittiğim mesciddi. Bir defasında komşu eyalete yıllık bölgesel içtimaya katılmak için de gitmiştim. İhvân (Müslüman Kardeşler) vardı, bunların yarım saat otomobil sürüş mesafesinde Mescidü'l Ensar adlı kendi mescidleri de bulunuyordu. Bazen buraya da giderdim. Hizbut Tahrir vardı. Bunların yerel kolu kendilerini Haliforniya (İngilizce Khilafah ve California adlarının birleşimi) olarak adlandırıyorlardı ve bana sadece tek bir kişiden oluşuyor gibi geliyorlardı. İyad adlı bir kardeş. (Ki bu kardeş, söylentilerin aksine, benim mücahidlere katılmamda kesinlikle bir rol oynamadı. Doğrusu cihad bir yana beni kendi grubuna katmak için dahi bir şey yapmadı.) Ulusal bir organizasyon olan ICNA (Islamic Circle of North America-Kuzey Amerika İslâmi Halkası) adlı bir grupla bağlantılı Cemaati İslâmi tarzı kardeşler vardı. Bazı kardeşlerin evinde, onların küçük yerel kolunun haftalık toplantılarına katılmışım. Kendilerini Selefî

30. Söz konusu ifade, Amerikan devletine aşırı bağlılıkları ve Müslümanlara sırt çevirmeleri sebebiyle, Şeyh Adem tarafından bölgedeki bazı din adamları için kullanılmıştır. (Mütercim)

olarak adlandıranlar sınırlıydı. Şeyh Elbani (*Allah ona rahmet etsin*) ekolünü takip edenler, Suudi dini müesses nizamının veya Rabi Medhali, Ali el-Halebi gibilerin kör takipçileri... Orange County'de sınırlı olmalarına rağmen, Los Angeles bölgesinde birkaç mescidleri ve cemaatleri vardı. Ara sıra onların mescidlerini ziyaret ederdim. Bilhassa Mescidü'l Mü'min adlı, siyahi ve Latin Müslümanların çoğunlukta olduğu küçük mescidi. Buraya Ferid isimli bir şeyh öncülük ediyordu, onun bir Karayip ülkesi asıllı olduğunu düşünüyorum. Hiçbir hususi hareket ile bağı olmayan ve birbirine etnik veya milli kökenlere göre meyleden Müslümanlar vardı, Afganlar ve Somalililer gibi. Ve cihadi eğilimlere sahip olarak adlandırabilecek birkaç kişi vardı. Fakat gerçek şu ki kimse onları tek bir grup olarak tanımlayamazdı zira organizasyonel bir bağ yoktu ve farklı, çeşitli ve çoğunlukla çelişen bakış açılarına sahiplerdi. Ortaklaştıkları yegane şey cihada yakınlıkları -içerisinde gerçekten yer alsalar da almasalar da- ve nerede olursa olsunlar Mücahidlere olan destekleri idi.

CİHADLA TANIŞMA: AFGANİSTAN, EL-KAİDE VE TALİBAN

Resurgence: *Cihada ilgin ne zaman ne nasıl başladı?*

Adem: Söylediğim gibi, orada cihada meyilli ve mücahidleri destekler niteliğe sahip olan bir avuç insan vardı. Bazıları Afganistan, Bosna ve Çeçenistan gibi yerlerde bulunmuş olan bu kardeşler vesilesiyle nihayetinde cihada yöneldim. Bu cihada yöneliş 1996'da başlayarak birkaç aylık dönem içerisinde yaşandı ve bu yolculukta bazı köşe taşlarını anlatabilirim.

İlk olarak, adından bahsetmek istediğim ancak bahsetmeyeceğim sevgili bir kardeş vardı, bana gerçekten aklıma mihlanan ve üzerimde büyük etkisi olan bir şey söylemişti. Esasında bu kardeş, yaptığım bir işte üzerimde emir pozisyonundaydı, bir gün ben, kendisinin bana azar edebileceği bir hata yaptığımda -ki bu sebeple komuta zincirinin üst kısmındaki biri tarafından gerçekten de sert bir azar işitecektim- azar etmek yerine o gülümsedi, elini omzuma koydu ve bana dedi ki:

"Endişelenme, bu sorun kısa sürede ardında kalacak ve sen inşallah Allah yolunda cihada gideceksin."

Bu kardeş söylediği şeyi mi kast etti yoksa bu sadece öylesine bir yorum muydu bilmiyorum, fakat ne olursa olsun, bu sözü aylarca kafamda dönüp durdu ve beni bu konuyu ciddi bir şekilde düşünmeye itti. Belki ne söylediğini dahi hatırlamıyor olabilir, ama ben çok iyi hatırlıyorum ve eğer o kardeş bunları okuyorsa, ona şükran ve minnetlerimi iletme ve Afganistan'a geri döndüğüm için kabul edemediğim teklifi sebebiyle de kendisine teşekkür etmek istiyorum. Allah bu sözlerini ona ahirette hasenat olarak yazsın.

Cihada giden yolumda en büyük bir diğer köşe taşı da 1996 yılının ortalarında-sonlarında yaşça büyük Ebû Aid el-Filistîni (gerçek adı Halil Said ad Dik, bir diğer adıyla Joseph Adams, Allah ona rahmet etsin) adlı bir kardeşin mescide gelmesiydi. O Afgan ve Bosna cihadlarına katılmış bir bilgisayar mühendisiydi. Aynı zamanda cihadi medya alanında da aktif bir kişiydi. Bilhassa, zahmetlice toplayıp dijital formatlara çevirdiği, cihadın müceddidi Şeyh Abdullah Azzam'ın (Allah ona rahmet etsin) ses ve video kayıtları konusunda. Son defa Amerika'ya geldiği zaman (bir ABD vatandaşıydı) dünyanın dört bir yanındaki cihad sahalarında kaydedilmiş videolar getirmişti. Aynı zamanda Taliban hareketinin eğitim kamplarından hikayeleri de beraberinde getirmişti.

Nihayetinde Pakistan-Afganistan bölgesine giderek cihad kervanına katılmam da onun vesilesiyle olmuştu.

Resurgence: *Nihai olarak, seni mücahidlere katılmaya motive eden neydi?*

Adem: Farz-ı ayn olan cihadı ifa etmekten başka, sanırım seferber olan kişiler arasında yaygın olan iki sebeple motive oldum: Nerede olursa olsunlar, zulme uğrayan Müslümanlara yardım etme isteği ve bir İslâm devletinin kurulmasına yardım etme arzusu. Ve benim meselemden aynı zamanda, İslâmi bir hükümeti, Taliban'ı, işler halde görme isteği de vardı. Tabiatları hakkında Ebû Aid'in tekrar tekrar sorulmasına rağmen ketum davrandığı eğitim kampları hakkında içimde alevlenen meraktan bahsetmiyorum bile.

Resurgence: *Müslüman bir ülkeye hicret etme fikri aklına ilk defa ne zaman geldi ve bunun sebebi neydi?*

Adem: Bu fikir ilk kez Müslüman olmamın üzerinde bir sene-den biraz daha fazla geçtikten sonra aklıma düşmüş olmalı. Sebebe gelince, ilki ve en önemlisi Amerika'da dini vecibelerini yerine getiren bir Müslümanın karşılaştığı, daha önce bahsettiğim zorluklar ve baskılardı. Ve açıkça söylemek gerekirse şayet Amerika'da kalırsam

er ya da geç dinimi terk edeceğimden korkuyordum. Ve bildiğin gibi, birinin içine böyle bir korku düştüğünde onun için hicret alimlerin icmâsıyla farz olur.

Neden Afganistan'a hicret ettiğime gelirse, sanırım bu soruyu cevapladım: Bunun sebebi Taliban'ın yükselişi ve burada İslâmi bir sistem inşa etmeleriydi.

Ancak, değinmek istiyorum ki Afganistan'a ilk defa gittiğim zaman bu gerçek bir hicretten ziyade, daha çok bir gezi veya gözlem seyahatiydi. Amerika'yı ilk ve son kez terk etmeye, Afganistan'a ikinci kez gittiğimde karar vermiştim.

Resurgence: *Batı'da yetişme tecrübenle sonraki yıllarını İslâm dünyasında geçirmen arasındaki farklılığı nasıl kıyaslıyorsun?*

Adem: Bu benim için cevaplaması zor bir soru. Ama madem benim soruyu savuşturma çabalarım karşı direniyor ve cevap vermemde ısrar ediyorsun, sanırım denemekten başka şansım yok.

Amerika'da yetiştiğim sırada, istikrarlı ve bağımsız bir ülkede yaşadığımı sanıyordum. Diğer ülkelere hükmeden ve kimse tarafından kendisine hükmedilmeyen. Ancak bugün dünyanın, evim dediğim ülke ve onunla birlik olan tarafların tahakkümü ve müdahalesi sebebiyle istikrarsızlık ve sosyal kargaşa ile sarsılan bir parçasında yaşıyorum. Amerika'da toplum halihazırda refahın en üst düzey noktasına ulaşmış durumda, aşağıdan başka gidilecek bir yön yok. Ancak İslâm dünyasında, işler daha iyi veya daha kötü olabilir. Ve bizler bunu daha iyi yapmak için uğraşıyoruz.

Resurgence: *"Daha iyi bir hayat" için Amerika veya Avrupa'ya göç etmeye can atan binlerce Müslüman gence nasihatın nedir?*

Adem: Bu bencil bir tavır değil mi? Neden bazılarımız yalnızca kendilerini düşünüyor? Neden Allah'a güvenip burada kalmıyoruz, neden hayatı kendimiz için de diğer Müslümanlar için de daha iyi

bir hale getirmeye çalışmıyoruz? Bu gençlere nasihatim yeniden düşünmeleri, önceliklerini tekrar düzenlemeleri ve kendileri gibi yüz binlerce kişinin "hayatının yolculuğunu" yaptığının fakat Batı kültürünün kötülükleri, Batı'daki Müslümanların hayatı hakkındaki gerçekler, ülkelerinde olmayan ancak orada karşılaşılabilecekleri sayısız problem ve zorlukla karşı karşıya kaldıklarında nihai olarak pişman olduklarının farkına varmaları.

Resurgence: *Afganistan ve Pakistan'ı ilk defa ne zaman ziyaret ettin?*

Adem: Temmuz 1997'de. Dört buçuk ay süren bir seyahat için. Afganistan ve Peşaver şehri arasında geçen bir seyahattir. Peşaver o yıllarda halen Afganistan'a giden ve oradan gelen muhacirler için ana geçiş noktasıydı ve dinlenme tedavisi, lojistik hizmet ve destek için ağırlıklı olarak kullanılıyordu.

Resurgence: *Seyahatin sırasında lojistik olarak yahut güvenlik olarak herhangi bir zorlukla karşılaştın mı?*

Adem: Hayır, Allah'a şükür. Pakistan için kolaylıkla bir turist vizesi aldım. Uçak bileti için büyükbabam bana borç verdi. Ebû Aid ve diğer kardeşlerin tavsiyeleri üzerine, hayatımda sakalımı ilk defa kazıdım, ilk defa bir ceket ve kravat -bu da ilk ve tek seferdi, şükürler olsun- taktım.

Ama daha sonra anladım ki görünüşünü değiştirmek benim gibi Amerikan pasaportuna sahip birisi için çok da gerekli değildi. Tek sahici zorluk, Amerika'dan birçok aktarma ve uçak değişimi ile 36 saat süren yolculuktu. Seyahat boyunca uyumadım, bu yüzden uçak Peşaver'e indiği zaman tükenmiş vaziyetteydim.

Resurgence: *Peşaver'e vardikten sonra senin için işler nasıl gitti?*

Adem: Söylediğim için üzgünüm ama pek iyi değil. Gider gitmez, hala Peşaver'deyken, beni elden ayaktan düşüren bir bağırsak

enfeksiyonu (kesin olmak gerekirse, giyardiyaz³¹) geçirdim bu da seyahatimin dörtte üçünden fazlasını, çeşitli konuk evleri ve kliniklerde yorgan döşek yatarak geçireceğim anlamına geliyordu. Aynı zamanda çok çabuk bir şekilde bir tür sıla hasreti çekmeye başladım ki bu tüm seyahatim boyunca sürdü. Bende bir an evvel Amerika'ya geri dönme isteğine yol açtı. Ta ki Peşaver Havalimanı'nda uçağa binene kadar. Bu noktada, kararımdan çok fazla pişmanlık duydum ve ardından buraya mümkün olan en kısa süre içerisinde, bu sefer temelli dönmeye karar verdim.

Resurgence: *İlk askeri eğitimini nerede aldın? Mücahidlerin ekseriyeti eğitimlerinin ilk günlerini oldukça zorlu olarak nitelendiriyor. Senin için nasıldı?*

Adem: Zordu elbette. Aslında, ilk seyahatimde bahse değer bir eğitim alamadım, daha çok hasta oluşum sebebiyle. Ama aynı zamanda bunun sebebi tamamen formsuz oluşumdu (oraya gittiğim zaman 100 kiloydum, ancak seyahatim boyunca sıvı kaybı ve bulantının getirdiği iştahsızlık sebebiyle yaklaşık 27 kilo verdim) İlk gidişimde eğitim gördüğüm kamplar, Host ilindeki Haldin kampında bir hafta ve yine Host'taki Zavar Kili'de bulunan Cihadval/Faruk kampında 10 gündü. Ki bu kamp bir sene sonra Amerikalılar tarafından, görünüşe bakılırsa Nairobi ve Darusselam'da bombalı saldırılara karşılık olarak bombalanmıştı. Yani açıkçası birkaç silah eğitiminden başka eğitim almadım ki bunların hiçbirini de aslında ateşlemedim.

Resurgence: *Bu kamplara bu kadar kolayca nasıl girip çıkabiliyordun? Cihad eğitiminde boy gösteren bir Amerikalıdan şüphelenmiyorlar mıydı? Onun bu gibi hassas yerlere girmesine müsaade etmeye çekinmiyorlar mıydı?*

Adem: Afganistan'a eğitim için her kim gelirse gelsin, tezkiyeye sahip olması gerekiyordu, bir diğer deyişle kamplarda sorumlu olan

31. Genellikle kirli suların tüketilmesiyle bulaşan bir tür bağırsak enfeksiyonu. (Mütercim)

birisinin onu tavsiye etmesi, karakteri ve geçmişi için ona kefil olması gerekiyordu. Bu bir tür temiz kağıdı gibi. Benim meselemde bana kefil olan kişi Ebû Aid (Allah ona rahmet etsin) idi. Ki o şehid (öyle olduğunu hesap ediyoruz) ³² Şeyh İbnu's Şeyh el-Lîbî (Allah ona rahmet etsin) ile birlikte Haldin kampını çalıştırmaktan sorumlu olan kardeş Ebu Zübeyde'ye (Allah onu esaretten kurtarsın) yakın biriydi. Haldin kampına böyle gittim.

Haldin'de olduğum sırada -ki bu zamanlar kamp fon eksikliği yaşıyordu ve bu da işleri eğitim görenler için zorlaştırıyordu- bazı kardeşlerin orayı arzu ederek "Şeyhin kampları" hakkında konuştuklarını duydum. Ki buraların daha iyi donanımlı, daha iyi yemekleri olan (belki de bu noktada, Haldin'de bize verilen ekmeği yemenin, odun yemeden bir odunu yemeye en yakın olan tecrübeyi yaşamak olduğunu söylemeliyim) bir yer olduğu söyleniyordu.

Onlara bu "şeyhin" kim olduğunu sorduğumda bana "Şeyh Usame bin Ladin" dediler, ama bu benim için çok bir anlam ifade etmedi. Şu an inanması zor bir şey olarak görünebilir ama o zamanda Şeyh Usame Amerika'da ve Batı'da yaygın olarak bilinmiyordu. Nairobi ve Darusselam saldırılarının ardından ün kazandı. Bu yüzden onlara Şeyh Usame'nin tam olarak kim olduğunu sordum. Bana onun Bilâdu'l Hameyn'den, hayatını ve servetini cihada adayan zengin bir adam olduğunu söylediler.

Her ne olursa olsun, başka bir kampa katılmaya gerçekten niyetim yoktu, daha iyi yemek bulunuyor olsa bile. Daha önce bahsettiğim sıla hasreti ve fiziksel hastalık sebebiyle Amerika'ya dönmek ve tüm bu macerayı geride bırakmakla daha çok ilgileniyordum. Ama sonunda Peşaver'e döndüğüm zaman, kardeş Fehd Msalam (Azmaray/Usame el Kîni -Allah ona rahmet etsin) ile tanıştım. (Daha sonra ortaya çıkacağı üzere) büyükelçilik saldırılarını koordine etmek üzere

32. Şehid olan kişilerden bahsedilirken "öyle olduğunu umuyoruz/hesap ediyoruz" anlamında bir ifade kullanılır. Bu, Allah'ın söz konusu kişiyi şehidlerden kabul edip etmeyeceğine dair, ilmi Allah katında olan bir meseleye ilişkin kesin konuşmamak amacıyla edeben kullanılan bir ifadedir. Metinde bu ifadeyi "hesap ediyoruz" şeklinde vermeyi uygun gördük. (Mütercim)

yurtdışına seyahat etmek üzereydi. Kardeş Fehd'e eğitim kampları na uygun olmadığıma dair hislerimi açıkladığım zaman, (genellikle stabil olan) Kabil'in kuzey cephesine gitmemi ve eğitimimi burada almamı önerdi, buralar kamplardan daha az zorluydu.

Tavsiyesini dinledim ve o zamanlar Bagram³³ önlerinde bulunan cephe hattına gittim. Burada Şeyh Abdulhadi el-İraki (*Allah onu esaretten kurtarsın*) ve Şeyh Ebû Turab el-Ürdüni (*Allah ona rahmet etsin*) ile tanıştım. Fakat Şeyh Abdulhadi bahse değer bir eğitim almadığımı öğrendiği zaman, bir kampta eğitim almadığım sürece cephe hattında işimin olmadığını söyledi.

Böylece Host'a geri gönderildim. El-Kaide'ye ait üç kampın bulunduğu Zavar'a gidecektim: Cihadval (ana/merkezi kamp), el-Faruk (temel eğitim kampı) ve el-Sıddık (hiç gitmediğim ve ne için kullanıldığını bilmediğim tali bir kamp, muhtemelen hususi eğitimler için kullanılıyordu.) El-Faruk kampına gönderildim, buranın emiri Abdulfettah el-Libî ve yardımcısı Ebû Süleyman el-Cezâyirî (*Allah ona rahmet etsin*) idi. Bu kişiyi Esedullah olarak da bilinen, Celalabad yakınlarındaki Durunta'da Haldin ilave kampını yöneten, Bacaur kabile bölgesinde Amerikan drone saldırısı ile şehid edilen patlayıcı uzmanı Ebû Süleyman el-Cezâyirî ile karıştırmamak gerekir.

Her neyse, tesisler kesinlikle Haldin'deki kamptan iyi olmasına rağmen yine de burada da bölgeye geldiğim zamandan beri yaşadığım aynı psikolojik ve fiziksel zorlukları yaşadım. 10 gün veya 2 hafta sonra kamptan ayrılmak için izin aldım.

Resurgence: *El-Faruk'ta geçirdiğin zamandan aklında kalan farklı şeyler var mı?*

Adem: Anlatmaya değer birkaç şey var. Bir gün beni, İngilizce bilen bir kardeşin başka bir kardeşe tanıştırdığını hatırlıyorum.

33. Afganistan'ın başkenti Kabil'in kuzeyindeki Pervan ilinin bir ilçesi. Bu dönemde Taliban-Afganistan İslâm Emirliği birlikleri ile ona muhalif güçler arasındaki cephe hattı bu bölgenin kuzeyinde bulunuyordu. (**Mütercim**)

Bacağı kısa bir süre önce dizinin üzerinden kopmuştu ve koltuk değnekleriyle yürüyordu. Bana onun, Eymen ez-Zavâhiri'nin (*Allah onu muhafaza etsin*) damadı Ebû Dücâne el-Paşa olduğunu söylediler. Yanıtım "Eymen ez-Zavâhiri kim?" olmuştu (sanırım bu benim standart yanıttı). Bu yanıt, şaşkın bakışlar ve "Doktor Eymen ez-Zavâhiri'yi tanımıyor musun, Mısır Cihad Cemaati'nin liderini?" sözleriyle karşılandı. Eymen ez-Zavâhiri (*Allah onu muhafaza etsin*) hakkındaki ilk kez o zaman bir şey duymuştum.

Birkaç gün sonra, Şeyh Ebû Dücâne el-Paşa'nın kendisiyle de tanıştım, dikkat çekici şekilde sarı saçlı, açık tenli bir Arap kardeşti. Bana İngilizce öğrenmek, ya da bildiği İngilizceyi geliştirmek istediğini ve benim ona yardımcı olabileceğimi umduğunu söylemişti. Ona, çok iyi bir öğretici olmadığımı, bilhassa o dönem Arapçaya hakimiyetim çok zayıf olduğu için muhtemelen ona yardımcı olamayacağımı söyledim. Aslında "çok zayıf" uygun bir kelime değil, "sıfır" yahut "hiç yok" daha uygun olur. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayrılmıştı. Size doğrusunu söylemem gerekirse, aklımdaki korku onun İngilizceyi "daha iyi bir hayat için" Batı'ya göç etmek üzere kullanacağıydı ve bunun bir parçası olmak istememiştim. Ama beni şaşırtacak şekilde, daha sonra 1998'in sonlarında Afganistan'a döndüğüm zaman bu kardeşin, "Alman Ahmed'in" (görünüşü sebebiyle lakabı Alman'dı, aslında bir Mısırlıydı) Tanzanya, Darussalam'da Amerikan elçiliğine şهادet eylemi gerçekleştiren kardeş olduğunu öğrenmiştim. Allah onu kabul etsin.³⁴

Hatırladığım bir diğer şey de cuma günü yaşanmıştı, bugün eğitim olmayan ve çok az resmi uygulamayla geçen boş gündü. Kıyafetlerimi yıkmak için kampın ortasından geçen çaya gittiğimi anımsıyorum. Çevremde de benimle aynı amaçla çaya inen veya suda

34. Bu noktada Şeyh Adem'in kişiler veya tarihler konusunda bir karışıklık yapmış olması yahut orijinal metinde editöryal bir hata olması ihtimali söz konusudur. El-Kaide'nin öne gelen isimleri arasında yer alan ve Şeyh Zavâhiri'nin damadı olan Ebû Dücâne el-Paşa, bahsedildiği gibi Darussalam saldırısında değil, ABD'nin Veziristan'da Ağustos 2014'te düzenlediği bir hava saldırısında şehid olmuştur. Saldırının faili olduğu belirtilen kişi ise Hamdin Halifullah Avad'dır. (Mütercim)

dinlenen, suyla oynayan birkaç kardeşten başkası yoktu. Kampın hoparlöründen de bir cihad neşidi çalıyordu. Etrafıma şöyle bir baktım. Bölgeye gelişimden itibaren ilk defa bir aidiyet hissetmişim. Bu anı hep aklımda kaldı ve beni nihai olarak geri dönmeye ikna eden şeylerden biri oldu.

Resurgence: *Sonunda Amerika'ya döndün. Bu dönüş nasıldı ve Afganistan'a geri dönmeden evvel Amerika'da ne kadar kaldın?*

Adem: Yaklaşık bir sene kaldım, bu sürenin büyük kısmı Afganistan'a geri dönmek için hazırlanmakla geçti.

Resurgence: *İnsanlar sana nerede olduğuna ve ne yaptığına dair sorular sordu mu?*

Adem: Evet. Ailemin bana sorular sorduğunu hatırlıyorum. Bunları Pakistan'da olduğumu, hastalandığımı ve bu yüzden seyahatin çoğunu yatarak geçirdiğimi söyleyerek geçiştirdim. Ki bu gerçekte olanlardan pek de uzak değildi. Tabi bazen, soğukkanlılığımı koruma konusunda zorluklar yaşadım. Tıpkı bir defasında babamın bana, öylesine ve doğaçlama bir biçimde, Afganistan'a gidip gitmediğimi sorduğu zamanda olduğu gibi. Bu soru şüpheden ziyade merraktan doğmuş olsa da beni hazırlıksız yakalamıştı.

Mescidden tanıdığım kardeşlere gelince, onlara yokluğumu, Boston'daki akrabalarımınla kaldığım gibi hikayeler anlatarak izah ettim. Ki geriye dönüp baktığımda, bu yapılacak en akıllıca şey değildi. Faraza beni takip eden herhangi bir casus veya dedektif, nihayetinde, bir yandan Pakistan'a aldığım biletler ve aileme söylediklerim, diğer yandan da bu kardeşlere söylediğim şeyler arasındaki uyuşmazlığı ortaya çıkarabilirdi ki bu kesinlikle şüphelere yol açardı.

Bir başka sorgu ve tartışma konusu ise benim dramatik kilo kaybım ve bunun sonucu olan solgunluk ve zayıflıktı. Hatta bir tıp doktoru olan büyükbabam, spekülatif ve hoş karşılanmayan bir şekilde, Pakistan'da kaldığım sırada bana HIV/AIDS bulaşmış olabileceği

"teşhisinde" bulundu, herhangi bir sterilize olmayan iğne kullanıp kullanmadığımı veya sterilize olmayan şırıngalar kullanan doktorların bana enjeksiyon yapıp yapmadığını sordu. Ancak sonunda, bölgedeki bir hastanede büyükbabamın arkadaşı olan bir doktora gittikten sonra ve orantısız derecede ağır bir hastane faturası ödedikten sonra (doktorun ücreti, testler, teşhisler ve tedavi için 1500 dolardan fazla) giyardiyaz, anemi ve dalak büyümesinden muzdarip olduğum anlaşıldı. Bunların tümü, Allah'ın fazlıyla, 5-6 günlük metronidazol³⁵ tedavisi ve birkaç aylık demir, folik asit, diğer vitamin ve mineral takviyeleri ile iyileşti.

Resurgence: *Bize Amerika'da geçirdiğin bu yıldan ilginç bir şey anlatır mısın?*

Adem: Aklımda kalan şeylerden birisi, medyada Şeyh Usame (Allah onu kabul etsin) ve onun Amerika'ya savaş ilanı hakkında çeşitli medya organlarında gördüğüm haberlerdi. 1998 yılının başında 'Reader's Digest' dergisindeki makale gibi. Bu makale Şeyh'in (onu kötü veya korkutucu göstermek üzere üstünde oynanmış) bir fotoğrafıyla başlıyordu ve tepede "Bu Adam Sizi Öldürmek İstiyor" manşeti veya buna benzer sansasyonel bir başlık bulunuyordu.

Amerika'ya karşı savaşta yaşanan en büyük olaylardan biri de ben Amerika'dayken meydana geldi: Nairobi ve Darusselam'daki Amerikan büyükelçiliklerine yönelik saldırılar. Bu olaylar elbette medyada büyük ölçüde yer almıştı ve olayları ABD'nin Afganistan ve Sudan'a yönelik seyir füzesi saldırıları takip etti. Benim için en büyük zorluklardan birisi, bombalamalar ve seyir füzesi saldırıları hakkında son bilgileri soluk soluğa bekliyor olmama rağmen, ailem karşısında ortalama bir ilgiden daha fazlasını göstermemeye çalışmaktı. "Cihadi" kardeşlerden birinin geldiğini ve onun aracında beraber oturduğumuzu hatırlıyorum. Zavar kampının, saldırılardan sonra yerel bir gazetede yayınlanan haritalarını ve uydu fotoğraflarını incelemiştik. Elbette fotoğraflardaki binaların ve yerlerin çoğunu

35. Bazı bakteriyel hastalıkların tedavisinde kullanılan bir tür antibiyotik. (Mütercim)

hatırlıyordum, bu görüntüler benim gerçekleri görmemi sağlamış, beni kendime getirmişti. Sanırım ilk defa o an İslâm ile küfür arasındaki savaşın bir parçası olduğumu hissetmiştim. Amerikan Başkanı Clinton'ın Şeyh Usame'nin kamplarına füze saldırısı düzenlediğini açıkladığını duyduğum zaman (Beyaz Saray'daki mağanda ³⁶ bu ismi Yu-Sama olarak telaffuz ediyordu) öfkeden deliye döndüm ve büyükbabamın silahını alarak bazı yerel hükümet binalarına (Santa Ana, California federal binası ve mahkemesi gibi) ateş açmayı düşündüm. Ama söz konusu silah 22 kalibre bir revolverden fazlası olmadığı için hızlıca kararımı değiştirdim. Zira bu fikri eyleme geçirseydim, bu en iyi ihtimalle düşük zarar veren ve düşük etkiye sahip bir operasyon olurdu.

Resurgence: *Sonunda Afganistan-Pakistan bölgesine geri dönmek için para biriktirdin. Bize seyahat hakkında ne söyleyebilirsin?*

Adem: Elçilik saldırılarının ardından değişen güvenlik durumu paralelinde, Pakistan'a Tebliğ Cemaati'nin Rayvend'deki yıllık içti-masından hemen önce gitme kararı aldım. Çünkü dünyanın dört bir yanından birçok insan buraya gidecekti ve benim gidişim şüphe çekmeyecekti. Ama sorun şuydu ki, telefon numarasını değiştirdiği için Ebû Aid ile Peşaver'de bağlantı kurmamın bir yolu yoktu ve yeni numarasını temin etmeye yönelik çabalarım bana kağıt hızında gidiyor gibi görünüyordu. Numarayı bulana kadar beklemeliydim, ama sabırsızlığım ve içtimadan evvel gitmeyi kafaya koymam sebebiyle, Lahor'a, kalkış tarihi Kasım'ın ilk haftası olan tek yönlü bir bilet aldım. Pakistan'a herhangi bir bağlantım ve kalacak bir yerim olmadan böylece gittim.

36. Burada kullanılan orijinal ifade İngilizce "hillbilly" kelimesi olup, genellikle Amerika'nın orta-güney kesimlerinde yaşayan, dünyadan habersiz, kültür ve bilgi seviyesi düşük, kabalığıyla dikkat çeken beyaz Amerikalıları alay yollu ifade etmek için kullanılan bir kelimedir. Şeyh Adem'in bu noktada, dönemin Amerikan Başkanı olan Bill Clinton'ın konuya dair cehaleti sebebiyle bu kelimeyi tercih etmiş olması muhtemeldir. Zira Clinton da Amerika'nın orta kesiminde yer alan Arkansas eyaleti asıllı beyaz bir Amerikalıdır. (Mütercim)

Resurgence: *Lahor'a ulaştıktan sonra ne oldu?*

Adem: Tebliğ Cemaati'nin içtması başlamak üzereyken, kesin olarak ifade etmek gerekirse iki ya da üç gün önce Lahor'a varmış olmama rağmen, aslında içtimaya katılma planım yoktu. Bundan ziyade, hemen İslâmabad'a gitmeye, sonra da muhtemelen buradan, tanıdığım birilerine denk gelme umuduyla Peşaver'e geçmeye karar vermiştim. Lahor'da havalimanımda İslâmabad'a gitmek için taksi tuttum. İslâmabad'a vardığımda tükenmiştim. Taksi şoförü beni bir medresenin önünde bırakmıştı. Burada biraz dinlenip kendimi yenileyebilirdim. Ertesi gün, medresedekiler beni Ravalpindi'deki Tebliğ Cemaati merkezine gönderdi, burada herkes Rayvend'e gitmeye hazırlanıyordu. Yani benim de onlarla gitmekten başka bir seçeneğim yoktu. Böylece, Lahor'dan ayrıldıktan iki gün sonra yeniden oraya dönmüş oldum. Valizimi Ravalpindi'deki Tebliğci kardeşlere bıraktıktan sonra, Tebliğ Cemaati merkezinin içtima için kiraladığı otobüslerden birine bindim ve birkaç saat sonra Rayvend'e vardık. Pasaportumu içtima sorumlusuna verdim, daha sonra da Rayvend'deki merkezin Pakistanlı olmayanlar için ayrılan bölümüne gönderildim. İçtmanın sonuna kadar burada kaldım.

Resurgence: *İçtima nasıl geçti?*

Adem: Bütünü, hiçbir şey olmadan geçti. Monotonluk sadece namazlar, Pakistan vatandaşı olmayanlara ücretsiz verilen yemekler, Pakistan Cumhurbaşkanı Refik Tarar'ın bir ziyareti ve bazı kardeşlerle yaptığım tartışmalar ile geçti. Özellikle Amerikalılar ile yaptığım bu tartışmalar belirli Tebliğ Cemaati pratikleri, özellikle cihada dair olan bazı ayet ve hadislerle yönelik yorumlarına ilişkindi. Sanırım bana dair sürekli tekrar eden şikayetler, sonunda içtima sorumlularının bana bir çift laf etmesi için bir temsilci, Kuveytli bir kardeş göndermesine sebep oldu. Konuşmamız hakkında çok şey hatırlamıyorum. Ama ona ne söylediysem, bu kendisini tatmin etmiş gibi görünüyordu. Zira (Afganistan'da daha sonra tanışacağım diğer kardeşlerin aksine) içtima mahallinden atılmamıştım. Sanırım beni

yönetime şikayet edenler biraz abartmıştı, çünkü Kuveytli kardeş bana, geldiği zaman akli mantığı olmayan bir kişiyle karşılaşacağını düşündüğünü söylemişti -veya büyük bir düşman yahut o mealde bir şeyle-. Ama düşündüğünün tam aksi biriyle karşılaştığı için mutluydu. Bu sayede içtimanın sonuna kadar kalabildim.

Resurgence: *Sonra da İslâmabad'a geri (mi) döndün?*

Adem: Evet ve bunun arkasında ilginç bir hikaye var. İçtimanın son gününde, herkes çantasını toplayıp gitmeye hazırlanırken, İslâmabad Uluslararası İslâm Üniversitesi'nde (İUIÜ) öğrenci olan bir grup Somalili ile tanıştım. İki otobüs dolusu İUIÜ öğrencisi ile birlikte içtimaya katılmaya gelmişlerdi. Bu Somalili kardeşler kalacak yerim olmadığını öğrendikleri zaman, beni kendilerinin öğrenci yurdunda kalmaya davet ettiler. Teklifi minnettar bir şekilde kabul ettim ve İUIÜ otobüslerinden biriyle geri döndüm. Yurt, Kuveyt Yurdu olarak adlandırılıyordu ve üniversitenin ana kampüsü gibi, Margalla Tepeleri'nin eteğinde, Faysal Camii'nin yakınında yer alıyordu. Aslına bakılırsa, yurt sakinlerinin misafir getirmesine izin verilmiyordu, ancak bu Somalili kardeşler (*Allah onların ecrini versin*) benim için bu kuralı memnuniyetle çiğnemişti. Sanırım onlarla beraber 10 gün veya 2 hafta kaldım. Kaldığım süre zarfında beni İslâmabad'daki Somalili mülteci topluluğundan bazı arkadaşlarıyla tanıştırdılar. Ve bizi bazılarının evlerine yemeğe de çağırdıklarını hatırlıyorum, burada bize Somalililerin çok sevdiği muzlu pilav (veya durumuna göre pilavlı muz) gibi yemekler ikram etmişlerdi.

Resurgence: *Yurtta kaldığın sırada hiç kimse senden şüphelendi mi veya sana rahatsız edici sorular sordular mı?*

Adem: Hayır, en azından ilk başlarda hayır. Yurt birçok farklı ülkeden birçok farklı insanla doluydu ve en azından ilk birkaç gün için ben çok fazla dikkat çekmedim. Aslında, yurtta kalanlar arasından, geçtiğimiz yıl el-Faruk veya Cihadval kamplarından hatırladığım en az bir kişiyle karşılaştım. Onlarla konuşmadım, kimseye ne yaptığımı veya nereye gideceğimi söylemedim. Ama nihayetinde ev

sahiplerim, o civarda benim hakkımda "muhtemelen Afgan Arap-
lardan"³⁷ biri olduğum" veya bunun gibi bir şey söylendiği bilgisini
bana ilettiler. Bu sanırım oradan ayrılmadan birkaç gün öncesiydi.

Resurgence: *Buradan nasıl ayrıldın?*

Adem: İslâmad'a döndüğümde beri, neredeyse her gün
Amerika'daki bir kardeşi arayıp Ebû Aid'in numarasını alabildim mi
diye soruyordum. Nihayetinde Ebû Aid (Allah ona rahmet etsin) ile bağlantı
kurabildim ve o da beni yurttan almaları için iki Pakistanlı kardeşi
gönderdi. Bana, o dönem hala Hindistan zindanlarında olan Mev-
lana Mesud Ezher'in grubundan olduklarını söylediler. Daha sonra
öğrendim ki onlardan birisi, Fehd Msalam (*Usame el Kini*, Allah ona rah-
met etsin) kardeşi şahsi olarak eğitmişti. Ama beni yurttan almaya gel-
dikleri zaman, söyledikleri ilk şey şuydu:

"Sen aklını mı kaçırdın? Burada ne yapıyorsun? Burası Remzi Yu-
suf'un yakalandığı yer ve sürekli olarak istihbarat teşkilatlarının takibi
altında."

Ne demişler, bilmediğin şey seni üzmez.

Her neyse, beni aldıktan sonra bu kardeşler beni güvenli bir şe-
kilde Peşaver'e ve Ebû Aid'e, buradan da Torham sınır geçişi üzerin-
den Afganistan'a götürdüler.

Resurgence: *Afganistan'a ilk gidişinde pek fazla eğitim almadığını
söylemiştin. Peki ya ikinci gidişinde?*

Adem: İkinci gidişimde durumum fiziksel olarak da psikolojik
olarak da daha gelişmiş haldeydi. Ve farklı kamplarda eğitim alma
fırsatı buldum. Bunlar arasında, Üstad Ebû Habbab el-Mısri (Allah ona
rahmet etsin) ve Gulbeddin Hikmetyar'ın Hizbi İslâmi'sinden Komu-
tan Ebu Mihcan el-Cezâiri'den eğitim alarak 2.5-3 ay geçirdiğim,

37. Afgan Arap tabiri, 1979 ve sonrasında savaşmak üzere Afganistan'a gelen mücahidlere
genel olarak verilen isimdi. Bu kişilerden Arap olmayanlar dahi, bölgeye gidenlerin ekse-
riyeti Arap olduğu için bu şekilde tanımlanmaktaydı. (Mütercim)

Celalabad-Durunta yakınındaki iki kamp da vardı. Aynı zamanda, şimdi finansal olarak daha iyi durumda olan ve Şeyh Ebû Abdullah el-Muhacir el-Mısırî'nin Şeriat Enstitüsü'nde 3-4 ay geçirdiğim Host'taki Haldin kampı vardı. Ki burası, ana kamp gibi, askeri talim ve fiziksel eğitim ile İslâmi eğitimi bir araya getiriyordu. Buradaki fark, ehemmiyetin diğer şeylere değil dini eğitime verilmesiydi. Diğer şeylerin yanı sıra havan ve tabanca eğitimi de alıyorduk. Bizi sabah koşularına çıkaran Musa isimli Tunuslu bir eğitmenimiz de vardı. Aramızda fiziksel olarak fit durumda olmayanlara karşı çok sabırlıydı, bizi grubun en önüne yerleştirirdi ve böylece tempoyu biz belirlemiş olurduk. Bize parmak uçlarımızda koşmayı, burnumuzdan nefes alıp ağızımızdan vermeyi de öğretiyordu. Bizi forma sokma konusunda o kadar başarılıydı ki, nihayetinde kampın geri kalanıyla bizim sabah koşusu ve egzersiz düzenimiz ana kamp ile aynı noktaya geldi, Allah'ın fazlıyla biz de grubun en önünde yer alıyorduk. Ki ana kampın eğitmeni Tacik bir kardeşti ve o kadar hızlı yürürdü ki, ona yetişmek için koşmanız gerekirdi.

Tüm mücahid eğitim kamplarının, eğitim sırasında hantal patates çuvallarını çelikten adamlarla bir araya getirmek yerine, fit durumda olmayanlar için özel olarak tasarlanmış ayrı bir fiziksel eğitim programının olması gerektiğini düşünüyorum. Bu tıpkı yüzmeyi bilmeyen birini coşkun bir nehre atmak gibi bir şey. On denemenin dokuzunda, bu kişi boğulacaktır. Benzer bir şekilde daha önce atletik olmayan bir kardeş de yüksek olasılıkla bu egzersiz rejimi sebebiyle yıllacak ve cesareti kırılacaktır. Grubun geri kalanına yetişememesi, ona kendisinin bir mücahid olma kapasitesi olmadığını düşündürecek ve onu, geldiği ülkeye geri dönerek bir teslimiyet, itaat ve zillet hayatı yaşamaya itecektir.

Aynı zamanda egzersiz rejimlerinin genel olarak, kalifiye fiziksel eğitmenlere danışılarak ayarlanması gerektiğini düşünüyorum. Ki eğitilenlerin kaslarında, sinirlerinde ve eklemlerine gereksiz zarar ve yaralanmalardan sakınabilelim. En iyisini Allah bilir.

Resurgence: *Haldin kampından sonra nereye gittin?*

Adem: (Kapandığı için) Haldin'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra Kabil'in kuzey cephesinde yeni bir Taliban hareketi başlatılacağı haberi geldi ve ben de Haldin'den bazı kardeşler ile beraber (ki aralarında, Şeyh Usame bin Ladin ile beraber şehid olan Ebû Ahmed el-Kuveyti'nin büyük kardeşi Muaz da vardı, Allah hepsine rahmet etsin) Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûrî'nin (Allah onu esaretten kurtarsın) grubuna katıldık. Bu grup Afganistan İslâm Emirliği Savunma Bakanlığı ile bağlantılıydı ve ben katıldığım zaman Bagram yakınlarındaki cephe hattında konuşluydu. Ve Şeyh Ebû Mus'ab her birimizden, onunla belirli bir zaman geçirmeden grubu terk etmeyeceğimize dair yemin almıştı, bu yüzden 1999 yılının yazında toplam 1.5 ayı onunla beraber geçirdim. Bu sürenin bir kısmı savaş sahasında bir kısmı da eğitim kampımızın da bulunduğu Karğa³⁸ askeri üssünde geçti.

Ve elbette, onunla ve yardımcısı Şeyh Ebû Hâlid ile (Allah ona rahmet etsin) geçirdiğim zaman sayesinde gerçek savaş deneyimi kazandım, bu hafızama kazındı.

Resurgence: *Şeyh Ebû Mus'ab ve grubuna dair aklında kalan anılar neler?*

Adem: Şeyh'in çok hevesli ve birçok büyük fikre sahip olduğunu hatırlıyorum. Örneğin Karğa kampını onun deyimiyle bir "askeri akademiye" çevirme planları vardı. Ama maalesef, kaynakların kıtlığı ve sonradan yaşanan gelişmeler, bu projenin meyve vermesinin önüne geçti.

Ona dair hatırladığım bir diğer şey, grubunun her mensubundan, cephedeyken her gece en az iki rekat nafîle namaz kılmalarını istemesiydi, bir tür manevi terbiye kabilinden.

38. Afganistan'ın başkenti Kabil'in şehir merkezinin batısında yer alan bir kasaba. O dönem şehirden kısmen ayrı olan bu yerleşim zamanla Kabil şehrinin büyümesiyle, bugün şehre bitişik bir yerleşim yeri halindedir. (Mütercim)

Aynı zamanda, birkaç sene eğitimini aldığı Hanefî mezhebine karşı büyük saygısı vardı, öyle ki bazıları onun Hanefî olduğunu zannederdi, öyle olmamasına rağmen.

Ayrıca, Şeyh İsa (*gerçek ismi Mercan Salim, bir diğer adıyla Abdulhakim Hasan, Allah onu esaretten kurtarsın*) ile de Şeyh Ebû Mus'ab ile beraberken tanıştım. Şeyh Ebû Mus'ab onu bize Mısır Cihad Cemaati'nin müftüsü olarak tanıtmıştı. Şeyh İsa bir süre bizim grubumuzla vakit geçirecekti, her ne kadar Şeyh Ebû Mus'ab onun muhtemel tehlikeli bölgelerde, kendi güvenliği için bizimle beraber olmasına izin ver-mese de.

Aktarabileceğim birçok başka detay ve hikaye var, ama açıkçası, hepsini anlatmak için koca bir makale, belki de makaleler silsilesi gerekir.

Grubun yapısına gelecek olursak, grup ilkin, farklı ülkelerden ve bölgelerden Arapların bir karışımıydı (Yemenliler, Mısırlılar, Cezayirli, Tunuslular, Faslılar vesaire), aynı zamanda temel olarak İngiltere doğumlu Pakistanlılar, Bengalliler ve bazı Jamaikalılardan oluşan Arap olmayanlar da vardı. Fakat daha sonra, onun grubundan ayrılıp el-Kaide'ye katıldığım zaman, Karğa'ya yaptığım bir ziyaret esnasında grubunun, ya da derslerine katılanların artık çoğunlukla Bilâduş Şam'lı Araplardan (Suriye, Lübnan, Ürdün ve Filistin) oluştuğunu fark etmiştim.

Resurgence: *Bu bizi şu soruya götürüyor. Şeyh Ebû Mus'ab'ın grubundan neden ayrıldın, ülkenle savaşa olan el-Kaide'ye ne zaman, nasıl ve neden katıldın?*

Adem: Uzun olan hikayeyi kısaltmak için şöyle söyleyeyim. Şeyh Ebû Mus'ab'a (*Allah onu esaretten kurtarsın*) söz verdiğim süre dolunca, 1999 yılı yazı sonralarında, süresi bitmek üzere olan pasaportumu yenilemek üzere Pakistan'a, İslâmabad'daki Amerikan büyükelçiliğine gittim.

Resurgence: Böldüğüm için özür dilerim ama eğer Afganistan İslâm Emirliği'ne hicret ettiysen Amerikan pasaportuna neden ihtiyacın vardı ki?

Adem: Doğru, hicret etmiştim, ama bu gelecekte asla pasaporta ihtiyacım olmayacağı anlamına gelmiyordu, tabi ki geri dönüp Amerika'da yaşamak için değil, ancak belki -misal olarak- cihada dair bir iş amacıyla üçüncü bir ülkeye gitmem için gerekecekti. Ve aynı zamanda, geleceğin ne getireceğini asla bilemeyiz. İslâm devleti gerileyebilir -Afganistan örneğinde olduğu gibi- ve hicret edecek yeni bir yer aramanız gerekir, bu durumda da orijinal pasaportunuz çok işe yarayabilir.

Ve eklemeliyim ki bazı kardeşlerin bugün, cihad sahasına adım atar atmaz, İslâm ve Müslümanlara bağlılıklarını göstermek, bölgesel milliyetçilik ve vatandaşlık bağlarını reddetmek amacıyla pasaportlarını yırtmaları, yanlış yönlendirilmiş bir heves ve iyimserlikten doğan bir hatadır. Öğrendiğiniz zaman şaşırabilirsiniz ama Ruslara karşı ilk Afgan cihadı esnasında aynı sebeplerle aynı şeyi yapan kardeşler vardı. Ve işler bekledikleri gibi gitmediği zaman, pasaportlarını yırttıklarına pişman oldular.

Resurgence: Yine böldüğüm için özür dilerim ama sen de 2007 yılında "Bir Tefekkür ve Tövbe Daveti" başlıklı videoda kendi pasaportunu yırtmadın mı?

Adem: Evet yaptım. Bununla gurur duyuyorum ve eğer yine olursa aynı şeyi yine yaparım. Ancak şu noktaya değinmek istiyorum ki ben pasaportumu tarihi dolunca ve "uluslararası bir kaçak" haline geldiğimde yırttım, ki bu da pasaportumun sadece zindana tek yönlü bir bilet haline geldiği anlamına geliyordu. Yani pasaportumu yırtmam, daha önce de söylediğim gibi, dünyanın diğer bölgelerinde seyahat etme ve cihadi faaliyetlerde bulunma kabiliyetim üzerinde olumsuz bir etkiye sebep olmayan, sembolik bir hareketti. Bu yaptığım şeyle, -bildiğimiz kadarıyla- düşmanlarının hiç tanımadığı bir kimsenin sadece kimliğini ve sadakatini göstermek için

pasaportunu yırtması arasında büyük fark var. Allah bize Müslümanlar adını verdi, evet, ancak sadece küfür veya irtidat devletlerinin verdiği bir pasaportu taşımak sizi daha az Müslüman yapmaz.

Resurgence: *Güzel bir nokta. Ama sadece kayda geçmesi için soruyorum. Kamera önünde pasaportunu yırtmak senin fikrin miydi yoksa bunu başkası mı istedi?*

Adem: Benim fikrimdi. Aslında, bu fikri ilk defa es-Sahab Medya'nın başındaki kişiye sunduğum zaman, başlangıçta biraz çekinceli göründü. Ya böylesi bir hareketin bir miktar keskin olacağını düşündüğünden yahut bu pasaportun seyahat belgeleri üreten kardeşler için kullanışlı olabileceğini düşündüğü için. Ancak nihayetinde, onu pasaportumun artık kullanışsız olduğuna ve kamera önünde onu imha etmenin, pasaportu ortadan kaldırmanın en iyi yolu olduğuna ikna edebildim.

Resurgence: *Anlıyorum. Yani 1999 yılında pasaportunu yenilemek için Pakistan'a gittin. Daha sonra ne oldu?*

Adem: Peşaver'de pasaport başvuru sürecimin devam etmesini beklerken, her zaman olduğu gibi Ebû Aid ile birlikte onun Haya-tabad'daki evinde kaldım. Kabil'in kuzeyinde yazın düzenlenen harekate katıldığım için bana biraz kırgın olan Ebû Aid ("Ahmed Şah Mesud'un güçleri seni esir alabilirdi" demişti), Afgan sahasının dört bir yanına dağılmış olan çeşitli gruplar, kamplar ve misafirhaneler arasında amaçsızca dolaşmak yerine bana "Şeyh'in grubuna" -daha sonra el-Kaide olarak bileceğimiz gruba- katılmamı tavsiye etti. Ebû Aid de herhangi bir grup veyahut örgütle bağlantılı olmamasına rağmen, genç ve tecrübesiz bir kişi olduğum için, el-Kaide gibi büyük ve organize bir gruba katılmamın benim için en iyisi olduğunu hissetmişti. Sadece benim enerjimi kanalize etmekle veya sahip olabileceğim herhangi bir hüner veya yeteneği değerlendirmekle, bunlardan istifade etmekle kalmayacaktı. Aynı zamanda bana destek olacak, dara düşecek olursam, örneğin esir edilir veya tutuklanırsam da kurtulmama yardım edecekti.

Ebû Aid'in el-Kaide'ye katılmam fikrine eşlik eden bir diğer kardeş daha vardı. Sonunda bu kardeş bana Kabil'e kadar eşlik edecek ve Şeyh Ebû Muhammed el-Mısrî (*Allah onu muhafaza etsin*) ile tanıştıracaktı. Elbette, sanırım onlarla önceki bağlantılarım nedeniyle, hakkında burada konuştuğum ya da konuşmadığım el-Kaide içerisindeki kardeşler benim hakkımda birçok şey biliyordu. Buna ek olarak, kendileri vasıtasıyla Afganistan'a geldiğim Ebû Aid ve Ebû Zübeyde, el-Kaide içerisindeki kardeşler tarafından biliniyor ve güveniliyordu. Ama ne olursa olsun, mevcut protokol sizi liderlere tanıtacak birini gerekli kılıyordu. Onlara gidip de öylece "Merhaba ben Ebû Suheyb el-Emriki (benim künyem), sizin grubunuza katılmak istiyorum." diyemezsiniz.

Resurgence: *El-Kaide'nin geniş ve iyi organize olduğunu söyledin. Boyut ve organizasyon seviyesinden başka, o zamanlar el-Kaide'yi diğerlerinden ayıran başka bir şey var mıydı?*

Adem: Evet. Ama ilk olarak şuna açıklık getirmeliyim ki, benim söylemek istediğim, el-Kaide'nin, benim daha önce eğitim aldığım ve birlikte savaştığım diğer gruplara kıyasla büyük ve daha organize olduğu, Şeyh Ebû Mus'ab'ın grubu ve Haldin'deki kardeşler gibi. Ama bu el-Kaide'nin bölgedeki en büyük ve en iyi organize grup olduğu anlamına gelmiyor. Boyut olarak daha büyük ve daha iyi organize gruplar da vardı, ama bunlar mesela belirli bölgesel meselelere odaklandıkları için bana uygun değildi veya katılmak için benim sahip olmadığım katılma koşulları bulunuyordu. Bu sebeple benim için el-Kaide hemen hemen olağan seçimdi.

Kafamda, el-Kaide'yi birçok gruptan (hepsinden değil) ayıran birkaç şey vardı (ve bunlar halen geçerli):

İlk olarak el-Kaide'nin küresel/uluslararası çapı ve üyeleri idi, bu durum, neredeyse tamamen belirli ülkelere ve bölgelere odaklı olan ve hatta bazen gruplarına üye olmayı bu ülke yahut bölgelerden gelenlerle sınırlayan diğer gruplara zıttı (ve belirtmem gerekir ki bu grupları bölgesi bir siyasete sahip oldukları için suçlamıyorum,

bunlar meşru görülebilir, ben yalnızca olanları söylüyorum.) Me-sela Cemaat el İslâmiyye el Mukatile bi Libya, Libya'nın tağutu Kaddafi ile savaşı önceliyordu ve bildiğim kadarıyla grubun lider kadrosu da Libyalılardan veya sürgündeki Libyalılardan oluşuyordu. Mısırlı gruplar Mısır rejimiyle savaşa öncelik veriyorlardı ve Mısırlılardan müteşekkillerdi. Benzer şekilde, Keşmir ve Afganistan'da savaşan Keşmirli ve Pakistanlı gruplar Keşmir'de ve Hindistan ile cihada odaklanmışlardı ve çoğunlukla Keşmirlilerden veya Pakistanlılardan oluşuyorlardı. Kürt gruplar Kürdistan'daki cihad ile ilgililerdi ve ana olarak Kürtler tarafından yönetiliyorlardı. Türkistanlılar Doğu Türkistan ile ilgililerdi, vesaire. Bu durumun tersine, el-Kaide başlangıçtan itibaren her zaman "İslâmi enternasyonal" bir yaklaşıma sahip olmuştu ve kendisini hiçbir zaman belirli bir ülke yahut bölgeyle sınırlamıyordu. Bundan ziyade, her zaman küresel bir bakışa sahiptiler, bölgedeki onlarca ülkede varlık gösteriyorlardı ve lider kadroları -alt kademe üyelerden bahsetmiyorum- birçok ülkeden ve kökenden geliyorlardı: Hicaziler, Necdiler, Yemenliler, Mısırlılar, Iraklılar, Suriyeliler, Lübnanlılar, Libyalılar, Mağribliler, Tunuslular, Avrupalılar, Pakistanlılar, Hindistanlılar, Bengalliler, Beluçlar, aklınıza ne gelirse. Herhangi bir şekilde el-Kaide içerisinde temsil edilmeyen Müslüman bir ülke olduğunu zannetmiyorum. En iyisini Allah bilir.

El-Kaide'yi diğerlerinden ayıran (ve halen ayırmakta olan) ikinci şey ise Amerika, Haçlı Batı ve Yahudilere (uzak düşman/aslı kafır) karşı savaşa odaklanıyor olmasıydı, yerel rejimlerle (yakın düşman/mürtedler) savaşa öncelik veren diğer grup ve hareketlerin aksine. İslâm'ın şehidi (öyle olduğunu hesap ediyoruz) Şeyh Usame bin Ladin (Allah onu kabul etsin), Şeyh Ebû Basir el-Vuhayşi'ye (*Arap Yarımadası El Kaidesi emiri* - Allah onu muhafaza etsin) ³⁹ yazdığı bir mektupta, ki bu Abbotabad belgelerinde SOCOM-2012-0000016 koduyla yayınlanmıştı, grubun bu konudaki siyasetini şöyle izah etmişti:

39. Şeyh Adem bu röportajı gerçekleştirdiği esnada, Ebû Basir el-Vuhayşi hayattaydı. Ancak el-Vuhayşi, Haziran 2015 tarihinde Yemen'de ABD'nin düzenlediği bir insansız hava aracı saldırısında şehid oldu. (Mütercim)

"Sana el-Kaide'nin askeri sahadaki ve medya sahasındaki genel siyasetini hatırlatmak istiyorum.

El-Kaide, dahili düşmandan ziyade daha büyük olan dış düşmana odaklanıyor olması sebebiyle diğer yapılardan ayrılmaktadır. Zira dahili düşman küfür açısından daha şiddetli olsa da dış düşmanın küfrü daha açıktır ve halihazırda daha tehlikelidir. Günümüzde Amerika küfrün başıdır. Eğer Allah bu başı koparırsa, kanatları zayıflayacaktır.

Tıpkı Ömer (radiyallâhu anhu)'nın Hürmüzan'a⁴⁰ söylediği gibi:

'Bana tavsiye ver, zira sen Farisiler arasında en bilgili olansın.'

O da şöyle yanıtladı:

'Evet, Pers ülkesi bugün bir baş ve iki kanattan müteşekkil.'

Ömer (radiyallâhu anhu) ona sordu:

'Baş nerede?'

Yanıtladı:

'Nihavend'de.' Sonra da iki kanadın nerede olduğundan bahsetti ve dedi ki:

'Bence, ey mü'minlerin emiri, eğer iki kanadı keserseniz baş zayıflayacaktır.'

Ömer (radiyallâhu anhu) şöyle söyledi:

40. Hürmüzan, veya bazı rivayetlere göre Hürmüzdan: Tarih kitaplarına göre o, son Sasani Pers İmparatorluğu Kralı Üçüncü Yezdegerd'in liderliği altındaki Tustar'ın (Şustar) hakimiydi. İslâm'a geçtiği söylenir ki bu bazılarına göre Müslümanlarca esir edildikten sonra olmuştur. Daha sonra Cufeyne (bir Hristiyan) ve Ebu Lu'lu ile Ömer (radiyallâhu anhu)'yu öldürmek için plan yaptığı ve Ebu Lu'lu'ya Ömer (radiyallâhu anhu)'yu bıçakladığı silahı temin ettiği söylenir. Hürmüzan'ın, bunun intikamı olarak Ömer (radiyallâhu anhu)'nın oğullarından biri tarafından öldürüldüğü belirtilir. Bu rivayetlerin isabetinin doğruluğunu ise Allah bilir.

'Yalan söylüyorsun ey Allah'ın düşmanı! Bilakis ben doğrudan başa gidecek ve onu koparacağım, zira Allah onun başını koparırsa, kanatları kendi kendine düşecektir.'

Daha önceden, el-Kaide'nin Amerika'ya odaklanmaya dair genel politikasını izah etmek için bir misal vermiştim. Şuydu ki, ümmetin düşmanları habis bir ağaç gibi ve Amerika da bunun yarım metre çapındaki gövdesi, ağacın dalları ise çeşitli ve farklı boyutlardalar. NATO ülkeleri ve bölgedeki rejimler de bunlardan. Bu ağacı keserek devirmek istiyoruz, ancak gücümüz ve enerjimiz sınırlı. Bu sebeple, bizler için ağacı devirmenin en güvenli ve en etkili yolu, ağacın Amerikan gövdesini kesmek olacaktır.

Bunun fiili bir örneği de Afganistan'daki mücahidlerin, ağacın Rus gövdesini kesmekte muvaffak olmalarının ardından, Güney Yemen'den Doğu Avrupa'ya tüm dalların bir bir devrilmesidir, bu dallara karşı hiçbir çaba harcamadan.

Bu sebeple, diğer düşmanlar da mevcutken Amerikalıları hedef almak için kullanılacak her bir ok, her bir mayın, diğer NATO ülkelere karşı değil, Amerikalılara karşı kullanılmalıdır, daha az düşman olanlardan söz etmiyorum bile.

Gelişmelerden haberdar olan bir kişi, bizim operasyonlarımızın ve mesajlarımızın, bilhassa 11 Eylül'ün ardından Amerikalıları tükettiğini ve zorladığını görebilir. Öyleyse biz, terörün dengesi kuruluncaya kadar; savaşın, işgalin ve ülkelerimizin baskı altına alınmasının bedeli, onların elde ettiği faydaları aşuncaya kadar ve bu, onları boyun eğmeye, ülkelerimizden çekilmeye ve Yahudileri desteklemeyi bırakmaya itecek şekilde bir tükenme noktasına ulaştırıncaya kadar onlar üzerindeki baskıyı artırmalıyız."

Ne yazık ki, bu stratejik politika tercihi, diğer bazı grup ve hareketler tarafından, cihad yolundan ve sahih menhecden sapma olarak görüldü -halen de görülüyor-. Ve el-Kaide'nin eleştirilerek kınanması için bir kapı olarak kullanıldı. Bu mesele, aslında stratejilerden,

taktiklerden ve önceliklerden biri olmasına, mürted rejimlere karşı savaşın mecburi tabiatı üzerine bir tartışma olmamasına rağmen böyle oldu. Bu bağlamda, Şeyh Usame son zamanlarda yayınlanan "Müjdeler" başlıklı bir videoda, yakın düşmana odaklanmayı tercih eden gruplara dair bir soruya cevap olarak şöyle söylüyordu:

"Söylediğim gibi, kafayı hedef alırsanız bacaklar, kollar ve diğer her şey düşecektir. Bu bir ahtapotdur ve onun başı da Haçlı/Siyonist Amerika ve İsrail'dir. Bazı insanlar, ahtapotun kollarına darbe indirmenin faydalı olduğu kanaatindedir. Onlara darbe indirmek de iyi ve faydalıdır, fakat bizler, küresel küfre kıyasla çok az sayıda mermiye, silaha ve mühimmata sahibiz. Öyleyse gençlerimizin sayısı az ve imkanlarımız kısıtlı olduğu müddetçe, bizler meseleleri kafaya darbe indirmeye yoğunlaştırmalıyız. Bu kişiler de içtihatları ve amelleri sebebiyle mukafatlandırılmayı hak eder, ancak bizim fıkhamıza (yöntemimize) göre, bizler daha önemli kısma, kafaya darbe indirmemiz gerektiğine inanıyoruz. Bu bizim inandığımız şeydir, ve her halükarda, bunlar içtihadı kalmış meselelerdir. Önce Amerika'ya mı vuracaksın, Hüsnü Mübarek'e mi vuracaksın, yoksa bunlara ikinci, üçüncü sırada mı vuracaksın? Bunlar içtihadı meselelerdir ve bizim içtihadımız bizi, öncelikle küfrün başını ve liderlerini vurmamız gerektiği pozisyonuna götürmüştür, (İslâmi) metinlerle⁴¹ de uyumlu olduğu gibi. Allah en iyisini bilir."

Bahsetmem gerekir ki Şeyh Usame bu siyasetin metinlerle uyum içerisinde olduğunu söylerken, Sünnet'ten gelen metinleri kast ediyor. Tıpkı yukarıda bahsettiğimiz Ömer (radiyallâhu anhu) ve Hürmüzan arasındaki diyalog gibi. Ayrıca Ebubekir (radiyallâhu anhu)'un, Usame bin Zeyd (radiyallâhu anhu) komutasındaki orduyu, Arap Yarımadası Allah Rasulü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in vefatının ardından irtidat ile mücadele ederken Bizans ile savaşa göndermekteki ısrarı gibi. Aynı zamanda Kur'an'daki delillerden de bahsediyor, Allah'ın şöyle buyurduğu ayet gibi:

41. Esasen orijinal metindeki "text" ifadesi tam olarak "nas" kelimesinin karşılığıdır. Fakat müteakip paragrafta Şeyh Adem meseleyi İngilizce okuyucuya ek olarak izah ettiği için biz de kelimeyi olduğu gibi tercüme ederek izahı kendisine (Allah onu kabul etsin) bıraktık. (Mütercim)

"Küfrün liderleriyle savaşın. Çünkü onlar yeminlerine riayet etmeyen kimselerdir. Umulur ki, vazgeçerler." ⁴²

El-Kaide'yi diğerlerinden ayıran üçüncü şey, her müstakbel üyenin katılmadan önce kabul etmesi gereken yazılı bir akide veya menhec metninin olmamasıydı. Cihad sanki seçkin bir azınlığın hususi sahasıymış gibi, o düzeyde olmadığı için birçok insanın dışarıda tutulmasına sebep olan sıkı üyelik koşullarına sahip bulunan bazı grupların aksine. Öte yandan el-Kaide, liderlerinin tüm düşünceleriyle aynı görüşte olmasalar bile üyeleri kabul etme konusunda daha açık olmaya eğilimliydi. Bu kişiler Müslüman, güvenlik açısından araştırılmış olduğu ve de büyük bid'atler ve suçlarla tanınıyor olmadığı müddetçe. Ben şahsen bu yaklaşımın ümmetin yeteneklerini değerlendirmek, Müslümanları düşmanlarıyla savaşmak için bir araya getirmek ve İslâmi sistemi yeniden canlandırmak için en uygun yaklaşım olduğunu düşünüyorum. Diğer taraftan, grubunuza mensup olmayı, fıkıh ve akidenin en ufak meselelerinde dahi sizinle aynı fikirde olanlarla sınırladığınız zaman, bence Allah'ın açık bıraktığı kapıları kapattığınız için suçlu duruma düşebilirsiniz ve kendinizi, cihadı ve mücahidleri ümmetten izole etmiş olursunuz. Allah, cihadı sadece belirli bir fikhî veya mezhebi takip edenlerle sınırlamamıştır, bilakis, Allah tüm ümmete cihadı emretmiştir, günahkar Müslümanlara bile. Peki ya sizinle farklı mezhepten olanlar yahut aynı mezhepten olup da fıkıh ve akidede küçük konularda sizinle aynı fikirde olmayanlar? Tartışmaya, müzakereye açık ve -çoğu defa- gündelik faaliyetlerle çok az alakası olan veya hiç olmayan meselelere dair görüşlerini değiştirmediklerinde onlara nasıl sırt çevirebilirsiniz? Birisi sizin grubunuzun pratik yaklaşımı ve siyasetiyle aynı fikirde olduğu sürece, Allah'a isyan haricinde emiri dinleyip itaat etmeye hazır olduğu müddetçe, bu kişinin size katılmasına neden mani olunsun ki?

42. Tevbe, 12

Belirtmek isterim ki burada caizlik veya caiz olmama meselesinden bahsetmiyorum. Bundan ziyade münasiplik ve ümmetin en iyi maslahatından bahsediyorum.

El-Kaide'yi ayıran dördüncü şey, (her zaman yalnızca Allah'a dayanıp güvenmekle beraber) mücahidlerin halka ilişkilerinin, Müslüman kitlelerin desteğini kazanmanın ve bunu muhafaza etmenin önemini bilmesidir. Bir halk desteği temeli edinme mefhumunu reddeden veya küçümseyen, bunu bir "safсата" veya "put" (Allah'a sığınınız) olarak gören grupların aksine.

El-Kaide'yi ayıran bir diğer şey, diğerlerinin aksine, onun Afganistan İslâm Emirliği ile özellikle yakın olan bağlarıydı.

Resurgence: *"Tekfirci" derken tam olarak kastın nedir?*

Adem: Tekfirci, tekfir mefhumunu uygularken şer'i sınırların ötesine geçen, menhec olarak bu ölçüsüzlük ve aşırıcılığı benimseyen, bunu kendisini tanımlayan bir karakter haline getiren kişidir. Bir diğer deyişle, bu konuda bazı hatalar yapan bir kişiden bahsetmiyoruz, kontrolsüz tekfir ile yatıp kalkan bir kişiden söz ediyoruz.

Resurgence: *Tekfirci ile Hâricî aynı mıdır?*

Adem: Tam olarak değil. Tekfirci, Hâricî'den daha geniş bir kavramdır, belirli bir tekfirci tipine işaret edebilir. Ancak aynı şey olup olmamaları konuyla ilgili değildir, bizim için önemli olan şey, Tekfirciliğin de Hâriciliğin de savaşmaktan ve onlara karşı insanları uyarmaktan yorulmamamız gereken sapkın fikirler olduğudur. Zira bunlar genelde İslâm'a ve Müslümanlara, özelde ise cihada ve mücahidlere karşı büyük bir tehdit oluşturmaktadırlar.

Resurgence: *Tekfircilik meselesine inşallah daha sonra detaylıca eğileceğiz. Ama şimdilik, el-Kaide'ye katıldığın zamana dönelim. Şeyh Ebû Muhammed el-Mısri'ye (Allah onu muhafaza etsin) tanıtıldığın zaman neler oldu?*

Adem: Hatırladığım kadarıyla, bana birkaç soru sormuştu. Daha sonra beni Kardeş Hallad (Velid bin Attaş) ve Şeyh Ebû Ferec el-Lî-bî'ye (Allah onları esaretten kurtarsın) teslim etti. Onlar da beni, o zamanlarda el-Kaide'nin ana eğitim kamplarından biri olan, Logar ilindeki Mes Aynak bakır madeninde bulunan kampa götürdü. Burada birkaç gün veya hafta önce başlamış olan, aşırı derecede zor bir eğitime katıldım. Bu eğitim Selahaddin İrani (Bir Beluç, Kürt yahut Şia'dan dönen bir Farisi olabilir) denilen oldukça çetin bir eğitim çavuşu tarafından veriliyordu. Yanında yardımcı olarak da Ebû Katâde olarak bilinen, pek de çetin olmayan bir başka kardeş vardı. Odak noktası, dövüş sanatlarını ve bıçaklarla tabancalar gibi hafif silahları kullanarak yakın dövüş üzerineydi. Bu eğitime katılan diğer kardeşlerden aldığım bilgilere dayanarak, eğitimin Şeyh Usame bin Ladin'e (Allah ona rahmet etsin) yeni korumalar yetiştirmeyi amaçladığını söyleyebilirim. Ancak daha sonra -tam olarak iki yıl sonra- bu eğitimin 11 Eylül operasyonlarını gerçekleştirecek "güçlü adamları" eğitmek için olduğu sonucuna varacaktım.

Resurgence: Peki eğitimi tamamladın mı?

Adem: Hayır. İki gün sonra eğitmen tarafından kovuldum! Ve kayda geçmesi için söylüyorum, bu eğitimden atılan veya eğitimi bırakan tek kişi ben değildim. Çünkü söylediğim gibi, bu eğitim aşırı derecede zordu. Dahası, kimse bunu tamamlayamadı, zira kamp kapandığı için eğitim de yarıda kesildi.

Resurgence: Eğitimden ayrıldıktan sonra ne oldu?

Adem: Kampta Şeyh Ebû Muhammed ile karşılaştım ve bana daha az zorlu olan bir başka kursa katılmak isteyip istemediğimi sordu. Bu teklifi kibarca reddettim ve Kabil'e geri gönderilmek istedim. Karte Pervan konukevinde birkaç gün dinlenip toparlandıktan sonra, Kabil'in kuzeyindeki Karabağ'daki cephe hattına gittim. Burada el-Kaide'nin ileri üssünde birkaç hafta geçirdim, havalarda daha da soğuyuncaya kadar orada kaldım. Sonra Kabil'e döndüm, kış gelip kar yağmaya başladığı zaman Kandahar'a gönderilmeyi talep ettim.

Grubun burada Arapça ve şeriat eğitimi için bir enstitü açtığını duymuştum ve bu benim yararına olabilirdi. Kandahar'a gitmeye heves etmemin bir diğer sebebi de Kabil'deki ısıran soğuktan kaçmaktı! Böylece, 2000 yılının Ocak ayı başında Kandahar'a seyahat ettim, önümüzdeki 22 ay boyunca burası benim evim olacaktı.

Resurgence: *Planladığın gibi enstitüye katıldın mı?*

Adem: Evet. Şeyh Ebû Yûsuf el-Moritani (Allah ona rahmet etsin) tarafından verilen bir Arapça kursuna derhal iştirak ettim. Aynı zamanda bir grup şeyh tarafından verilen temel şeriat kurslarına katıldım. Bu kursları, organizasyon esasında kampta eğitime başlayacak olan yeni kardeşler için açmıştı (ancak diğer kişiler de kurslara katılabiliyordu ve katıldılar da.) Temel ve giriş seviyesinde olmalarına rağmen bu kurslardan gerçekten çok fazla istifade ettim.

Resurgence: *Kandahar'dayken Şeyh Usame bin Ladin (Allah ona rahmet etsin) ile de tanışmış olmalısın. Onunla şahsen tanıştın mı? İmam ile birlikte, okuyucularımızla paylaşmak istediğin hususi bir anı yaşadın mı?*

Adem: Şeyh Usame (Allah ona rahmet etsin) ile birkaç defa bir araya gelme bahtına eriştim. Bunlar çoğunlukla selamlaşma, el sıkışma ve gülümsemelerden ibaret olan kısa süreli karşılaşmalardı. Ara sıra da beraber yediğimiz yemeklerdi. Bir seferinde de Şeyh Usame ile, Pakistan'dan gelen bir grup kardeş arasında tercüman olarak görev yapmıştım.

Aynı zamanda, Tarnak Çiftlikleri olarak anılan Kandahar Hava Üssü tesislerinde de birçok toplantıya ve buluşmaya iştirak ettim, ki Şeyh Usame burada yaşamıştı. Bu toplantılardaki bir anım, Şeyh Usame'nin beyaz kıyafetler içerisinde bir kalaşnikofla diz çökmüş ateş ederken çekilen meşhur fotoğraflarının kayda alındığı gündü. Korumaları ve diğer kardeşler onun arkasında sıralanmış vaziyeteydi. (Ben Şeyh'in sağında beyaz sarık takan, uzun yeşil gömlek ve siyah ayakkabı giyen, ellerini arkada kavuşturmuş olan kişiyim.)

Şeyh'in hatırı sayılır derecede uzaktan birkaç el ateş ettiğini ancak bir kere dahi isabet ettiremediğini hatırlıyorum. Ancak tüm mermler tam olarak aynı noktaya isabet etmişti. Bu Şeyh'in, silahta bir şeylerin sorunlu olduğundan şüphelenmesine sebep olmuştu. Bu yüzden başka bir silah istedi, bununla nişan aldı ve daha ilk atışta hedefi tam on ikiden vurdu. Kıssadan ilk hisse: Şeyh Usame mükemmel bir nişancıydı. Kıssadan ikinci hisse: Dünyadaki en iyi nişancı dahi olsanız, bozuk bir silah kullanarak hedefi vuramazsınız.

Şeyh Usame ile ilgili dikkat çeken bir diğer şey de ben merkezci olan, bencil ve dünyevi gayeleri uğruna büyük bir ordusu yok olsa dahi umursamayan bazı liderlerin aksine, adamlarının güvenliği ve iyiliğine olan özeni, endişesiydi. Bir keresinde Şeddad isimli bir kardeşin (onu şahsen tanıyordum ve bir kampta eğitim almıştı), zor bir eğitimde takımından ayrı düştüğünü ve kaybolduğunu hatırlıyorum. Şeyh'in bizzat kendisi bu kardeşi arayan ekipte yer almıştı. (Sonunda bu kardeşin cesedi bir uçurumun dibinde bulundu. Yorgunluktan yahut yolunu kaybettiği için buraya düşerek hayatını kaybetmişti. Allah onu şehid olarak kabul etsin.)

Şeyh aynı zamanda düzenli olarak çeşitli bölgelerdeki mücahidlerin şartlarını teftiş ederdi. Erzak, iktisadi durum, güvenlik durumu, hatta evlilik durumları ve ailelerini ziyaret etme imkanı bulup bulamadıkları gibi meselelerde bile. Aynı zamanda sağlığa da çok önem verirdi, tıbbi tedaviler, çocukların aşılınması gibi konularda, bütçeden özel harcamalar yapılması talimatı verirdi.

Yani Şeyh, adamlarının ve ailelerinin iyiliğine gerçekten önem verirdi ve bu durum Abbotabad mektuplarında açıkça görülen bir şeydir.

Resurgence: *Afganistan İslâm Emirliği ile yakından çalıştığımı duyduk. Bu nasıl oldu ve İslâm Emirliği ile olan tecrübeni nasıl anlattırın?*

Adem: Kandahar'a vardıktan birkaç ay sonra, Şeyh Ebû Hafs el-Moritani (Dr. Mahfuz Veled el-Velid) ile tanıştım. Şeriat Enstitüsü Dekanı'ydı ve o zaman el-Kaide'nin en üst düzey liderlerinden biriydi. O bana bazı kardeşlerin İngilizce bir dergi çıkaracağını, kendileriyle çalışacak uygun dil yeteneklerine sahip birine ihtiyaç duyduklarını söyledi ve onlara yardım edip edemeyeceğimi sordu. Söylediği şey tam olarak buydu: "Bazı kardeşler." Bana bu kardeşlerin tam olarak kim olduğunu söylemedi ve başka detay paylaşmadı. Daha sonra beni bu kardeşlerle tanıştırdığı zaman, onların Mü'minlerin Emiri'nin kendi ofisinden olduklarını şaşkınlıkla öğrenecektim. Çıkaracakları dergi de Emirlik'in Arapça ve İngilizce resmi yayını olan -uygun bir isimle- "İslâm Emirliği" dergisiydi.

Derginin İngilizce versiyonu aslında baştan sona Arapça versiyonunun tercümesi olacaktı. Ve benim işim de diğer insanlar tarafından yapılan tercümelerin son okumasını yapmak ve tercümeleri düzeltmekti. Ama yaptıkları tercümelere baktığım zaman, onlara bunun daha iyisini yapabileceğimi söyledim. Nihayetinde, bir Arapça-İngilizce sözlük kullanarak, tercümelerin çoğunu kendim yapmaya başladım. Bu bana Arapça dil yeteneklerini geliştirme ve kelime dağarcığımı genişletme konusunda gerçekten çok yardımcı oldu. Daha sonra, bazı sayıları doldurmak için kendim yazılar yazmaya, ayrıca zamanında tercüme edilemeyen bazı Arapça yazıları değiştirmeye başladım. Bazen de *Kabul Times* gibi bazı yayınlardan içerik seçiyordum ve dergiye ekliyordum. Sonunda dizgi ve tasarım işine de başladım. Sonunda, Allah'ın fazlıyla, 12 aylık bir süreçte 7 yahut 8 sayı yayınlamayı başardık.

Dergide çalışma işi oldukça olumlu bir deneyimdi. Dil yeteneklerimi geliştirmenin yanı sıra, bana birçok kapı açtı ve bana Emirlik'i içeriden görme fırsatı verdi. Resmi politikalarından, içeride ve dışarıda medyasının eriştiği noktalardan haberdar oldum, bazı üst düzey lider ve yetkilileri tanıma fırsatı buldum.

Resurgence: Mü'minlerin Emiri Molla Muhammed Ömer (Allah onu muhafaza etsin) ile tanışma fırsatın oldu mu? Eğer olduysa bu tanışma sende nasıl bir etkiye sebep oldu?

Adem: Mü'minlerin Emiri'ni bir kez şahsen görme fırsatı buldum fakat onunla şahsi bir irtibatım olmadı. Cuma günüydü ve her zaman olduğu gibi derginin ofisindeydim. Yayın Müdürü geldi ve ofisimizden 3 dakikalık yürüme mesafesinde bulunan, valinin konukevine kendisiyle birlikte gelmemi istedi. Bu konukevi, bir bombalı araçla hedef alındığı güne kadar Mü'minlerin Emiri'nin kendi konutuydu. Bu saldırı onun ailesinden ve koruma birliğinden birçok kişinin şehadetine sebebiyet vermişti. Bombanın bazı etkileri o zaman bile görülebiliyordu, ağaçlara ve çevreye saplanmış büyük şarapnel parçaları gibi. Her neyse, bu konut artık dönemin Kandahar Valisi Molla Muhammed Hasan Rahmani'nin (Allah onu muhafaza etsin) konukeviydi, içerisinde küçük bir mescid de vardı. Konukevine ulaştığımız zaman neredeyse Cuma vakti olmuştu ve çok sayıda insan, sanki bir şeyi veya birini bekliyormuş gibi çevrede dolanıyordu. Ve beklenildiği gibi, birbirinin aynısı olan 7 siyah Toyota Land Cruiser, mıcırla kaplanmış yolda birbirlerinin peşi sıra, heyecanlı ve gürültülü bir giriş yaptı. Bunun kimin konvoyu olduğunu söylemelerine gerek bile yoktu, bilhassa zaten birkaç hafta önce Kandahar'ın en işlek caddesinde bu araçlardan birini gördüğüm ve onun Mü'minlerin Emiri'nin aracı olduğunu öğrendiğim için. O zaman, akşam namazını kaçırmamak için acele bir şekilde mescide gidiyordum.

Araçların kapıları açıldığı ve herkes araçlardan çıktığı zaman, editörüm -ki o Mü'minlerin Emiri'nin üst düzey yardımcılarından biriydi- bana uzun, yapılı, siyah sarıklı, koyu yeşil kıyafetli ve kahverengi yelekli birini gösterdi. Bu Mü'minlerin Emiri Molla Muhammed Ömer Mücahid idi. Eğer bana kim olduğunu söylememiş olsaydı onu tanıyabileceğimi sanmıyorum. Çünkü onu çevresindeki diğer kişilerden ayırt edebileceğim hiçbir şey yoktu. Ne kıyafet ve tutum yönünden ne de çevresindekilerin ona muamelesi bakımından. Mescide yaklaştığı zaman, çeşitli illerden birçok yetkili biat

etmek için kendisini bekliyordu. Duygusal bir sahne yaşandı, insanlar gözü yaşlı bir şekilde onun uzanmış elini öpüyordu.

İşte Mü'minlerin Emiri'ni gördüğüm gün o gündü. O gün onunla aslında şahsi olarak bir etkileşimde bulunmasak da bende büyük bir etki bıraktı. Ama yine de onun genç kardeşlerinden biriyle ve yaşlı amcasıyla tanıştım. Amcası bir hadis şeyhi olan Mevlevi Muhammed Enver'di. Beyaz sakalı, beyaz kıyafetleri ve geleneksel gümüş rengi işlemeli, burun kısmı kıvrık ayakkabılarıyla ayırt ediliyordu.

Resurgence: *Kandahar'da iken, Mü'minlerin Emiri ile ilgili okuyucularımızın ilgisini çekebilecek bir hikaye veya anekdot duydu mu?*

Adem: Evet. Onun uzun ve yapılı olduğundan bahsetmiştim (Birçok Peştun gibi, özellikle Güney Afganistan'dakiler). Editörüm bana Mü'minlerin Emiri'nin benim onu gördüğüm zamanlardan önce daha yapılı olduğunu, ancak görevler, liderliğin getirdiği yük ve endişeler nedeniyle biraz süzüldüğünü söyledi. Ayrıca bana çok atletik ve çevik olduğunu, bir kapı girişini tek adımda atlayabildiğini söylemişlerdi.

Kandahar'da iken duyduğum güldürücü anılardan birisi, Birleşmiş Milletler Afganistan Özel Temsilcisi Francesc Vendrell'in Mü'minlerin Emiri ile görüştüğü zamana ilişkindi. Mü'minlerin Emiri kafirlerle pek sık bir araya gelmezdi, bu da Vendrell'in onunla yüz yüze gelen az sayıda Batılıdan biri olduğu anlamına geliyordu. Ve Molla Muhammed Ömer'in (*Allah onu muhafaza etsin*) çok sık göz önüne çıkmaması, yabancılara röportaj vermemesi ve fotoğrafının çekilmesine izin vermemesi meraklarını celbetmiş, onlar için gizemi, ilgiyi ve mistisizmi artırmıştı. Bu görüşmede bulunanlar diyorlar ki, Vendrell içeri girdiği zaman Mü'minlerin Emiri kablosuz telefonu kullanıyordu ve Vendrell'i hemen karşılamak için ayağa kalkmadı, onu yaklaşık 15 dakika bekletti. Odada bulunanlar Vendrell'in, sanki gözlerini bir an olsun bile üzerinden ayırırsa ortadan kaybolacağından korkar gibi veya görünüşündeki her bir detayı ezberlemek için Molla Muhammed Ömer'e bakakaldığını aktarıyor. Sanıyorum

ki Mü'minlerin Emiri düşmanları sahiden şaşkına çevirmişti. Onu gerçekten, sanki başka bir zaman ve mekandan bir kimse gibi görüyorlardı.

Başka bir hikaye de Pakistan'ın askeri lideri Pervez Müşerref'in Mü'minlerin Emirine şahsi kullanımı için zırhlı, kurşun geçirmez bir Mercedes-Benz sedan veya limuzin gönderdiğine ilişkindi. Mü'minlerin Emiri bu aracı kendisi kullanmamakla kalmadı, Emirlik'in hiçbir yetkilisinin de kullanmasına izin vermedi ve onlara şöyle söyledi: "Böyle lüks bir araç bizler için münasip değil." Biliyor yahut bilmiyor olabilirsiniz, Emirlik'in hediye kabul etmeye karşı politikası her zaman çok sert olmuştur.

Okuyucularla paylaşmak istediğim, Mü'minlerin Emiri'ne dair bir anekdot daha var. Ancak bu birinin onun hakkında anlattığı bir şeyden ziyade, onun verdiği bir karara ilişkin. Bazı insanlar onun kararına olumsuz tepki göstermişti fakat nihayetinde kararının sonuçları olumlu oldu. Mü'minlerin Emiri'nin, İngiliz gazeteci Yvonne Ridley'in serbest bırakılmasına dair kararından söz ediyorum. O 2001 yılındaki Haçlı saldırısı başladıktan birkaç gün sonra Afganistan'a izinsiz olarak girmişti. En azından tanıdığım bir kardeş bu karardan rahatsızlık duydu ve karara muhalefetini ifade etti. Bu kadının mahkum edilmesini ve İngiliz hükümeti tarafından tutulan Müslümanlarla takas edilmesi gerektiğine inanıyordu. İngilizlerin de dahil olduğu bir saldırı sürerken onu serbest bırakmanın hikmetini sorguluyordu. Açıkçası ben de mahkumları düşmanlarla esir takası için kullanma prensibine karşı değildim ve böyle bir politikaya sahip olmanın önemini inkar etmiyordum. Ancak her kuralın bir istisnası vardır ve Mü'minlerin Emiri de hikmetiyle, bunun da o istisnalardan biri olduğunu görmüştü. Ve sanırım çoğumuz hikayenin kalanını biliyoruz. Serbest kaldıktan sonra Yvonne İslâm'ı seçti ve -Emirlik de dahil olmak üzere- İslâm dünyasının (gayri resmi) elçisi haline geldi. Onun hakkındaki yalanları def eden biri oldu. Ayrıca Batı'nın zindanlarında ve insanları tıktığı 'hayvanat bahçelerinde' sürünen Müslüman mahkumlarının haklarının savunucusu haline

geldi.

Bundan iki önemli ders çıkarılabileceğini düşünüyorum: İlk olarak, Allah Emir'in içtihadına, şeriatın ilkeleri ile uyum içerisinde olduğu sürece, bir bereket verir. Bazı insanlar onun kararına katılmıyor olsa dahi. Ve ikinci ders de en katı veya en ağır seçeneğin her zaman en iyi seçenek olmadığıdır. Müsamaha, ılımlılık ve merhamet de aynı zamanda bizim karar alışlarımızda ve siyasetimizde önemli rol oynamaktadır.

Resurgence: *Fakat Taliban'a sıklıkla, onların kadınlara yönelik muamele hususunda çok katı ve ağır oldukları, hatta bazen kadınlardan nefret edencesine davrandıkları, onları en temel İslâmi ve insani haklarından mahrum bıraktıkları gibi suçlamalar yöneltiyor. Senin bakış açına göre, bu suçlama makul mü?*

Adem: Sanırım bu da Yvonne'nin makale ve derslerinde yok etmeye çalıştığı efsanelerden birisi. Elbette Hisbe'de yer alanların haddinden fazla sertlik kullanması gibi bazı sertlikler yaşanmış olabilir. Fakat bence bu suçlamalar çoğunlukla önyargı ve düşmanlıktan ileri geliyor. Kadınlara karşı düşmanlık ve ayrımcılığa dair suçlamaların çoğu, Haçlı Batı'nın düşmanlığından kaynaklı abartılar veya kötü niyetli uydurmalar. Bir kısmı da genel olarak İslâm'a ve Müslümanlara, tesettüre, haremlik-selamlık uygulamasına, fuhşiya-tın yasaklanmasına olan düşmanlıktan ileri geliyor.

Taliban'ın kadın haklarına dair bakışına yönelik kasıtlı bir örtbas durumu olduğuna şüphe yok. Mesela eğitim konusunu ele alalım: İslâm Emirliği'nin kız okullarını kapattığı doğru, fakat bunun temel sebebi, ülkede devam eden savaşın yol açtığı kaynak eksikliği gibi lojistik sebeplerdi. Ana akım medya tarafından bu gerekçe kabul edilmemekle kalmadı, ayrıca Emirlik'in tüm zorluklara rağmen sadece kızların eğitimine değil, kadınların eğitimine dair de verdiği çaba göz ardı edildi. Hatta daha kötüsü, bazen Emirlik karşıtı propaganda amacıyla yanlış yansıtıldı. Örneğin, İslâm Emirliği devrinde Kandahar'daki Mirvais Tıbbi Tesisi'nde bir Hemşirelik Okulu

bulunuyordu. Gazeteciler ve kameramanlar bu okulu ziyaret için bölgeye götürüldü. Ama bundan okuyucularına ve izleyicilerine bahsettiler mi? Hayır. Hatta bilakis, İslâmi ve Müslümanca olan her şeye düşmanlığıyla bilinen Arapça 'el-Mecelle' isimli dergi (bu şaşırıcı değil çünkü Suudi Hanedanı tarafından çıkarılıyordu) bu okuldaki öğrencileri sınıfta erkek bir öğretmenden (şahsen tanıdığım bir kişiydi) ders alırken gösteren bir fotoğrafa yer verdi. Öğrenciler elbette tamamen tesettürlüydü. Suudi dergisi aldatıcı ve utanmaz bir şekilde bunların Taliban "aşırıları" tarafından burka giymeye zorlanan ilkokul öğrencileri olduğunu iddia etmişti.

Resurgence: *Yani söylediğin şey medyanın bile isteye Taliban'ın kadına dair konulara bakışını görmezden geldiği hatta çarpıttığı mı?*

Adem: Evet. Medya sadece Taliban'ın kadınların eğitimi ve istihdamı konularındaki duruşunu örtbas etmekle kalmadı, aynı zamanda kadın haklarına dair küçük düşürücü gelenekleri ortadan kaldırmaya dair samimi çabaları da göz ardı etti. Örneğin İslâm Emirliği iktidarında, Mü'minlerin Emiri'nin kararnamesi ile, kadınları mağdur eden birçok geri kalmış, gayri İslâmi gelenek yasaklandı. Bunlar baad, svara, vani veya bedel-i sulh olarak anılıyordu. Bu uygulamalarla genç kadın ve kızlar, kabile meclislerinin emriyle, aileler arasındaki anlaşmazlığı ve kan davalarını ortadan kaldırmak için gelin olarak veriliyordu. Kızın gelin gittiği ailenin, kızın ailesine duyduğu düşmanlık ve kin kızdan esirgenmiyordu. Kız en iyi ihtimalle bir köle, en kötü ihtimalle ise bir kum torbası muamelesi görüyordu. Tabi eğer korkunç şekilde sakat bırakılmıyor yahut öldürülüyorsa.

Bu sebeple İslâm Emirliği bu uygulamayı ve benzer barbarca uygulamaları 1999'da -daha öncesinde de olabilir- yasakladı. Buna karşın, Afganistan'ın mevcut ceza kanunu (1976'da yürürlüğe giren ve Amerikan işgalinden sonra yeniden yürürlüğe sokulan), bu uygulamayı yalnızca kadın 18 yaşının altındaysa veya dulsa yasaklıyor. Ama sorun şu ki İslâm Emirliği'nin bu uygulamalara karşı duruşu

dünya tarafından bilinmiyor, bilenler ise bunu başkalarına duyurmak istemiyorlar. Gerçeklere karşı bu yaygın cehalet, birçok sürreal "Alacakaranlık Kuşağı" gibi durumlara sebep oluyor. Mesela belli başlı "Afganistan uzmanları" geçen yıl Taliban'ın kadın hakları konusunda bir "U dönüşü" yaptığını söylemişti. Bu iddia Taliban'ın bir temsilcisinin, iktidara geldiklerinde baad/savara uygulamasını yasaklayacaklarına ve İslâm Emirliği'nin ilke ve amaçları arasında yer verdiği diğer şeylere dair bir açıklamasına dayanıyordu. Açıkçası, bu "uzmanlara ve "dehalara" uyanın ve biraz kahve koklayın demekten başka ne söyleyebilirim bilemiyorum.

Baad-svara meselesi hakkında konuşacak olursak, Afgan bir kadın olan Bibi Ayşe'nin olayını hatırlatmak isterim. Eşinin ailesi tarafından burnu ve kulaklarının kesildiği iddia edilmişti. Bu aileye, kendi akrabalarından birinin işlediği bir cinayetin ardından "tazminat" olarak verilmişti. Olaya 2010 yılında Amerikan dergisi *Time*'in kapağında "*Afganistan'ı Terk Edersek Ne Olur?*" başlığıyla yer veriliyordu. Başlığın altındaki yazıda "*Afgan Kadını ve Taliban'ın Dönüşü*" başlıklı bir makale vardı. Bu makalede Taliban, kadına karşı bu saldırılardan sorumlu olmakla ve genel olarak böylesi uygulamaları desteklemekle suçlanıyordu. Makalenin iddiası şuydu ki eğer Taliban geri dönecek olursa bu Afgan kadını için felaket anlamına gelecekti. Ancak akabinde, Taliban'ın veya herhangi bir mensubunun Bibi Ayşe olayıyla ilgili olduğu iddiası, bağımsız kaynaklar ve araştırmacı gazeteciler tarafından yalanlanarak çürütüldü. Bunlar arasında BBC/Pajhwok muhabiri Ahmed Umeyd Khpalvak da vardı. Kendisi, *Time* makalesini çürütmesinden 6 ay sonra -muhtemelen şans eseri olmayarak- "kazara" ve şüpheli şartlar altında, bir Amerikan askeri tarafından öldürüldü. (Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onun öldürülmesinden de ilk olarak Taliban suçlandı, gerçek ise aylar sonra ortaya çıktı.)

Benzer bir biçimde, Paktiya ilindeki Hatabe baskınında, Haçlıların özel kuvvetleri bir gece baskını düzenleyerek üç kadını öldürdü, ikisi hamileydi. Ardından, iğrenç ve aşağılık suçlarını örtbas etmek

için ilk önce Amerikan mermilerini cesetlerden oyarak çıkardılar. Daha sonra basın açıklamalarında ve medyaya verilen beyanatlarda, Taliban'ın bir "töre cinayetini" tesadüf eseri rastladıklarını söylediler. Tabi bu arsız yalan, yerel ve uluslararası medya tarafından kelimesi kelimesine ve sorgulanmadan tekrarlandı -muhtemelen daha da abartıldı-. Şayet Allah, yalnız bir İngiliz gazeteci ve kameramanının olay yerini ziyaret etmesini takdir etmemiş olsaydı, gerçeği asla bilemeyecektik. Bunun ardından ve Amerikan-Afgan askeri heyeti, kurbanların ailelerinden özür diledi. (Basılan ev, Amerikalılar tarafından eğitilmiş olan bir Afgan polis komutanına ait olmasaydı muhtemelen özür de dilemeyeceklerini aklımızda bulunduralım.)

Burada değinmeye çalıştığım nokta, mücahidlerin mükemmel olduğu, hiç hata yapmadıkları, saflarında disiplinsiz unsurların bulunmadığı değil. Bundan ziyade, bahsetmeye çalıştığım noktanın iki cephesi var. İlki, söz konusu genel olarak mücahidler, özel olarak da İslâm Emirliği olduğunda, medyanın taşkınca ve cezası olmayan bir biçimde yalan söylediği. İkincisi ise, -örneğin- yüz binlerce insan *Time* dergisi kapağını gördü, söz konusu makaleyi ve Taliban'a karşı kötü niyetli yalanları okudu. Yüz binlerce insan Hatabe baskınına dair Haçlıların anlattıklarını dinledi. Ancak bu insanlardan kaç olayı Taliban'ın tarafından dinlediler? Veya kaç Taliban'ı temize çıkaran, *Time*'in ve Haçlıların yalanlarını ifşa eden makaleleri okudu, raporları ve filmleri gördü? Korkarım ki çok azı. Ve *Time* makalesi ile Hatabe baskınına dair NATO'nun örtbası, benzer şekilde karalayıcı binlerce makaleden, haberden ve resmi basın açıklamasından yalnızca ikisi. Bu sebeple bizim Müslümanlar ve mücahidler olarak elimizdeki tüm imkanlarla medya savaşı vermemiz çok önemli. Ki bizler, fikirlerimiz, eylemlerimiz ve gayelerimiz hakkındaki gerçek ortaya çıksın, mümkün olduğunca geniş ölçekte ulaşılabilir hale gelsin. Böylece insanlar hem düşman güçleri tarafından hem de gazetecilik etik ve standartlarına bağlıymış gibi davranan birçok ana akım medya şirketi tarafından yayılan yalan ve iftiraların kapsamını fark etsin.

CIHAD MENHECİNİN ÖZETİ: EL KAİDE İLE İŞİD ARASINDAKİ FARKLAR

Resurgence: Sana göre Afganistan'daki mücahidlerin, bilhassa Mü'minlerin Emiri'nin liderliği altındaki Taliban'ın en ayırt edici özelliği nedir? Afgan tecrübesini dünyanın diğer kısımlarındaki bazı cihadi hareketlerden ayıran şey ne? İslâm aleminin diğer bölgelerindeki mücahidler Afgan tecrübesinden nasıl istifade edebilir?

Adem: Afgan tecrübesi tam olarak şudur: Diğer cihad sahalarına basit bir şekilde nakledilemeyecek, aktarılamayacak, hususi bir Afgan tecrübesi. Zira Afganistan ve Afganlar için uygun olan şeyler diğer ülke ve insanlar için uygun olmayabilir. Bununla birlikte bence, Afgan tecrübesinin bazı özellikleri var ki bunlar her yerdeki mücahidler tarafından örnek alınabilir veya en azından üzerinde düşünülebilir -ki bu yapılmalıdır-. Örneğin:

Afganistan'daki cihad hakikaten mücahid Afgan halkının bir projesi, onlar arasından seçkin bir kesimden ibaret değil. Evet, insanları yönlendiren, enerjilerini kanaliz eden gruplar ve emirlikler daima var oldu. İngilizlere karşı cihad edilen zamandan beri. Fakat cihad genel olarak halkın bir projesi olarak kalmaya devam etti. Bu diğer bazı bölgelerde olan, cihadının yükünün küçük bir grup tarafından omuzlandığı ve halk desteğinin genellikle zor bir şekilde elde edildiği durumun tam aksi. Suriye'deki cihadının son yıllarda bu bağlamda Afgan cihadına yaklaşabilen tek cihad olduğunu düşünüyorum.

Benzer şekilde, Afgan cihadı tüm ümmetin cihadıdır, sadece Afganların değil. Bu, Afganlar Komünistlere ve onların Sovyet destekçilerine karşı ayaklandığı, Müslümanların Afgan kardeşlerine yardım etmek için tüm dünyadan bölgeye gitmeye başladığı zamandan beri böyle olagelmıştır. Fakat bu, Afganların geçmişten bugüne bu cihadın liderleri olduğu ve yükünün en büyük kısmını

omuzladıkları gerçeğini değiştirmez. Ve bu bağlamda, Afganistan tecrübesinin diğer cihad sahalarında tekrar edilmesi gereken bir yönü de Afgan olmayan mücahidlerin ve muhacirlerin ve Afgan mücahidlerin (muhacir olsun ensar olsun⁴³) arasındaki ilişkidir. Ki bu ilişki ister Sovyetler'e ve Komünistlere karşı cihad sırasında olsun, isterse İslâm Emirliği'nin Haçlılara ve onların kölelerine karşı cihadı sırasında olsun, iş birliği, karşılıklı saygı ve iş bölümü temelinde bir ilişki olmuştur. Karşılıklı hakir görme, rekabet veya çatışma temelinde değil. Afgan olmayanlar, görevlerinin işgalcilere karşı cihadlarında Afganlara yardım olmak ve onları desteklemek olduğunu, onlara yük olmak, liderlik dizginlerini ellerinden almaya çalışmak olmadığını bilirler. Bu esnada, Afganlar da Afgan olmayanları hoş

43. Adem Yahya Gaden ekliyor: Kendime ve mücahid kardeşlerime kısa bir tavsiye: Muhacir ve ensar kavramlarını nasıl kullandığımız ve bunları nasıl anladığımız hususuna ciddi bir bakış atılması gerektiğine inanıyorum. Gördüğüm kadarıyla mücahidlerin ve onların destekçilerinin birçoğu bugün muhacir kelimesini, belirli bir cihad sahasına Sykes-Picot sınırlarının veya Durand Hattı'nın ötesinden gelenleri ifade etmek için kullanıyor. Cihad sahası olan ülkenin vatandaşı olan veya bu ülkenin milletinden olanlara da ensar deniliyor. Bu tanıma göre Afganistan'daki bir Pakistan veya Mısır vatandaşı muhacirken, bir Afgan ise daima ensar oluyor. Bu Afgan hayatının çoğunu hicrette geçirse, ailesiyle beraber Afganistan'dan Pakistan'a, örneğin Komünistlerden kaçmak için hicret etmiş olsa ve ülkesine sadece işgalcilere karşı cihad için dönüyor olsa bile. Gerçek şu ki, mesela sadece Kabûl'den, mücahidlerin merkez edindiği bir diğer Afgan iline bile gitse, bu kişi de muhacir olarak anılmayı hak eder ve hicretin mükafatını alır. Yine de bazılarıma göre bu kişi sürekli ensar olarak kalıyor. Bu aşırı basitleştirilmiş tanımlama tarzı, aramızdan bazılarının -görünen o ki- muhacirlerin ensara üstün olduğu gibi yanlış bir fikre sahip olmasıyla daha karmaşık bir hal alıyor (öyle ki bazen muhacirler neredeyse hatasızlık seviyesine yükseltiliyor). Doğrusu bu sıfatlar sadece onursal nitelikte ve ait oldukları kişilere bir üstünlük veya aşağılık yüklemiyorlar. Bu temelde bir tarafgirlik Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından da açık şekilde yasaklanıyor. Ve bu hatalı kavramlar üzerinden, bölgeye yeni gelen ve birkaç ay evvel belki namazlarını dahi düzenli kılmayan muhacirlerin, hayatlarının onlarca yılını hicret, cihad ve İslâmi çalışmalarla geçirmesine rağmen görmezden gelinen, yukarıdan bakılan ensarlara tercih edildiğini, onlardan üstün tutulduğunu da gördük. Meselelere bu şekilde karışık ve ters bakılması, yakın zamanda Suriye'de gördüklerimiz gibi yıkım ve felaketlerin oluşmasına yol açan faktörler arasında. Şeyh Ebû Hâlid es-Sûrî (Allah onu kabul etsin) gibi ensardan olan kişilerin karu, bazıları tarafından muhacirlerin kanından daha az değerli görüldü. Ki bu muhacirlerin birçoğu -tüm mücahidlerin mukaddesatına saygı duysak, onların arasındaki kavgalardan ve masum Müslüman kanının dökülmesinden üzüntü duysak da- kendilerini mevkî ve önemi bakımından fazlasıyla aşan Şeyh Ebû Hâlid'in derecesine yaklaşamazlardı bile. Öyleyse muhacir ve ensar gibi kavramları, ayrıca diğer İslâmi terim ve methumları nasıl kullandığımız, tanımladığımız ve anladığımız hususunda daha dikkatli olalım. İnsanlara hak ettikleri saygı ve seviyeyi gösterelim. Fanatizmin ve partizanlığın her türünden, her alametinden kaçalım.

karşılar, katkılarını takdir eder ve onlara ev sahipliği yapmayı, onları savunmayı bir görev addederler. Canları pahasına bile olsa, ki bunun çok sayıda örneği vardır.

Bu noktayı daha iyi tasvir etmek gerekirse, Taliban hareketi yerel bir Afgan hareketidir. Taliban, diğer ülkelerden Müslümanları bakan, vali, kadı, polis, Emri bi'l Maruf ve Nehyi ani'l Münker Komisyonu mensubu olarak atama hususunda aceleci değildir. İslâm Emirliği bünyesinde Afgan olmayan muhacirlerin rolü nasihat ve istişare, davet ve eğitim, talim ve cihad, medya ve basın-yayın, insani yardım ve yeniden imar işleri gibi şeylerde sınırlıdır. Bu, -bölgesel milliyetçilikle mücadele ve ümmeti birleştirme adı altında- kasıtlı olarak, sınırlar ötesinden (veya ülkenin uzak bölgelerinden) gelen muhacirleri hassas idare, icra, yargı ve liderlik pozisyonlarına getiren cihadi hareketlerle zıtlık teşkil eder. Ki bu çoğunlukla, ensar ile tamamen gereksiz ve kaçınılabılır olan bir sürtüşmeye yol açar. Yerli olmayan bir kişi, onu söz konusu iş için en iyi adam olarak gördükleri için yerliler tarafından seçilirse bu mesele değildir. Sorun, yabancılara yahut dışarıdan gelenlere otomatik olarak yerliler üzerinde öncelik verilmesi, böyle bir siyasetin yerel halkı sinirlendireceği bilinmesine rağmen hassas pozisyonlara yerleştirilmesidir. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sünneti yerlileri, çeşitli kabile ve bölgelerin liderlerini yetkili olarak atamak olmasına rağmen bunun yapılmasıdır.

Genel olarak, İslâm Emirliği dengeli, esnek ve akli başında bir şeriatla uyumlu siyaset programıyla (şer'i siyasetle) diğer yapılardan ayrılmaktadır. Molla Muhammed Ömer Mücahid liderliğindeki İslâm Emirliği, Allah'ın lütfuyla, en deneyimli analistlerin ve gözlemcilerin dahi kafasını karıştıran bir politika yaklaşımını formüle etmiş ve benimsemiştir. Ve -bence- bu yaklaşımda, her bölgedeki mücahidlerin, kendi eylemlerini idare edecek politikaları formüle etme hususunda çıkarabileceği dersler bulunmaktadır.

Örneğin, İslâm Emirliği'nin liderliği büyük ölçüde alimlerin ve ilim talebelerinin elindedir ki İslâmi sistemin de böyle olması icap eder. Bu da otomatik olarak birçok hatadan sakınılabilmesini ve birçok hatanın önlenmesini sağlamaktadır. Emirlik'te alimler yönetilen değil, yönetendir. Yani onlar liderliğin kararlarına tesir ederler, kararları onlar alırlar ve gözden geçirirler. Diğerlerinin ferman, karar ve politikalarını anında onaylamak ve meşrulaştırmak için o pozisyonlarda bulunmazlar.

Benzer şekilde alimler -Afganistan'daki Müslüman ümmetin temsilcileri sıfatıyla- kendi hür iradeleriyle Molla Muhammed Ömer'i Mü'minlerin Emiri olarak seçmişlerdir. Molla Ömer kendi cihad geçmişi, yaptığı fedakarlıklar, talebeleri -Allah'ın lütfuyla- seferber ettiği ve savaş ağalarını yendiği için kendisini insanlar üzerinde zorla yönetici yapmamıştır. Tüm bu yaptıkları onu otomatik olarak Afganistan'ın tek meşru yöneticisi kılmamıştır.

Genellikle İslâm Emirliği, buna zıt iddialar ne olursa olsun, Afganlara yeni bir mezhebi veya İslâm'ın alışılmadık bir biçimini empoze etmeye çalışmamıştır. Mü'minlerin Emiri ve Taliban'ın büyük çoğunluğu Hanefî mezhebine bağlı Afganlardır. Selefililiğin geleneksel olarak baskın olduğu Nuristan Taliban'ı gibi birkaç istisna haricinde.

İslâm Emirliği çok fazla düşman edinmekten sakınmaya dikkat etmiş ve bir seferde çok fazla cephe açmaya istekli olmamıştır. Bunu medya kampanyalarında ve sözcülerinin açıklamasında açıkça görebilirsiniz. Bu aynı zamanda sahadaki bazı politikalarında da görülmektedir. Mesela Emirlik, bazı yaygın münkerleri değiştirme konusunda çok dikkatli olagelmıştır. Zira bunları değiştirirken oluşabilecek olumsuz reaksiyonlara karşı koyamayabileceklerini yahut buna dayanamayabileceklerini bilmektedirler. Bu sebeple -genel itibarıyla- yükseltilmiş ve süslenmiş türbeleri tahrip etmemişlerdir (Benimsedikleri Hanefî mezhebi bir mezarın iki karıştan fazla yükseltilmesine müsaade etmemesine rağmen.) Afganların bu

bağlamdaki inanç ve geleneklerini değiştirmenin yıllar, belki onlarca yıl sürecek davet ve eğitim gerektireceği, ancak bunun ardından böyle bir adıma hazır olunacağı gerçeğinin farkındadırlar. Bu İslâm Emirliği'nin bazı türbeleri kapatmadığı ve bazılarını yıkmadığı anlamına gelmez. Ancak genel olarak süreç yavaş ve kademe kademedir. Bunun sebebi kısmen de Emirlik'in kuruluşundan bu yana devam eden savaşlarla meşgul olmasının, kitleleri bu gibi konularda eğitmek için en iyi koşulları sağlayamamasına neden olmasıyla alakalı olabilir.

Emirlik aynı zamanda saflarında katı bir disiplin ve şeriatın emirlerine bağlılığı tatbik etmesiyle tanınmıştır, bilhassa tamamen kontrolü altındaki bölgelerde. Ayrıca kendi mensuplarını da hatalar yaptıklarında ve suç işlediklerinde hesaba çekme hususunda isteklidir. Bazen bu, diğer grupların küçük ihlaller sayabileceği şeylerden dolayı üst düzey yetkililerin veya saha komutanlarının görevden alınması anlamına dahi gelebilir. Bu noktayı tasvir etmek için diğer kardeşlerden duyduğum bir olayı nakledeceğim: Komutası altında 200'den fazla adamı bulunan bir komutan, yargılanması için kadı önüne getirmeden ve bu konuda üstlerinden izin almadan, bir kişiyi düşman casusu olma gerekçesiyle infaz etmişti. Bu infaz, söz konusu komutanın üstleri tarafından derhal azledilmesiyle sonuçlandı, mesele yargı önüne dahi gelmeden. (Nihayetinde infaz edilen adamın gerçekten casus olduğu ortaya çıktı ve bu söz konusu komutanı cezalandırılmaktan kurtardı, ama yine de eski pozisyonuna geri atanmadı.) Başka bir seferde, bir komutan köylünün biri tarafından bir tavuğunu almakla suçlandı. Komutana tavuğu derhal geri götürme veya köylünün zararını karşılama emri verildi. Bunu hemen yapmasının ardından kendisine yol verildi ve görevden alındı.

Bu disiplin seviyesi ve işlerin böyle yürütülmesi sağlanırsa, inanıyorum ki bu -Allah'ın izniyle- İslâm Emirliği'nin zaferi ve güçlenmesiyle sonuçlanacak, diğer İslâmi grup ve yönetimlere de taklit edebilecekleri bir örneklik teşkil edecektir.

Öte yandan Taliban aynı zamanda İslâm tarafından çizilen sınırlar dahilinde siyaset ve diplomasi ustasıdır da. Mesela, İslâm Emirliği her zaman diğer ülkelerle iyi ilişkiler istediğini açıklamış, aynı İslâm Emirliği, açık bir uluslararası muhalefet olmasına rağmen Bamyan ve diğer yerlerdeki putları yıkmıştır. Şeyh Usame bin Ladin'i (Allah ona rahmet etsin) ve kardeşlerini teslim etmeye dair baskıya boyun eğmeyi reddetmiştir, bu Afganistan'daki gücünü kaybetmek anlamına gelse dahi. Zira Müslümanları düşmanlarına teslim etmenin şeriatın ihlali anlamına geldiğini bilmektedir. Bu, Müslümanların kafirlere terk etmenin ve İslâm'ın en basit ilkelerini dahi dış baskı altında terk etmenin, siyasi feraset ve diplomatik uzmanlık olduğunu düşünen bazı "İslâmi" hareketler ve yönetimlerle zıtlık arz eder.

Taliban ayrıca strateji konusunda da ustadır. Ne zaman yumuşak oynayacağını ne zaman -ve nasıl- sert oynayacağını bilir. Örneğin, Yvonne Ridley'i birkaç gün içerisinde serbest bırakan İslâm Emirliği, Bowe Bergdahl'ı 5 uzun yıl boyunca tutmuştur. Ta ki Amerika müzakere masasına gelip Emirlik tarafından ileri sürülen şartlara uysalca itaat edinceye kadar.

Sonuç olarak, her taraftaki mücahidler Afgan tecrübesinden; alimlere ve şeriata her şart ve zamanda saygı göstererek, diğerlerinden önce kendilerini sorumlu tutarak, yerel hassasiyet ve mezheplere saygı duyarak, muhacir ve ensar arasındaki dengeyi düzgün şekilde kurarak, İslâm'ın ana ilkeleri dahilinde siyaset ve diplomasi yaparak, mümkün olan her yerde halk desteğini sağlayıp koruyarak istifade etmelidir. Ki cihad bir halk hareketi olsun, seçkin bir azınlığın verdiği çetin bir savaş halini almasın. Ki mücahidler, mümkün olan en az kayıp ve aksaklıkla gayelerine erişebilsinler.

Resurgence: *Mücahidlerin halk desteğini sağlaması ve korumasına yönelik ihtiyaç meselesine dair konuşacak olursak... Daha önce bahsettiğin üzere, bazı insanlar bunun önemini küçük görüyor, hatta bunun meşruiyetine gölge düşürüyorlar. Bunu mugalata⁴⁴ olarak niteleyecek*

44. Safsata, yanıltmaca, muhatabını yanıltacak söz söyleme, bunu hakka ve sahih delillere

kadar ileri gidiyorlar. Bu, onlara göre, hak ehlinin genellikle az, nadir ve halkı arasında garip kimseler olduğunu söyleyen İslâmi metinlerle çelişen bir şey. Aynı zamanda, yine onlara göre, tarihi ve modern tecrübe gösteriyor ki, halklar bir kişinin ihtiyaç anında destek konusunda bel bağlayamayacağı sebatsız, hercai, döneke dostlardır. Buna karşı çıkan kişilere ne söylersin?

Adem: Mücahidler için bir halk desteği temeli hakkında konuştuğumuzda, mücahidlerin, ne hakkında konuştuklarını bilen çok sayıda lider ve alimi tarafından tanımlanan, doğrulanan ve vurgulanan bir ihtiyaçtan bahsediyoruz. Bunlar Şeyh Usame bin Ladin, Şeyh Eymen ez-Zavâhirî, Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Atıyyetullah el-Libî, Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûrî ve sayısız diğerleri gibi, cihad ve İslâmi çalışma konusunda onlarca yıl saha tecrübesi olan kişiler. Bu yüzden, onların bu meseleye ve cihad konusundaki diğer hususlara dair görüşlerinin dinlenilmeye, saygı duyulmaya ve kulak vermeye değer olduğunu söylemek yerinde olur.

Bu şeyhler tarafından halk desteği temeline verilen önem, günümüzdeki cihadımızın yüzde 95'inin gerilla savaşı (asimetrik savaş) olarak yapıldığı gerçeğini temel alır. Savaşımız iki düzenli ordunun karşı karşıya geldiği konvansiyonel bir savaş değildir. Gerilla savaşının temel prensiplerinden biri de düzensiz ordunun yaşayabileceği, talim yapabileceği ve kendisini takviye edebileceği, düşmanlarına karşı operasyon düzenlemeye koyulabileceği bir halk desteği temelinin muhafaza edilmesidir. Bu böyledir zira gerilla gücü, konvansiyonel bir ordunun aksine ne karayı ve denizi kontrol eder ne de düzenli bir ordunun geri çekilmek için kullanabileceği tahkim edilmiş askeri üsleri. Bu yüzden gerilla ordusu, faaliyetine devam edebilmek için halkın desteğine ihtiyaç duyar.

Bir diğer prensip yahut gerilla savaşı teorisinin stratejisi şunu belirtir: Gerilla gücü, devrimci değişimin öncüsü sıfatıyla, kendisini ve gayelerini, halkın memnuniyetsizliği ve huzursuzluğu ile

kaynaşabilecek bir odak noktası haline getirmek için uğraşmalıdır. Böylece birkaç kişinin savaşı birçok kişinin savaşı haline gelir. Siste- me karşı kitlesel isyanın yolu açılır ve nihayetinde bir rejim değişik- liğine ulaşılır.

Yani, liderlerimiz ve alimlerimiz halk desteği temelinden bah- settiğinde bahsettikleri şeyler tam olarak nedir? İslâmi ilkelerin ve hukukun değişmeyen esaslarını halk desteği almak için terk etmek değildir. Bundan ziyade, bahsettikleri şey İslâmi olarak meşru vası- taları (davet, tebliğ ve beyandan, Allah yolunda harcamaya kadar), kalpleri ve akılları kazanmak için kullanmaktır. Böylece ümmet içe- risinde, mücahidlerin gerilla ordularının etkin ve başarılı şekilde faaliyet göstermesi için gerekli bir halk desteği seviyesini muhafaza etmektir. Bahsettikleri şey, tüm ümmetin (şayet mümkünse) bizim arkamızda yürümesini ve bize katılmasını yahut en azından duala- rıyla bizlere destek olmasını sağlamak için her çabayı sarf etmektir. Bahsettikleri şey mücahidlerin taleplerini halkın talepleri haline çe- virmek, cihadi öncüler ümmeti ateşleyecek bir fünye kılmak, üm- metin örtülü potansiyelini ve güçlerini aktive etmek, böylece duru- mu İslâm ve Müslüman düşmanlarının aleyhine çevirmektir.

Dolayısıyla, mücahidler olarak bizler için, halk desteği temelinin amaç değil araç olduğu açıklığa kavuşur. Ancak aynı zamanda bunu inşa ve muhafaza etmek için çalışmak bir zorunluluktur. Zira fıkıh usulü der ki, "bir zorunluluğu tamamlamak yahut yerine getirmek için zaruri olan şeyin kendisi de zorunluluktur." Bu sebeple, halk desteği temeli meselesini hafife almak bir seçenek değildir. Gerçek şu ki bunu görmezden gelmek bir tür ihmaldir ve İslâmi görevden, sorumluluktan kaytarmaktır. Zira halk desteği temeli bize güç verir ve Allah bizlere toplayabildiğimiz tüm gücü toplamayı emretmiştir:

"Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvetten ve bağlı (be- sili) atlardan hazırlayın ki onunla Allah'ın düşmanı, sizin düş- manınız ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği diğer (düşman) kimseleri korkutasınız. Allah yolunda sarf

ettiğiniz her şey(in karşılığı) size eksiksiz ödenir, asla haksızlığa uğratılmazsınız." ⁴⁵

Hak ehlinin azlığı ve garip oluşuna dair metinlere gelince, bu metinler bir gerçeği tarif etmektedir. Hak ve ehlinin genel olarak garip, yalnız oluşu gerçeğini. Ve Allah yolunca gariplikten muzdarip olanlara, zorluk ve sıkıntılara karşı sebat edenlere müjde vermektedir. Bu metinler, garip kalmanın veya sayıca azlığın kesinkes olumlu şeyler olduğu veya bunların peşinde olmak gerektiği gibi yorumlanmamalıdır. Gariplik ve azlığın, hak ehlinin tanımlayıcı sıfatı olduğu şeklinde de anlaşılmamalıdır. Bir başka şekilde ifade edecek olursak, bir grubun sayıca az oluşu ve rağbet görmemesi, illa ki hak üzere olduğu veya hakka diğerlerinden daha yakın olduğu anlamına gelmez (destekleyenlerin sayıca azlığı veya çokluğu hakkın göstergesi değildir.) Azlığın bizatihi kendisi de peşinden koşulacak bir şey değildir (tıpkı çokluğun sadece kendisinin de bizatihi bir maksat olamayacağı gibi.) Bu sebeple bizler, mümkün olduğunca sayıca az olmak ve rağbet görmemeye çalışmak şöyle dursun, sayıları veya rağbeti, kendimizi yahut diğerlerini yargılayacağımız bir standart haline getirmemeliyiz. Omzunun üzerinde bir kafa taşıyan herkes, sayılarda ve halk desteğinde güç olduğunu bilir.

Dahası, (bunu sadece argüman olarak söylüyorum) şayet bu metinler garipliğin ve azlığın, hak ehlinin bir sabitesi ve değişmeyen bir sıfatı olduğu anlamına geliyor olduğunu varsaysak dahi, yine de bu metinlerle halk desteği temeli arasında bir çelişki olmazdı. Zira gariplik ve azlık görecelidir, nihayetinde biz ve destekçilerimiz milyonlarca olsaydık dahi, azgın bir cehalet ve batıl denizinde ilerleyen, küçük ve garip bir hakikat gemisinden başka bir şey olmazdık. İslâm ümmetine bakın. Bugün nüfusu 1.5 milyara ulaşmış durumda ama hala diğer milletler tarafından farklı, acayip bir azınlık olarak görülüyor. Yani bu bakış açısıyla, dünyadaki her Müslüman, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in haklarında "*Gariplere müjdeler olsun!*" dediği gariplerden biridir.

45. Enfal, 60

Söylediğim gibi, halk desteği temeli bir vasıta ve bugünkü cihadımızın bir gereğidir. Ve bu yüzden, dürüst olmak gerekirse, halk desteği temeline ihtiyaç oluşunu inkar eden bir kişiyle, silahlar ve bombalar gibi modern silahların gerekliliğini inkar ederek, "selefi-mize yeten bize de yeter" düşüncesiyle Müslümanları kılıç ve mızraklarla savaşmaya çağıranlar arasında pek fark göremiyorum.

Resurgence: *İslâm Emirliği ile dünyadaki diğer cihad hareketlerini kıyaslarken, esirlere muamele meselesini de gündeme getirdin. Afganistan, Arakan, Assam, Bangladeş, Kafkaslar, Orta Afrika Cumhuriyeti, Doğu Türkistan, Mısır, İran, Irak, Lübnan, Libya, Pakistan, Filistin, Filipinler, Tunus, Somali, Suriye ve Yemen (sadece birkaç bölgeden bahsedecek olursak bunları sayabiliriz) gibi yerlerde masum Müslümanlar, kafirlerin ve mürtedlerin eliyle kaçırılır, tecavüze uğrar, katledilir ve bombalarla parçalara ayrılırken, böyle bir konu üzerinde durmak tuhaf görülebilir. Ancak İngiliz insani yardım gönüllüsü ve rehine Alan Henning'in Suriye'de "İslâm Devleti" hizbi tarafından öldürülmesine dair yorumun nedir?*

Adem: Yorumum şu ki bu, bizlere mücahidlerin alimleri ve cihadın liderleri tarafından öğretilen şeylerin bariz ve görünüşe göre kasıtlı bir ihlalidir. İslâm bizi tüm kafirlere aynı muameleyi yapmaya davet etmez. Daha ziyade, İslâm bizi şahıslara adilane yaklaşmaya, iyiliklere aynı şekilde mukabele etmeye çağırır. Bu şahıslar bizimle savaşta olan toplulukların fertleri olsalar bile. Ve bu Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in sünnetidir. Şeyh Abdullah Azzam "Tevbe Süresi Tefsiri"nde şöyle söyler:

"Necaşi de bir kafirdi, Ebu Cehil de. Ancak Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) (ashabına) 'O adama gidin, onun hakimiyeti altındaki kimsenin zulme uğramaz.' Kime gidin? Hristiyan birisi olan Necaşi'ye.

Mut'im bin Adî (müşrik olarak ölen bir Kureyşli), Taif'ten döndüğün zaman Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'i barındırdı. Yani Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) onun koruması altındaydı. Bu sebeple Bedir Savaşı'nda 70 Kureyşli esir edildiğinde buyurdu ki 'Şayet Mut'im bin Adî

sağ olsaydı da bugün benimle bu leş kokan kimseler için görüşseydi, sırf onun için gitmelerine müsaade ederdim.' (Sahih-i Buhari) (...) Bu yüzden, Müslümanların kafirlere yaklaşımı, onların İslâmi davete zarar verme ve saldırma düzeyiyle orantılı olmalıdır."

Yine "Cihad: Fıkıh ve İctihad" kitabında der ki:

"Yani Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), Mekke'ye ancak ve ancak Mut'im bin Adi'nin koruması altında girebilmişti ve bu asil davranışı unutmadı. Bedir Savaşı'nda 70 esir aldıktan sonra, 'Şayet Mut'im bin Adi sağ olsaydı da bugün benimle bu leş kokan kimseler için görüşseydi, sırf onun için gitmelerine müsaade ederdim.' buyurdu. Bir diğer deyişle dedi ki eğer Mut'im bin Adi sağ olsa ve benden bu esirlerin serbest bırakılmasını istese, ona olan borcumu ödemek için bu esirlerin gitmesine izin verirdim. Zira İslâm, iyilikleri hatırlar. İslâm, hak ve borçların yerine getirilmesidir, İslâm insanlık ve hayırseverliktir, hoş ve müsbet münasebetlerdir."

Ve Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî (Allah onu muhafaza etsin) "Tekfirde Aşırıktan Sakındırma Konusunda 30 Risale" kitabında der ki:

"Benzer şekilde onlara (kafir veya mürtedlere) sözler yahut davranışlarla teşekkür etmek, mesela bir Müslümana yapmış olduklarını iyiliğe aynen karşılık vermek: Bunda da bir günah yoktur.

İlkinin (sözle teşekkürün) delili, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in şu ifadesinin genel tabiatıdır: 'İnsanlara teşekkür etmeyen Allah'a şükretmez' (Ebu Davud ve Tirmizi tarafından sahih olarak rivayet edilmiştir.)

İkincisinin (davranışla teşekkürün) delili, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in Bedir'deki esirlere dair 'Şayet Mut'im bin Adi sağ olsaydı da bugün benimle bu leş kokan kimseler için görüşseydi, sırf onun için gitmelerine müsaade ederdim.' buyurmuş olmasıdır. (Buhari, Cubeyr bin Mut'im'den rivayet etti.)

Bunun sebebi, Mut'im bin Adî'nin Kureyş'teki asaletli kimselerden olmasıydı. Sakif kabilesine davette bulunmak için gittiği Taif'ten döndüğünde, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e koranak sağlayarak yardım etmişti. Mut'im aynı zamanda Kureyş'in Beni Hâşim'e karşı kaleme aldığı belgenin (onlara ambargo uygulayan belge) iptali ve parçalanması için çaba sarf edenlerden biriydi. Bedir'den yaklaşık 7 ay önce öldü.

Yani Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in beyanı, Mut'im'e yönelik bir tür taltifti, yardımı ve iyiliği için bir teşekkür açıklamasıydı.

Buna benzer bir diğer şey de Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in, kendisiyle eman anlaşması yapılmamış bir kafir olmasına rağmen, Bedir Savaşı'nda Ebu'l Bahteri bin Hişam'ın öldürülmesini yasaklamasıydı. Bunun sebebi, bu kişinin kendisine zarar vermekten kaçınması ve zulüm belgesinin iptali için mücadele ederek gösterdiği iyilikti.

Şeyhullîslâm İbn Teymiyye bundan ve Mut'im'e dair hadisten, es Sârimu'l Meslul kitabının 163'üncü sayfasında bahsetmiş ve sonra şöyle söylemiştir: 'Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)), kendisine karşı iyilik göstereni iyiliği sebebiyle mükafatlandırır, velev ki bu kişi kafir olsun.'

(Alan Henning meselesinde olduğu gibi) İslâm'a, Müslümanlara veya Müslümanların davalarına sempatisiyle bilinen bir şahsa muharip olanlara davrandığımız gibi davranmanın, sadece siyasi bir bakış açısına göre yanlış olmadığını, ayrıca Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in sünnetine de aykırı olduğunu söylememin sebebi bu. Bu şahıs ister İngiliz isterse Amerikalı bir kafir olsun, hatta bir İsraili dahi olsa, hatta Müslümanlarla açık bir eman anlaşması yaptığı bilinmesede dahi böyle. Hal böyleyken, eğer Henning'in meselesinde olduğu gibi, böyle bir eman anlaşmasının varlığı halinde durum nasıl olur? Böyle bir kişiyi öldürmenin sadece sünnetle çelişen bir şey veya politik bir hata olmadığı, aslında büyük bir günah olduğunda şüphe yoktur. Ki Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) bu günahın cezası hakkında bizleri şöyle uyarmıştır:

"Her kim kendisiyle eman anlaşması yapılan bir kafiri öldürürse cennetin kokusunu alamaz. Halbuki cennetin kokusu 40 senelik yürüme mesafesinden dahi duyulur." ⁴⁶

Yani emanı olan bir kafiri öldüren kişi cennete giremez hatta buna yaklaşamaz bile.

Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî, 18 Eylül 2014 tarihinde yayınladığı "-Kafir Dahi Olsalar- Yardım Görevlilerini Kaçıran Yahut Öldüren Kişiye Reddiye" başlıklı bir yazıda şöyle söylüyor:

"Birkaç gün önce Devle cemaati, basının insani yardım alanında çalıştığını söylediği İngiliz bir rehineyi öldürdü. Bu raporların doğruluğu ne olursa olsun, şahsı öldüren kişiler, yayınladıkları videoda Alan Henning isimli bir diğer İngiliz'i daha öldürecekleri tehdidinde bulundular. Aldığımız bilgiler bu adamın, İngiltere'deki 'Al Fatihah' isimli bir hayır kurumu tarafından gönderilen insani yardım konvoyunda gönüllü şoförlük yaptığını doğruluyor. Bu kurum halihazırda, Suriye halkı için ilaçlar ve diğer yardım malzemeleriyle dolu birkaç konvoy göndermişti. Bizler bu hayır kurumunun yaptığı çalışmalara ve söz konusu adamın kurumla çalışmalarına dair fotoğrafları gördük. Ve Katâde, Şeyh Ebû Katâde el-Filistîni'nin oğlu (...) beni babasının Devle cemaatine 8 ay önce bu adamın serbest bırakılması için mektup yazdığı hakkında bilgilendirdi. Bunu yapmamakla kalmadılar, onun kendileri tarafından gözaltında tutulduğunu da reddettiler. Ardından onların, ilk İngiliz'in öldürüldüğü videoda bu adamı da öldürecekleri tehdidinde bulunmalarıyla şaşırdık.

Katâde ayrıca bana, bu İngiliz'in birlikte geldiği konvoyu gönderen kurumun, tanıdığı bir Müslüman tarafından yönetildiğini, şu anda böyle konvoylar gönderdiği için İngiltere'de gözaltına alındığını söyledi.

Devle cemaatine deriz ki: Müslümanlara hürmet etme hususunda Allah'tan korkun, cihad ve mücahidlere hürmet etme hususunda Allah'tan korkun. Bu mesele, bazı ahmakların yaftalamaya çalıştığı gibi,

⁴⁶. Buhari rivayet etti.

bir İngiliz'i veya İngiltere'yi savunma meselesi değil. İngiltere ile saf tutmuyor veya onu savunmuyoruz. Onlar binlerce Müslümanı katletmiş, milyonlarcasına zulmetmiş ve Siyonist varlığı Müslüman topraklarının kalbine yerleştirmiştir. Ancak bu İslâm'ı savunma, cihadın tahrifine ve karalanmasına mani olma meselesidir.

Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

'Müslümanların kanları eşittir. Aralarından en düşük seviyeye sahip olanın verdiği eman dahi hepsini bağlar, onlar kendilerinden başkalarına karşı tek bir kişi gibidir.'

Bu adam, Müslümanlarca yönetilen bir yardım kuruluşunun gönüllüsü olarak gelmiştir. Yani Müslümanlara hürmet edilmeli ve Suriye halkına insani yardım için gelen bu adama verdikleri emana saygı duyulmalıdır. Beraber geldiği Müslümanlar tarafından kendisine eman verilmemiş, ayrıca Bilâdu's Şam'daki Müslümanlar da kendi bölgelerine girmesine izin ve adama eman vermiştir. Öyleyse adamın aldığı karşılığın kaçırılmak ve öldürülmek olması makul müdür? Müslümanlara yardım etmeye gelmesine ve onlara yardım ulaştırmasına rağmen bu yapılıyor. Yaptıkları onun teşekkürlerle karşılanması için yeterlidir, öldürülmekle ve Allah'ın hoşnut olmayacağı bir zulümle değil.

Bu adam, ait olduğu devletin Müslümanlara karşı işlemekte olduğu zulüm ve saldırılarla ilgisi olmayan, Müslümanlara yardım eden, barışçıl bir adamdır. Öyleyse onu esir tutanlar da tüm Müslümanlar da onun gibi Müslümanlara karşı tecavüzlerde bulunmak için gelmeyenlerle mütecavizlerin arasındaki farkı gözetmelidir. Tıpkı Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in, mütecaviz ve saldırgan Ukbe bin Ebu Muayt ve türevleriyle, yardım sağlayan Mut'im bir Adî arasında fark gözettği gibi. Oysa her iki adam da müşrik putperestlerdi.

Cihadında bu türden kişileri ayırt etmeyen ve herkese aynı davranan bir kişi mücahidlerden değildir. Hayır, vallahi o mücahidlerden değildir. Aksine o, farkına varsın yahut varmasın, karalamaya ve insanları uzakta tutmaya çalışan cihad düşmanlarından biridir."

Özetleyecek olursak, Alan Henning Suriye'ye bir asker yahut casus olarak gitmemiştir. Yerlerinden edilmiş ve ihtiyaç sahibi Suriyelilere yardım dağıtan bir Müslüman yardım konvoyunun üyesi olarak gitmiştir. Ancak ona teşekkür etmek yerine, bazı mütecaviz kimseler onu önce kaçırarak, ardından kamera önünde katlederek ödüllendirmiştir. Yüzlerce alim, mücahid ve diğer Müslümanın, bu kişinin bağışlanmasına dair başvuruda bulunmasına rağmen. Bunlardan biri de Ebû Muhammed el-Makdisî tarafından yapılmıştı. Birisi alıntıladığım makalede, bir diğeri ise 23 Eylül 2014'te yayınlanan *"Allahım, Mücahidlere Zafer Ver, Zayıf ve Mazlum Müslümanları Koru, Haçlı ve Mürtedleri Mağlup Et"* isimli makalede. El-Kaide olarak biz, Müslümanlara yardım eden veya onların meselelerine sempatiyle yaklaşan kişilere mücahidlerin nasıl muamele etmesi hususundaki duruşumuzu açıklamış bulunuyoruz. Ki bu kişilere açık bir eman verilmiş olsun yahut olmasın. Bu duruş, Şeyh Eymen'in *"Cihadi Çalışmalar İçin Genel Esaslar"* isimli, Eylül 2013'te yayınlanan yazısında zikrediliyor. Ve bu esaslar ile İslâmi ilkeler temelinde, Nusret Cephesi'ndeki (El-Kaide'nin Suriye kolu) ⁴⁷ kardeşlerimiz, kaçırılmasından sonra Henning'in serbest kalmasını istedi. Ancak maalesef çağrılarını -tıpkı diğerleri gibi- kulak ardı edildi.

Bu noktada, bu ölümün arkasındaki grubun eylemleriyle İslâmi ilke ve teamüller arasındaki fark bir kez daha aşikar olmakta. Allah Rasulü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*), bir kafir onlar için müdahil olsaydı, Müslümanlarla silahlı muharebeye giren 70 kafir esir savaşçıyı serbest bırakmaya hazırdı. Aksine, bu grup mağrur bir şekilde, savaşçı olmayan bir kafiri serbest bırakmayı reddetti. Bu kişi için yüzlerce, hatta binlerce mücahid, alim ve diğer Müslüman çağrı yapmasına rağmen.

47. Suriye'de faaliyet gösteren Nusret Cephesi, bu satırların yayınlandığı dönemde el-Kaide bünyesinde bulunuyordu. 2013 yılının Nisan ayında el-Kaide'nin merkez yapılanmasına resmen bağlanan grup, 2016 yılının Temmuz ayında ise "Şam'ın Fethi Cephesi"ni kurarak el-Kaide'den ayrıldığını ilan etti. Bu yapı da daha sonra kurulacak Tahriruş Şam'ın ana omurgasını oluşturacaktı. (Mütercim)

Resurgence: *Daha yakın zamanda ise aynı grubun Peter Cossack isimli Amerikalı bir yardım çalışanını katlettiği bildirildi. Bu kişinin esir alındıktan sonra İslâm'ı seçtiği, ismini Abdurrahman olarak değiştirdiği, günde beş vakit namaz kılmaya, pazartesi ve perşembe günleri oruç tutmaya başladığı ifade ediliyordu.*

Adem: Evet, bu haberleri duydum, aynı zamanda Nusret Cephesi'ndeki kardeşlerimizin de bu kişinin serbest kalmasını istediğini de duydum. Ancak maalesef, bu meseleye dair uzun uzadıya yorum yapacak derecede detay bilgiye şu anda sahip değilim. Fakat, İslâm'ı seçmesinin ardından öldürülmesine dair haberler doğruysa bu beni şaşırtmaz. Zira bu 'İslâm Devleti' grubu zaten, en zayıf bahanelerle çok sayıda Müslümanı katletmesiyle biliniyor ki katlettikleri arasında birçok mücahid ve kendi destekçileri de mevcut. Bu grubun -ve üst düzey liderliğinin- içerisindeki unsurların Müslüman kanının kudsiyetine neredeyse hiç hürmet etmedikleri, Müslümanları İslâm dairesinin dışında olmakla itham ederek kanını "selamun aleykum" dercesine kolaylıkla döktükleri aşîkar.

Her neyse, şayet haberler doğruysa, o halde Allah'tan Abdurrahman'a rahmet etmesini ve katillerinin de müstehakını vermesini niyaz ediyoruz.

Resurgence: *Şu sırada bu grubun arka planına dair biraz bilgi vermek ve son dönemde Irak ve Suriye'de ne yaptıklarını özetlemek faydalı olabilir. Bu, haberleri yakinen takip edemeyen okuyucularımızın yararına olur.*

Adem: Tamam. Uzun lafın kısıası, 2004 yılında Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî (Allah ona rahmet etsin), Irak'taki Tevhid ve Cihad Cemaati'nin lideri el-Kaide'ye biat etti ve grubu "El Kaide fi Bilâdi'r Râfideyn"⁴⁸ olarak anılmaya başlandı. Bu grup, biatinden önce de sonra da Irak'taki Haçlı ve Rafizi Şii işgaline karşı savaştan en ölümcül ve etkin güç oldu.

48. Mezopotamya el-Kaidesi. (Mütercim)

2006 yılında Şeyh Ebû Mus'ab'ın şehadetinden sonra, grubun liderliği Şeyh Ebû Hamza el-Muhacir'e (Allah ona rahmet etsin) geçti. O, Mısır Cihad Cemaati'nin eski bir mensubuydu. Kısa bir süre sonra, (El-Kaide'nin merkez komutanlığına danışmaksızın) grubun feshini ve Şeyh Ebû Ömer el-Bağdâdî (Allah ona rahmet etsin) liderliğinde, "Irak İslâm Devleti" olarak bilinen yapının kuruluşunu ilan etti. Bu yapı da el-Kaide'nin merkez komutasına biat etti, ancak bu sefer söz konusu biat, Irak'taki kardeşlerin talebi doğrultusunda gizli tutuldu.

Irak İslâm Devleti, başlangıcından itibaren tartışmalara konu oldu. Irak'ta ve diğer bölgelerde bulunanların birçoğu, yapının ilan edilme şeklinin ve politikalarının, cihadın ve mücahidlerin maslahatlarına zararlı olduğunu anladılar. Ancak buna rağmen, el-Kaide Irak İslâm Devleti'ne yönelik desteğini, nasihat ve talimatlar vermediyi sürdürdü, ayrıca perde gerisinden grubun ıslahına çalıştı.

Ardından 2010 yılında, Şeyh Ebû Ömer el-Bağdâdî ve Şeyh Ebû Hamza el-Muhacir (Allah onlara rahmet etsin) şehid edildi. Şehadetlerinin ardından, Irak İslâm Devleti'nde yeni bir liderlik ortaya çıktı, bu kişiler el-Kaide'nin merkez komutanlığı tarafından genel itibarıyla tanınmıyordu. (Ebubekir el-Bağdâdî tarafından yönetilen) bu yeni liderlik de el-Kaide'ye biat etti ve açık bir şekilde, el-Kaide liderlerinin bir dedişini iki etmeyeceğini açıkladı.

Hemen sonra, Irak İslâm Devleti'nin yeni liderliğinin, eski liderlikle aynı kalibrede olmadığını gösteren işaretler ortaya çıkmaya başladı.

Ancak, el-Kaide her zaman olduğu gibi sabırlı davrandı ve destek-nasihat yönündeki iki yönlü siyasetine devam etti.

2013'ün başlarında, İslâm Devleti cemaatinin liderliği ile, Suriye'deki halk devrimine destek olmak ve buradaki Müslümanları Nusayrilerle Rafizilerin vahşetinden korumak için bölgeye gönderdiği bazı komutan ve savaşçıları arasında anlaşmazlıklar yaşandı. Bunu takiben Bağdâdî ve yardımcıları Suriye'ye gitti. Cemaatlerinin

içerisindeki sorunları, yeni ve daha büyük bir soruna yol açacak şekilde "çözmeye" başladılar. Ki bunun Suriye cihadına ve tüm ümmete olumsuz ve geniş kapsamlı etkileri olacaktı. "Çözümleri" Suriye ve Irak'ta, "Irak ve Şam İslâm Devleti" olarak anılan, "İŞİD" olarak da bilinen yeni bir "devlet" kurmaktı. Bu tek taraflı devlet ilanı (ki yine el-Kaide'nin merkez komutanlığına danışmaksızın yapılmıştı) Suriye'nin her köşesinde şok ve öfkeyle karşılandı. Düşmanlara bir hediye ve tek bir grubun tüm Suriye cihadı ile semerelerini çalma girişimi olarak görüldü.

Bağdâdi ve komutanları Suriye'ye gelir gelmez -ve bilhassa İŞİD'in ilanının ardından- onlarla Suriye'deki diğer mücahid gruplar arasında tansiyon arttı. Bu grupların çoğunu İŞİD asi, sapkın, yabancı güçlerin ajanı veya 'Sahve', yani Amerikalılar ve destekçileri tarafından Irak işgali sırasında mücahidlerle savaşmak için kurulan yapılar gibi olmakla suçladılar. Bir diğer deyişle, onları mürted olmakla itham ettiler. Sahadaki durum kısa bir süre sonra çatışma ve kan dökme noktasına kadar ağırlaştı. Bilhassa İŞİD mensuplarının, rejime karşı cephe hatlarında bulunan mücahidlere ait silah, mühimmat ve diğer malzemeleri çalmasıyla; üsleri, depoları ve malzeme depolarını ele geçirmesiyle; çeşitli bahanelerle diğer grupların komutan ve savaşçıları öldürmesi ve kaçırmasıyla; yüzlerce yerel aktivisti, yardım çalışanını ve Suriye devrimiyle bağlantılı medya personelinin hedef alması, tutuklaması ve ortadan kaybetmesiyle...

Nihayetinde, bu düşük seviyedeki çatışma, 2014 yılının Ocak ayında İŞİD'in bir safta, Suriyeli mücahidlerin ve devrimci grupların diğer safta olduğu topyekun bir savaşa dönüştü. Bunlar, kendilerini ve cihadlarını İŞİD'in şiddet kazanan saldırganlığına karşı korumaktan başka bir seçenekleri kalmadığını anlamışlardı. İŞİD'in safları, Suriye'ye geldikten sonra bu gruba katılan binlerce savaşçıyla dolup taşıyordu. Bu kişiler artık, Suriye'deki Müslümanlara, kendilerini katil bir rejimden korumak ve bu rejimi devirmek (ki yakında onu devireceklerdir, inşallah) konusunda yardım etmiyordu. Bunun yerine -davranışlarıyla- Suriye'deki cihada karşı bir engel

teşkil ediyorlardı. IŞİD'in saflarındaki Suriyelilerin sayısı o zaman da şimdi de nispeten az olduğundan, IŞİD yaşananları "muhacirlerle" karşı bir saldırı olarak tasvir edebildi, ki olay böyle bir şey değildi. Bundan ziyade, Suriye'deki cihadı müdafaa etmek ve raydan çıkmasını engellemek için bir seferberlikti. Ayrıca IŞİD'in temeli olarak Suriyelilerden oluşmuyor olması da önemsiz bir durumdu: Yani, eğer yüzde 100 Suriyelilerden oluşan bir grup da IŞİD'in davrandığı gibi davransaydı aynı yanıtla karşı karşıya kalırdı.

Topyekun savaşın başlamasının ardından, çatışmanın daha fazla büyümesinin engellenmesi ve anlaşmazlıkların bağımsız bir şeriat mahkemesinde çözülmesi için üçüncü taraflarca birçok girişimde bulunuldu. Çatışmaların durdurulmasına dair bu girişimler, Ocak ayında büyük savaşların başlamasının ardından yoğunlaştı. Ancak müdahil olan herkes nihayetinde aynı sonuca vardı: Bu hizip, IŞİD, fitneyi sona erdirmek ve diğer Müslümanlarla-mücahidlerle ihtilaf-ları konusunda şeriat hükümlerine uymak gibi bir niyete sahip değildi. Bu, grubun gerçek tabiatını, gayri İslâmi bir şekilde insanları aldatmaya başvurmalarını fark ettikten sonra, bir zamanlar grubun en büyük sempatizanı olan kişilerin bile grupla arasına mesafe koymasına yol açtı.

Böylece, IŞİD'in anlaşmaya varmaktan kaçınması ve bunu istememesiyle, çatışma şiddetlendi ve her iki taraftan da binlerce kişi öldü. Bu fitnenin mahiyeti ve IŞİD'in bu sırada nasıl davrandığı hakkında bir fikir vermesi bakımından: IŞİD, birkaç haftalık süreç içerisinde, Suriye'deki diğer grupların merkezleri ve kontrol noktalarına 24 intihar eylemi gerçekleştirdi. Buna karşılık, Suriye'ye geldikleri zamanla fitnenin başladığı Ocak 2014 arasındaki aylarda Suriye rejimine karşı sadece 8 istişhad operasyonu gerçekleştirdi. Aynı zamanda, hedef gözetmeyen öldürmeler ve toplu katliamlar, rakip mücahid gruplarla da sınırlı değildi, çatışmaların devam ettiği bölgelerde silahsız Müslümanlar da öldürüldü. Tıpkı, çocuklar da dahil olmak üzere bir grup Suriyelinin, Halep yakınındaki bir köyde, Ebû Useyd el-Özbeki liderliğindeki Rusça konuşan bir IŞİD grubu tarafından

öldürülerek kayda alınması gibi. Ve Irak sınırındaki Deyr ez Zor'da tek bir aşiretin yüzlerce üyesinin birkaç hafta içerisinde katledilmesi gibi.

İŞİD'in öldürdüğünü kabul ettiği (veya en azından inkar etmediği) mücahid lider ve komutanlar arasında Şeyh Ebû Hâlid es-Sûrî -Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûrî'nin eski yardımcısı-, Ebû Ubeyde el-Binniş, Muhammed Faris, Dr. Ebû Reyyan, Ahraru's Şam komutanlarından Ebû Mihcan, Nusret Cephesi'nden (El-Kaide'nin Suriye kolu) Ebû Saad el-Hadrami ve Ebû Muhammed el-Fatih de bulunuyor. Ayrıca el-Fatih'in kardeşi, eşleri ve çocukları, ayrıca burada bahsedilemeyecek kadar fazla isim de öldürüldü.

İŞİD'in Suriye'deki diğer mücahidleri mürted olarak nitelemesi artık resmi bir şey ve herkesçe bilinen bir sır değil. Örneğin, İŞİD'in Şeriat Konseyi'nin 16 Cemaziyelahir 1435 tarihli kısa bildirisine bakılabilir. Burada, İslâmi Cephe'nin (Suriye'deki mücahidlerin en geniş birliklerinden biri) liderliği ve mensuplarının çoğu mürted ilan ediliyor ve onlarla savaşmak, basit tekfirci mantık ve argümanlar temelinde, mürtedlerle savaşmak olarak meşrulaştırılıyor. Başkalarını mürted olarak yaftalama durumu Nusret Cephesi'ndeki kardeşlere ve genel olarak el-Kaide'ye de uzanıyor. El-Kaide'nin Irak kolu ile bağıını kesmesinin, fitnede onlardan yana olmayacağını açıklamasının; İŞİD'in Müslümanları temelsiz yere tekfir etmesini, onları haksız yere öldürmesini ve onlarla savaşmasını, anlaşmazlıklarda şeriatın hakemliğini reddini kınamasının ardından...

Bu, İslâm Devleti cemaatinin üzücü hikayesinin bir özetidir ve hikaye hala devam etmektedir. Bu cemaatin en son sapmalarından biri, tek taraflı hilâfet ilanıdır (liderleri Ebubekir el-Bağdâdi halife rolünü oynamaktadır.) Aynı zamanda diğer mücahid gruplara kendilerine biat etme çağrısı yapmakta ve açık olarak, kendi askerlerinin bulunduğu yerlerde diğer grupların biatlarının batıl olduğunu iddia etmektedir.

Resurgence: *Lütfen İslâm Devleti cemaatinin en önemli sapmalarını birkaç kelimeyle özetler misin?*

Adem: Tabi, ancak bunu yapmadan evvel Irak, Suriye ve diğer bölgelerdeki okuyucularımız ve kardeşlerimiz için vurgulamamız önemlidir ki, niyetimiz kimsenin cihadını ve fedakarlıklarını küçümsemek, haklarını inkar etmek, başarılarından onları hariç tutmak veya hiçbir olumlu yanları olmadığını ima etmek değildir. Onları helak olmuş gibi tasvir etmek de değildir. Hayır.

"Allah, iyi harekette bulunanların mükâfatını zâyi etmez." ⁴⁹

"Bir kişi 'insanlar helak oldu' derse, biliniz ki bu kişinin kendisi herkesten çok helak olmuştur." ⁵⁰

Allah biliyor ki biz, yüzlerce hatta binlerce mücahidi saflarında bulunduran gruplar bir yana, hiçbir Müslümanın bile kusuruna ve yetersizliğine odaklanmak istemiyoruz. Lakin, ıslah ve başarıya ulaşabilmek istiyorsak ve eğer gerçekten şehidlerin ve esirlerin fedakarlıklarının hakkını vermek, bizden önde giden mücahidlerin başlattığı görevi tamamlamak istiyorsak, dobra dobra konuşmamız, sapmalara sapma dememiz, yanlışlara yanlış dememiz gerekiyor. Doğruyla yanlışın farkını açıkça izah etmemiz, zalimin zulmünü, haksızlık edenin haksızlığını engellemek için gerekeni yapmamız gerekiyor. Ümmeti, zulüm ve haksızlıkta ısrar ettiği sürece, ona yardım etmeme hususunda uyarmamız icap ediyor. Aksi takdirde, kendi hatalarımızı ve başkalarının hatalarını defaatle tekrar etmeye mahkum oluruz. Sürengen bir zafer ve başarı bizden uzakta kalır ve Allah bizi bu dünyada ve ahirette sorumlu tutar.

İslâm Devleti cemaatinin en önemli ve tehlikeli sapkınlıkları şunlardır:

49. Tevbe, 120

50. Sahih-i Müslim

İlki, Müslümanlara ve mücahidlere karşı cinayetler, zulüm ve adaletsizlikler işlemek.

İkincisi, diğer mücahidlerle savaşı durdurmayı ve onlarla anlaşmazlıklarında şeriatın hükümlerine uymayı reddetmek.

Üçüncüsü, herkesin tanımış olduğu 'mücahidlerin alimleri'nin tüm hüküm, fikir ve nasihatlerine aldırmmamak.

Dördüncüsü, tekfirde aşırılık (ki bu muhtemelen tüm diğer sapkınlıkların temelinde yatan şeydir.)

Beşincisi, savaşın yönünü İslâm ve Müslümanlara yönelik birincil tehditlerden çevirmek ve diğer Müslüman gruplara yahut en iyi ihtimalle ikincil tehdit ve düşmanlara odaklamak.

Altıncısı, kendisini bir idare olarak Müslümanlara zorla dayatmaya çalışmak ve emirlerini, ümmetin temsilcileriyle istişare etmeden yahut bunların onaylarını almadan meşru bir lider kabul etmek.

Ve yedincisi, çeşitli cihad sahalarında mücahid gruplar arasında fitne ve ihtilafları yaymak, mücahidlerin saflarını bölmeye çalışmak.

Resurgence: *Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî'nin yalnızca ismi bile Amerikalıların ve diğer kafirlerin kalbine korku salmaya yeterdi. Onunla şahsi bir iletişimin vardı. Bize bu ismin ardındaki kanlı canlı insana dair anlamlarını anlatabilir misin?*

Adem: Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî (Allah ona rahmet etsin) ile ilk kez 1999 yılının başında, Ebû Aid el-Filistinî'nin (Allah ona rahmet etsin) evinde tanıştım. Bu Şeyh Ebû Mus'ab'ın, Ürdün kralı Hüseyin'in ölümünden birkaç ay sonra cezaevinden serbest bırakılmasından birkaç ay sonraydı. Ardından, sonraki aylarda ve yıllarda onu Afganistan'ın çeşitli bölgelerinde görecektim. Örneğin, Haldin'de Şeyh Ebû Abdullah el-Muhacir'in Şeriat Enstitüsü'nde onu gördüğümü hatırlıyorum. Onun, Şeyh Mansur eş-Şâmî (Allah ona rahmet etsin), Şeyh

Mansur'un kayınbiraderi Ebû Enes ve Ebû İslâm el Ceyyusi ile onun oğlu İslâm'la beraber geldiğini anımsıyorum. Sanırım hepsi Ürdün'den yeni gelmişti ve Şeyh Ebû Abdullah ile oturarak ümmetin durumunu konuşmuşlardı. Ve bildiğiniz gibi, Şeyh Ebû Mus'ab, Şeyh Ebû Abdullah'tan çok etkilenmişti. Daha sonra onu Herat'taki kendi kampında eğitim vermeye davet edecekti.

Bir başka seferinde ise, Şeyh Ebû Mus'ab'ın Kabil'in Vezir Ekber Han mahallesinde bulunan evine, kardeşim Ebû Zübeyde ile beraber gitmiştik. Ebû Zübeyde'nin "resmi politikası", eğer birisi onu bir yere misafir olarak davet ettiyse, bu daveti ancak ve ancak, kendi misafirhanesinde kalan diğer kardeşleri de yanında getirebilmesi halinde kabul ediyordu. Ve genellikle bu kişiler 10-15 kardeş civarında oluyordu. Ama bu insanları onu davet etmekten alıkoymuyordu çünkü genellikle mücahidler çok cömerttir. Ben de Ebû Zübeyde ile beraber kaldığım sırada Şeyh Ebû Dücâne el-Paşa bizi yemeğe davet etti. Birkaç gün sonra da Şeyh Ebû Mus'ab bizi kahvaltıya davet etti. Elbette bu geleneksel bir Bilâdu's Şam kahvaltısıydı. Bilirsiniz, zeytinyağı içerisinde yüzen birçok küçük yiyecek. Bu, alışmış olduğumuz basit yiyeceklere güzel bir ara vermemizi sağlamıştı.

Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî'nin söylediği gibi, Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî bir liderde olması gereken vasıflara sahipti. Bu oldukça açıktı ve Şeyh Ebû Mus'ab ile sahip olduğum en güzel ve berrak anıda da açıkça görülebiliyordu. Onunla 2001 yılının başında Kabil'de yaşadığım planlanmamış bir karşılaşma... Buralarda genel telefon santrali⁵¹ olarak bilinen yere, Kandahar'daki ofisime telefon etmek ve ne zaman geri döneceğimi bildirmek için gitmiştim. Santrale girdiğim zaman, Şeyh Ebû Mus'ab ve bir diğer kardeşle karşılaştım. Şeyh Ebû Mus'ab beni gördüğü zaman yüzü aydınlandı (bir şehri aydınlatmaya yetecek bir gülümsemesi vardı), ismimi söyledi ve gelerek, sanki tüm Afganistan'da ona en yakın olan kardeş

51. Telefonların yaygın olmadığı dönemlerde, telefon görüşmesi hizmeti veren küçük merkezler. Geçmişte Türkiye'de benzer bir işlevle hizmet veren postanelere benzetilebilir. (Mütercim)

benmişim gibi beni kucakladı. Oysa ki ben o zaman sadece, orada olan yüzlerce genç muhacirden biriydim ve onunla gerçekten oturmuş ve birebir muhabbet etmiş de değildim. Bundan ziyade etkileşimimiz, zaman zaman gerçekleşen kısa süreli karşılaşmalar, selamlaşmalar ve hoşbeşten ibaretti. Bence böylesi bir karakter ve kişilik, Şeyh Ebû Mus'ab'ın 17 kişilik bir mücahid cemaatini yalnızca 2-3 sene içerisinde yaklaşık 20 bin kişilik zorlu bir muharip güç haline getirmesini mümkün kılan temel şeylerden biriydi.

Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî'ye dair aklımda ön plana çıkan bir diğer anı da Kandahar'dan çekilme kararı verilmeden 10 gün öncesine dair bir anıydı. Gardiz ve Host arasındaki yolda, Sittakandu adı verilen bir dağ geçidinde yaklaşık 2 hafta geçirdikten sonra Kandahar'a henüz gelmiştim. Kabil'den çekildikten sonra çok sayıda muhacir bu geçitte toplanmıştı. Yaklaşık 2 haftayı burada geçirdim, geceleri bazı ağaçların altında açık havada uyuyordum, cidden bir banyoya ve kıyafetlerimi değiştirmeye ihtiyaç duyuyordum. Kabil'e gitmek için Kandahar'dan ayrıldığımda, eşyalarımı dergimizin yeni ofisi olacak olan yerde (burası henüz yapılmıştı ancak hiçbir zaman kullanılmadı) bırakmıştım. Bu yüzden, temiz kıyafet ve ihtiyaç duyduğum diğer şeyleri almak için ofise gittim. Buraya vardığımda, Mü'minlerin Emiri'nin sekreteri ile Kandahar'daki çeşitli Arap grupların liderleri ve temsilcileri arasında bir toplantı devam ediyordu yahut başlamak üzereydi. Toplantıda 7 veya 8 kişi vardı. Bunlar arasında el-Kaide'nin, Mısır Cemaati İslâmiyyesi'nin, ve Emir Hattab'ın (*Çeçenistan'daki tanınmış Arap komutan, Allah ona rahmet etsin*) cemaatinin birer temsilcisi de bulunuyordu. Ebû Zübeyde de buradaydı, Şeyh Ebû Mus'ab da, *Allah ona rahmet etsin*. Tamamen siyah giyindiğini anımsıyorum. Uzun, siyah bir kurta⁵² ve siyah şalvar giyiyordu. Ve Mü'minlerin Emiri'nin sekreteri ile, Emirliğin Kandahar için stratejisinin ne olacağını tartışıyordu. Bir çekilmenin planlanıp planlanmadığı, bunun bizim önceden uyarılacağımız şekilde, güvenli ve düzenli bir çekilme olarak nasıl koordine edileceği

52. Daha çok Güney Asya'da giyilen bol, uzun, yakasız, tunik benzeri bir kıyafet. (Namen cim)

konusunda. Mezar-ı Şerif, Herat, Kabil ve diğer şehirlerde yaşanan ani ve gelişigüzel çekilmelerin aksine.

Kandahar'ın Amerikan jetleri tarafından günde 24 saat, haftanın 7 günü bombalandığını aklınızda bulundurmanız gerekiyor. Bu toplantının düzenlenmesi başlı başına bir riskti. Birinin tam toplantı başlarken orada bir uydu telefonu kullanması işleri daha da karıştıracaktı. Bu çok akıllıca bir iş değildi. Mü'minlerin Emiri'nin sekreterinin içeri geldiğini, telefona baktığını, havada dönen jetlere baktığını ve sonra da telefonu kullanan kişiye "Ofisin bombalanmasını mı istiyorsun?" dediğini açıkça hatırlıyorum.

Her neyse, eşyalarımı sordum ve bana, ofisten çıkarıldıklarını ve şehrin farklı bir bölgesindeki bir eve götürüldüğünü söylediler. Ben de buraya gittim, kıyafetlerimi aldım, bir hamama gittim ve burada bir yahut iki saat kaldım (yine de biriken kiri pası temizlemem daha uzun süremi aldı.) Ardından Şeyh Ebû Hafs el-Moritani'nin evine gittim, burada kalıyordum. Eve gittiğimde, Şeyh'e ofiste olduğumdan ve buradaki toplantıdan bahsettim, bunun üzerine o bana yüzünde bir gülümsemeyle baktı, elindeki telsizi işaret etti ve şöyle söyledi: "Biliyorum, oranın henüz bombalandığını söylediler."

Elbette ben de çok olmuştum ve daha da kötüsünü bekliyordum. Ama o hemen bana kimsenin ölmediğini ve ağır yaralanmadığını söyledi, bunların hepsini de yüzündeki gülümsemeyle açıklamıştı. Herkes, Şeyh Ebû Mus'ab da dahil, havadan iki bomba veya füze atıldığında ofis binasında oturuyordu. Bomba çatıyı onların üzerlerine çökertmişti, ancak subhanallah, hepsi bir gün daha savaşmak üzere hayatta kaldılar ve çoğu halen sağ. Ve Zerkâvi de tabii ki Irak'taki Amerikan işgaline karşı cihadı başlatmak ve yönetmek üzere yoluna devam edecekti. Ve Şeyh Zerkâvi Haçlıların başının belası ve onların Irak'taki bir numaralı düşmanı olmasının ardından, hep merak ediyordum, acaba onu Afganistan'da öldürmeye bu kadar yaklaştıklarını biliyorlar mıydı? Eğer biliyorlarsa, o gün bu şanslı kaçırdıkları için nasıl da dizlerini dövmüşlerdir.

"Hani bir vakit inkâr edenler seni tutup bağlamak veya seni öldürmek veya seni (yurdundan) çıkarmak için sana tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kuruyorlardı, Allah da (onlara) tuzak kuruyordu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır." 53

Resurgence: *Herkes bugün İslâm Devleti cemaatinin hataları ve tecavüzleri hakkında konuşuyor. Ancak bazı insanlar Şeyh Ebû Mus'ab hakkında da aynı şeyi söylüyor. Haçlılara ve Irak'taki temsilcilerine karşı cihadı yönetirken hatalar yaptığını.*

Adem: Elbette hatalar yaptı. Sen de ben de şayet tarihteki en vahşi Haçlı seferlerinden birine karşı cihadi direnişi yönetiyor olsak bizler de hatalar yapardık. Herkes hata yapar, zira hatasız kul olmaz. Ancak, hataları istisna olan insanlarla -Şeyh Ebû Mus'ab gibi, *Allah ona rahmet etsin*- programı bir dizi stratejik hata, fıkhi ve siyasi gafılar, dini ve akidevi sapmalar, şeriatın doğrudan ihlalleri üzerine kurulu olan arasında açık bir fark vardır. Ki bu ihlaller geçmiş tecrübelerden ders alma konusundaki isteksizlikten, alimlerin fikrine, uzmanların tavsiyelerine ve tecrübelilerin, savaşla olgunlaşmış ve hikmetli liderlerin talimatlarına saygı duymamaktan doğmaktadır. Maalesef, Şeyh Ebû Mus'ab'ın takipçileri ve halefleri olduğunu iddia edenlerden bazıları, bu tarife uyuyor. Eylem ve davranışlarıyla, Şeyh Ebû Mus'ab'ın imajını ve mirasını zedeliyorlar.

Bugün, Şeyh Ebû Mus'ab'ın menhedinin İslâm Devleti cemaatindeki sapmanın sorumlusu olduğunu, veyahut esas olarak bu cemaatin menhecinden farklı olmadığını söyleyenler var. Ben bu düşüncede değilim. Şeyh Ebû Mus'ab ile bazı fıkhi ve siyasi meselelerde ihtilaf etmek farklı bir şeydir, ancak onun menhecini İslâm Devleti cemaatinin menheci ile eşitlemek veya onunla ve menheciyle bağlılığı olduğunu iddia eden bazı insanların sapkınlığından, -şehadetinden yıllar sonra- onu sorumlu tutmak farklı bir şeydir. Ve bence bunu yapmak yanlıştır.

53. *Enfal*, 30

Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî, Haçlılara ve vekillerine karşı şiddetli bir savaşın ortasında olmasına rağmen, üç Amerikan askerine (yardım gönüllülerine değil) Felluceli bir Müslüman adam tarafından verilen emana hürmet etmiş ve emandan doğan vazifeleri yerine getirmiştir. Hristiyan yardım görevlisi Margaret Hassan'ı esir tutan gruba, eğer işgalci Koalisyon ile bir bağlantısı olduğuna dair delilleri yoksa kadını serbest bırakmaları çağrısı yapmıştır. Bedir Tugayı ve Mehdi Ordusu mensuplarına (düşman Rafizi Şii savaşçılar) ait evler yıkılırken, evlerdeki kadın ve çocukların tahliye edilmesi emrini vermiştir. Hatta Amerikalıların gazetecilerin ve medya personelinin hedef almasını dahi ifşa etmiştir. Buna (şayet hafızam beni yanıltmıyorsa) Felluce veya Ramadi'deki Reuters muhabiri de dahil. Öyleyse nasıl olur da bir kişi, dikkatli ve ilkeli politikaların adamı olan Ebû Mus'ab gibi birini o kimselerle kıyaslar? O kimseler ki sempatizan ve karşıtları, tarafsız olanları ve olmayan unsurları, şer'i olarak öldürülebilecek ve öldürülemeyecek kafirleri, mücahidleri ve "Sahve"leri, Müslümanları ve mürtedleri ayırt edememektedir. Bunlar George W. Bush'un meşhur "Ya bizimlesiniz yahut düşmanla" sözünü benimsemiş gibi görünmektedirler.

Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî, siyasetinin yalnızca Müslümanlara karşı savaşan ve Irak'a yönelik Haçlı işgaline yardım eden gruplarla savaşmak olduğunu, Yezidiler, Sabililer ve Hristiyanlar gibi gruplarla savaşmakla ilgisinin olmadığını açık açık ortaya koyan bir adamdır. Öyleyse nasıl olur da bir kişi Şeyh Ebû Mus'ab gibi önceliklerini sıraya koyan birisini o kimselerle kıyaslar? O kimseler ki Irak'ta İslâm'a ve Müslümanlara yönelik temel tehdide -yani Bağdat'taki Şii mehzepçi hükümete ve milislere, ölüm mangalarına ve onunla beraber olan bölgesel yönetimlere- karşı savunma cihadına paydos demiştir. Bunun yerine Iraklı azınlıklara karşı çarpık ve yanlış yola saptırılmış bir "saldırı cihadına" başlamış, böylece Haçlı Batı'ya Irak ve Suriye'ye açıkça müdahil olmaları için -yine de eften püften olan- bir bahane sağlamışlardır. Ancak yine de bu, tahmin ediyorum ki -"İslâm" devleti kurmak için mürtedlere ve asilere karşı savaşmak adı altında- Suriye'de Nusayri ve Rafizilere karşı savunma cihadını

terk eden, bunun yerine Beşar Esed ve eşkıyalarına karşı savaşılan mücahidlere ve devrimcilere karşı topyekun bir savaş açanlar için olağan bir şeydir.

Nasıl olur da bir kişi Ebû Mus'ab gibi, asla ne bir Müslümanın veya mücahidin kanını kasten döken ne de Müslümanlar arasındaki çatışmalarda ve fitnelerde yer alan birini o kimselerle kıyaslar? O kimseler ki -bitirmeye yönelik sürekli çağrılara, taleplere ve girişimlere rağmen- fitneyi sona erdirmeyi pervasızca reddetmekte, kendi örgütleri ve dünya görüşlerinin dışında bulunan Müslüman ve mücahidlerin kanlarını ve mallarını helal görmekte, onlara İslâm'dan irtidat etmiş kimseler gibi davranmaktadır. Bunlar onlara en yakın insanlardan olsa, birkaç gün evvel kendileriyle beraber İslâm'ın ve Müslümanların düşmanlarına karşı savaşıyor olsa bile...

Bir kişi nasıl olur da Ebû Mus'ab gibi, şeriat mahkemesinin hakemliğini asla reddetmeyen, bundan kaçınmayan birini o kimselerle kıyaslar? O kimseler ki, diğer Müslümanlar ve mücahidlerle olan ihtilaflarında şeriatın hükmüne kendilerini teslim etmekten kaçınmak için, hayal edilebilecek her türlü bahane ve desiseyi kullanmaktadır.

Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî, kendi liderlik mevkiini, el-Kaide'nin emirine -ve de hükmen Afganistan İslâm Emirliği Emiri'ne- biat ederek feda eden bir adamdır. Ki bunu yaptığında kendisi dünyadaki en güçlü ve etkin mücahid komutanlardan biriydi. Kimseyle birleşmek yahut kimseye biat etmek için maddi bir gerekçesi yahut ihtiyacı da yoktu. Öyleyse bir kişi nasıl olur da Ebû Mus'ab gibi fedakar bir vahdet kahramanını; safları bozan, resmi biat ve itaat yeminlerini ihlal eden ve emirlerinin meşru emirlerine itaat etmeyi açıkça reddeden kişilerle kıyaslar?

Şeyh Usame bin Ladin (Allah ona rahmet etsin) 22'nci konuşmasında (Irak halkına yönelik dördüncü, Şeyh Ebû Mus'ab'ın kendisine biatının ardından Irak halkına yönelik ilk mesajında) şunları söylemişti:

"Bilginize sunarım ki mücahid kardeşimiz Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî Mezopotamya el- Kaidesi'nin emiridir. Buradaki kardeşlerimiz sulhen onu dinlemeli ve itaat etmelidir. Kendi liderliklerini dinleri, ümmetin maslahatı ve iyiliği için feda eden mücahidlerin ihlaslı liderleri (ki biz onları böyle hesap ediyoruz, onların hesapları ise Allah'a aittir) ile diğerleri arasında ne büyük bir fark vardır. Onlar ki bölgenin devletlerinin kralları ve başkanları, ümmeti birleştirmek ve Haçlıların çizdiği sınırları feshetmek yerine, bölgesel milliyetçilik adı altında farklılıkları ve bölünmeleri sağlamlaştırmışlardır. Bu kimseler yalnızca, ümmeti ve maslahatlarını makamlarında kalmak üzere kurban etmeye hazır olmakla kalmazlar. Ayrıca taht için kendi babalarını, evlatlarını ve kardeşlerini de harcamaya hazırlardır. Hasan bin Talal ve Hamza bin Hüseyin'in ihracı, Fehd ailesi tarafından Abdullah bin Abdulaziz'in marjinalleştirilmesi bunun sadece birkaç örneğidir. Öyleyse nasıl olur da bu insanlardan, büyük uluslararası bloklar arasında ümmeti bir araya getirmeleri ve ümmetin maslahatlarını korumaları beklenebilir? Bu onlar hakkında söylenebilecek şeylerden yalnızca biridir.

Ve bundan sonra, mücahidlere hatırlatırım ki ümmeti tevhid kelimesi altında birleştirmek isteğe bağlı bir şey değildir. Bundan ziyade yükmüllüklerimizin birincisidir. Bu sebeple buna gereken önem verilmeli, mücahid gruplar da tek bir bayrak altında birleşmek üzere aralarında iş birliği yapmalıdırlar. Şeyhullİslâm İbn Teymiyye demiştir ki:

"İnsanlar Allah'ın kendilerine emrettiklerinden bir kısmını terk ettiklerinde, aralarında husumet ve kin belirir. İnsanlar ayrıştıklarında, bozulma ve tahribatı tecrübe ederler. Bir araya geldiklerinde ise salah ve kuvveti yaşarlar. Birlikte rahmet, ayrılıkta azap vardır."

Şeyh Usame aynı mesajda şunları da söylemiştir:

"Lider yahut başkan seçmenin ümmetin hakkı olduğu saklı bir şey değildir."

Ve aynı zamanda demiştir ki:

"Mürted yöneticilere derim ki, ümmet kendi yöneticilerini seçme hakkına sahiptir. Öyleyse görevi meşru sahiplerine bırakın, bu sizler için daha iyidir."

İŞİD içerisindeki samimi olan kardeşlerimizden, Şeyh Usa-
me'nin sözlerine kafa yormalarını istiyorum. Bilhassa mücahidlerin
ihlaslı liderleri hakkındaki tanımlarına. Allah hepimizi razı olacağı
hale hidayet etsin.

Açıkça söylemek gerekirse hepimiz, vahşi sultalara karşı cesurca
savaşıp zayıf ve mazlum bir güç olarak görülürken -hatalarına rağ-
men- Irak İslâm Devleti'ne farklı seviyelerde sempati duyuyorduk.
Ancak şimdi açık hale geldi ki -maalesef- onlar, aynı sultanların bazı
hasletlerini, metotlarını ve taktiklerini benimsediler. Bu sebeple
kalplerimizde bir zamanlar sahip oldukları yere artık sahip değiller.

Şeyh Ebû Mus'ab'ın bazı yaklaşım, metot ve politikalarına katı-
lın yahut katılmayın, şayet adil ve dürüst iseniz, onun bugün İslâm
Devleti cemaati tarafından tatbik ve vaaz edilen menhecden beri ol-
duğu kabul etmekten başka seçeneğiniz yoktur.

Resurgence: Ancak onlar buna, kendilerini ümmet içerisindeki ay-
rılıkları pekiştiren krallar ve başkanlarla kıyaslamanın yanlış olduğu-
nu, kendilerinin bölgesel milliyetçiliğin en büyük düşmanlarından biri
olduğunu, Irak ve Suriye arasındaki suni Sykes-Picot sınırını ortadan
kaldırdıklarını söyleyerek karşılık verecektir. Ayrıca diyeceklerdir ki,
herkesi İslâm Devleti'nin emirine biata çağırarak mücahidler arasında
birliği sağlamaya çalışırken nasıl olur da onları ihtilaf ve bölünmeleri
pekiştirmekle suçlayabilirsin?

Adem: Suriye ve Irak arasındaki sınırın feshedilmesi, kusurların gizlenmesi için yapılan bir işten çok daha fazlası değil. Bu tek engeli yok etmiş olduklarını kabul etsek dahi, "İslâm Devleti" hizbinin İslâmi birliğe karşı oluşturduğu ve pekiştirdiği maddi manevi bölünmeler ve engellerin sayısı çok daha fazla. Bunlar arasında şunlar bulunuyor: Müslümanları tekfir etmek ve haksız yere kanlarını dökmek. Cemaate ve emire karşı fanatiklik düzeyinde partizanlık yapmak. Cahiliye döneminin kabilevi-hizbi savaşlarına girişmek. Kendisini tek meşru grup, menhecini tek meşru menhec kabul etmek. Herhangi bir şer'i dayanak olmaksızın yeminleri ve biatları bozmak. Ümmete kendi hükmünü dayatmak. Ve bölünme ile anlaşmazlığın diğer tecellileri.

Bu cemaatin liderliğinin mücahidler arasındaki birlik çağrısına gelince, bu tek bir muhtemel anlam taşıyor. Tüm gruplarının kendi bayraklarını bırakarak "İslâm Devleti" bayrağı altında toplanması ve eğer bunu yapmazlarsa en iyi ihtimalle Harici ve isyancı, en kötü ihtimalle ise kafir ve mürted olmaları. Açık ki bu, Şeyh Usame'nin bahsettiği, mücahidler arasında karşılıklı uzlaş ve rızaya dayanan bir birlik değildir. Bu, hiçbir düşünce ayrılığı yahut muhalefete toleransı olmayan tağutların birliğidir. Bunların İslâmi mefhum ve sloganları kullanmaları ne sahadaki realiteyi değiştirir ne de gerçekleri saklar.

Resurgence: *El-Kaide'nin İslâm Devleti cemaati ile ihtilafı bazı insanların iddia ettiği gibi sadece siyaset ve stratejiye dair meselelerle ilgili mi? Yoksa aynı zamanda menhec ve din konusunda da ihtilaflar var mı?*

Adem: İlk olarak (yani birkaç sene evvel) bunun daha ziyade siyasete, stratejiye, İslâm fıkhrındaki önceliklere ve yorumu dair küçük meseleler hakkında olduğunu düşünmüştük. Ancak bu değerlendirme, her geçen gün daha fazla gerçeğin açığa çıkmasıyla zaman içerisinde değişti. Ve son 1.5 senede bize ve el-Kaide'nin menhecini (ki bu sadık alimlerin anladığı ve açıkladığı Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in

menhecinden farklı değildir) bilen herkese açık hale geldi ki bizler ve İslâm Devleti cemaati arasındaki mesafe düşündüğümüzden daha fazla. Ve aramızdaki farklılıklar akidevi meselelere kadar uzanıyor. Bu sebeple korkarım ki el-Kaide'yi İslâm Devleti cemaati ile bir araya getirenler ve bizlerle onları "menhec kardeşleri" olarak niteleyenler ağır bir şekilde yanılıyorlar.

Resurgence: Bazı kimseler, el-Kaide'nin liderlerinin İslâm Devleti cemaatine dair fikirlerini değiştirmesinde, onu sapmakla suçlamasında ve onlarla bağlarını koparmasında sadece medyanın bu grubu tasvir etme tarzını ve grubun rakipleri ile düşmanlarının tanıklıklarını esas aldığını söylüyor. Tıpkı Şeyh Ebû Muhammed el-Cevlani ve şehid (biz onu öyle hesap ediyoruz) Şeyh Ebû Hâlid es-Sûrî (Allah ona rahmet etsin) gibi. Ki eğer bu doğruysa bu tanıklıklar şüpheli ve kabul edilemez hale gelir. Bunlara yanıtın nedir?

Adem: Bu doğru değil. Liderlerimizin İslâm Devleti cemaatine yönelik şimdiki duruşlarını oluşturma sürecindeki değerlendirmelerini ve onları el-Kaide'den ihraç etmeye yönelik oy birliği ile karar alma sürecini bildiğim kadarıyla, bu fikirler temel olarak şu faktörler üzerine bina edilmişti:

- Birçok güvenilir kaynaktan gelen, İslâm Devleti'ne ve onların aşırıcılığına, meşru olmayan ve kabul edilemez tekfirine, Müslümanlara karşı cinayetlerine, anlamsız şiddet ve vahşetlerine dair çoğu suçlamayı doğrulayan raporlar. Ki bunlar arasında, hassaten sahadaki durumu değerlendirmek için gönderilen bazı kişilerin raporları da vardı.

- İslâm Devleti cemaatinin resmi medyasının ve liderleriyle sözcüsünün resmi bildirileri. Ki bunlar -diğer şeylerle beraber-, bu grubun kendilerinin hak üzere olan tek grup olduğuna ve sadece kendilerinin "Taifetu'l Mansura" olduğuna inandığını gösteriyor. Ayrıca diğer herkesin ya sapkın ve mürted yahut düşman ajanları olduğuna inandıklarını da. Kendilerinin meseleleri bu şekilde gördüğünü inkar etmeye yönelik zayıf ve çelişkili girişimlerine rağmen bu böyle.

- İslâm Devleti'nin liderliğinin Suriye'de patlak veren fitneyi sona erdirmeyi ve şeriat mahkemesinin hakemliğini, temelsiz argüman ve bahaneler kullanarak açıkça reddetmesi. Ki bunlar tıpkı Harurilerin (ilk Hariciler) argümanlarını akla getirmektedir. Tıpkı bağımsız bir şeriat mahkemesinin hakemliğine gitmenin, Kur'an'a aykırılık arz eden bir bidat olduğu iddiası gibi. Suçlu oldukları diğer kaçamaklı manevraları saymıyorum bile. Bunları Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî'nin konuya dair 27 Recep 1435 tarihli, 26 Mayıs 2014'te yayınlanan açıklamasında okuyabilirsiniz.

- İslâm Devleti cemaatinin liderleri arasındaki iç yazışmalar. Bu yazışmalarda onlar (diğer şeylerle beraber) hatalarını (düzeltmek şöyle dursun) kabul etmeye dair isteksizliklerini gösteriyorlar.

- İslâm Devleti liderliğinin, el-Kaide merkezinin -Suriye'deki Müslümanların temsilcilerine danışılmadan- kurulan yeni "devletin" ilanını iptal etmelerine ve Irak'a dönmelerine yönelik doğrudan emirlerine itaat etmeyi açıkça reddetmeleri.

- İslâm Devleti cemaatinin el-Kaide'nin genel politikalarını defaatle ihlal etmesi. Şeyh Eymen'in "*Cihadi Çalışmalar İçin Genel Esaslar*"ında bulunan politikalar gibi.

Bu cemaate bakışımızı etkileyen daha yeni bir diğer gelişme de (El-Kaide ile ayrışmasının ardından), şer'i şart ve gereklilikleri yerine getirmeden ve (bir kez daha) ümmetle istişare etmeden bir "hilafet" ilan etmesi ve "halife" ataması.

El-Kaide'nin liderlerinin, İslâm Devleti'nin düşmanlarının veya medyanın veya diğer taraflı grup ve kişilerin suçlamalarını, iddialarını körü körüne kabul ettiği iddiasına gelince... Bu gerçeklik temeli olmayan bir iddia ve yine de bence artık İslâm Devleti'nin bakış açısı açık olmuş durumda. Ve onların meselelere çarpık bakışı paralelinde, kendilerinin eylemlerini kınayan yahut herhangi bir şekilde onlarla ihtilaf eden bir kişi "düşman" haline geliyor. Bu yüzden de tanıklığı kabul edilemez hal alıyor. Açıktır ki alimlerin, "bir kişinin

kendi düşmanı hakkındaki tanıklığının kabul edilmezliği" hususunda kast ettikleri şey bu değildir. Temel olarak bahsettikleri şeyin bu tanıklığın adli muamelelerdeki kabul edilmezliği olduğundan, diğer durumlarda ise bunun zaruri olmadığından bahsetmiyorum bile.

Resurgence: *Fakat, eminim ki sen de farkındasındır, "hilafete" bağlı olan kişiler sadece Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî'nin varisleri olduğunu iddia etmekle kalmıyorlar. Aynı zamanda kendilerini, Şeyh Usame'nin ve el-Kaide'nin diğer şehid liderleri Şeyh Ebû Yahya el-Libî ve Şeyh Atıyyetullah el-Libî gibi kişilerin menhecinin yegane gerçek destekçileri olarak da tasvir ediyorlar. Bu iddiaya nasıl yanıt verirsin?*

Adem: Bence bu şeyhleri tanıyan birisi, onların menhecinin bu insanların menheciyle zıt kutuplarda olduğunu çok iyi bilir. Bazı farklara halihazırda işaret ettim, ancak daha fazla farka yer vermek için birkaç şeyden daha bahsedeyim.

Şeyh Usame, Komünist rejimin çökmesi sonrasında cihadi gruplar arasında iç çatışma başladığında, bir ateşkese aracılık etmeye ve fitneyi sona erdirmeye yönelik girişimleri başarısız olunca, eşyalarını toplayıp Afganistan'dan ayrılan bir adamdı. Öyleyse nasıl olur da onun menheci, Suriye'de kanlı bir fitneye yol açan ve daha sonra müzakere etmeyi yahut şeriat mahkemesinin hükümlerine uymayı reddederek bu fitneyi sürdüren kişilerin menheciyle aynı olabilir?

Şeyh Usame, Müslüman kanı dökmekten nefret eden bir adamdı. Kendisine dair bilgi toplamak ve belki de ona karşı suikast düzenlemeyi denemek için İslâm düşmanları tarafından gönderilen casusları birkaç defa affettiği ve serbest bıraktığı biliniyordu. Öyleyse onun menheci, belirli bir gruba katılmayı reddeden veya o gruptan ayrılan veya bu grubun zulmüne karşı duran Müslümanları ve mücahidleri tekfir eden ve öldüren kişilerle aynı menhec olabilir? Onun menheci ile bu kişilerin menheci nasıl aynı olabilir? Ki bu kişiler bir bütün halinde mücahid grupları kanı helal olan mürtedler olarak yaftalamış, Müslüman halklara ve aşiretlere savaş ilan etmişlerdir (yakın zamanda Deyr ez Zor, Anbar ve diğer yerlerde olduğu

gibi). Geride yüzlerce başsız, kan içinde ve bozulmuş Müslüman cesedi bırakmışlardır.

Şeyh Usame, çatışma ve ihtilaflardan kaçınmak için, adamlarına alışveriş yaptıkları sırada yerli dükkan sahipleriyle tartışmaktan ve pazarlık etmekten kaçınmalarını nasihat etmiştir. Komutası altındaki muhacir mücahidlerin, belirli mürtedlerin infazında veya öldürülmesine yer almasını dahi, mensup oldukları Müslüman kabileler arasındaki hassasiyetleri alevlendirmekten kaçınmak için yasaklamıştır. Öyleyse nasıl olur da onun menheci, sınırların ötesinden gelen muhacirleri polis, kadı ve vali olarak atamakta ısrar edenlerle, yerel halkta sürtüşmeye yol açacak her şeyde ısrar edenlerle aynı olur?

Şeyh Usame aynı sebeple adamlarına yerel mescidlerde namaz kılmayı ve Afganistan'daki Hanefî halkla sorunlara yol açabilecek şekillerde namaz kılmamayı⁵⁴ emreden bir adamdı. Halkın çoğu diğer fikhî mezhepler hakkında hiçbir şey bilmemekteydi. Ayrıca Şeyh Usame adamlarına cihad ve davete odaklanmalarını, hisbe konusunda sabırsız ve aceleci olmamalarını nasihat ederdi. Ki bunun cihadımıza olumludan ziyade olumsuz etkileri olabilirdi. Bilhassa böylesi eylemlerin daha büyük şerlere yol açacağı bilindiğinde yahut bundan korkulduğunda. Tıpkı (örneğin) cihadın Müslümanlarla kafirler arasındaki bir savaştan Müslümanlarla Müslümanlar arasındaki bir savaşa dönüşmesi gibi. Öyleyse nasıl olur da onun menheci, belirli kural ve kanaatleri akşamdan sabaha, derhal empoze etmeye çalışanların menheciyle aynı olur? Bu kurallar, meşruiyet ve diğer hususlar her ne olursa olsun, mürted yöneticiler ve onların kafir destekçileri sayesinde, yaklaşık 100 senedir, üzerinde ittifak edilmiş İslâmî ilkelerden (bazılarımızın ümmetin cihadı pahasına ne olursa olsun tatbik etmekte ısrar ettiği hassas ve tartışmalı

54. Refu'l yedeyn (rükuya giderken, rükudan gelirken ve üçüncü rekat için birinci teşehhüdden kalkınca tekbir alma) ve Fatihâ'dan sonra sesli olarak amin demek gibi. Diğer mezheplerin ve bunların gerekliliklerinin çoğunlukla bilinmediği Afganistan'da, özellikle kırsal bölgelerde, Hanefî fikhî dışındaki biçimlerde namaz kılınması yerel halkın alışmadığı, hatta şahit dahi olmadığı bir durumdur. Bu sebeple özellikle mücahidlerden bu hususlara dikkat edilmesi istenmiştir. (Mütercim)

meseleler şöyle dursun) dahi zorla soğutulan halklar için yabancı bir şeydir. Bu sebeple bu halklar meselelere dair eğitilmeli ve bu meseleler onlara derece derece, hikmetle alıştırılmalıdır.

Bu konuya devam edebilirim, ancak dürüst olmak gerekirse, aklı başında bir kişi Şeyh Usame, Şeyh Atıyyetullah ve Şeyh Ebû Yahya gibi şeyhlerimizin, Müslümanlara ve mücahidlere Irak ile Suriye'ye cihad için hicret ederek seferber olmaları, bir "devlet" ilan etmeleri ve bunu kabul etmeyi yahut buna katılmayı reddeden herkese savaş açmaları yönünde çağrı yaptığını düşünebilir mi? Onların, sözde İslâm Devleti'nin Irak ve Suriye Müslümanlarına yaptığı şeylere davet ettiklerini düşünen var mı? Büyük ölçüde güçsüz ve savunmasız azınlıklara saldırarak, onları yerlerinden ederek, erkeklerini katledip kadın ve çocuklarını esir alarak tüm dünyanın hiddetini Irak ve Suriye'nin üzerine çekmeye çağırdıklarını düşünen var mı? Kürt milliyetçilerine kendi bağımsız devletlerini kurmaları için bir bahane vermeye⁵⁵ çağırdıklarını düşünen var mı? Elbette hayır. Aksine şeyhlerimiz Müslümanları ve mücahidleri, ihtiyaç duydukları anda Iraklı ve Suriyeli kardeşlerine yardıma gitmeye ve onların yüklerini hafifletmeye çağırıyordu, yüklerine yük eklemeye değil. Onları, kardeşlerini saldırgan düşmanlara karşı korumaya çağırıyorlardı, kendilerinin saldırgan bir düşman olmasına değil. Onları, kardeşleriyle beraber ilim, takva, şeffaflık, adalet, hesap verebilirlik, karşılıklı istişare ve uzlaşma üzerine kurulu sahih bir İslâmi yönetim kurmak için çalışmaya çağırıyordu. İslâm Devleti cemaatinin, Suriye ve Irak'taki Müslümanlarla mücahidlere verdiği yönetim biçimi bu mudur?

Şeyhlerimizin bir zamanlar Irak İslâm Devleti'ne verdiği desteğe gelecek olursak... Onların desteği -çok fazla detaya inmeden- aşağı yukarı şartların gerektirdiği/zorunlu kıldığı bir pozisyondu (Irak'ın işgaline karşı savaşa odaklanma ihtiyacı gibi.) Onlara arka çıkma

55. IŞİD'in Suriye'deki muhaliflerini ve Irak'ta Bağdat yönetimini büyük ölçüde saf dışı bırakmasıyla, çatışmalar Suriye'de ve Irak'ta Kürtlerin yaşadığı bölgelere yönelmişti. Bu durum Suriye'de PKK, Irak'ta ise Barzani yönetiminin uluslararası güçlerce doğal bir partner olarak belirlenmesi sonucunu doğurdu. Ayrıca bu yapılar söz konusu süreci bağımsızlıklarına destek verilmesine tahvil ettiler. (Mütercim)

kararında etkisi olan şeylerden biri de liderlerimizin, Şeyh Ebû Hamza el-Muhacir'in (Allah ona rahmet etsin) şahsına olan itimadı, ki birçoğu onu iyi tanıyordu. (Ben de onunla Afganistan'da tanışmıştım.) Ve de tanıdıkları bu kişinin, Irak İslâm Devleti'ne atfedilen suçları, ihlalleri ve aşırılıkları kabul etmeyeceğine, görmezden gelmeyeceğine inanmalarıydı.

Bunlar, onların Irak İslâm Devleti'ni ilk başta desteklemesine ve Suriye'de yeni bir devlet ilan edip sapkın tabiatlarının nihayetinde ortaya çıkmasına dek desteğe devam etmelerine yol açan etkenlerdi. Bunun aksini iddia etmek veya Irak İslâm Devleti'ne desteklerinin, yaptığı her şeye katıldıkları anlamına geldiğini ima etmek tamamen abestir.

Resurgence: Yani el-Kaide'nin "hilafet" ilanını reddetmesinin tek sebebi yalnızca bu ilanın arkasında yer alan kişilerin tabiatı ve el-Kaide'nin genel komutanlığının emirlerini reddetmesi değil. Bundan ziyade bu ilanın reddinde başka sebepler de var mı?

Adem: Evet. Bu şekilde -vaktinden evvel, apar topar, şer'i gereklilikler ve ön şartlar olmadan ve ümmetle istişare edilmeden- bir hilafet ilan etmek ve bir halife atamak bizatihi bir sapmadır, bunun arkasındaki kişilerin kimliği ve tabiatı ne olursa olsun.

Allah'ın evrensel sünnetini bypass edemeyiz. Şayet İslâmi sistemi ve hilafeti yeniden kurmak bir cemaatin, hizbin veya devletin tek tarafı ilanıyla gerçekleşecek kadar basit olsaydı, ümmet 90 seneden fazla süredir kendisini birleştirecek, temsil edecek ve savunacak siyasi bir varlık olmadan hayatına devam etmezdi. Ancak görünen o ki, bu ilanı yapan insanlar kendilerini, nesiller boyunca mücahidlerin ve İslâm için çalışanların ıskalamış olduğu bir şeyi keşfettiklerine inanmak üzere kandırmayı başarmışlar. (Onlara göre) tüm problemlerimizin çözümü, sahadaki durum ve bu halifenin sahip olduğu veya olmadığı- otorite her ne olursa olsun bir halife atamakmış.

Gerçekliğin tasdik edilmesi karar almada rol oynamadığı, içi boş bir heves ve aşırı iyimserlik kılavuz edinildiği sürece, neden içi boş devlet ve hilafet ilanlarıyla yetinelim ki? Örneğin neden bugün Filistin'in kurtuluşunu ilan etmiyoruz? Veya neden yarın Müslüman İspanya'nın yeniden doğuşunu kutlamıyoruz?

Tüm erkek ve kız kardeşlerimizin akılda bulundurmasını istediğim mühim şey şudur ki, şayet bu "hilafet" mağlup olacak, yok edilecek yahut çıkmaza girecek olursa, veyahut bu "hilafetin" hiçbir Müslümanın destekleyemeyeceği veya görmezden gelemeyeceği şeyler yaptığını görürlerse, bu hilafeti ihya etmek gibi asil ve meşru bir gayenin başarısızlığı veya yenilgisi anlamına gelmeyecektir. Zira basitçe söylemek gerekirse, bu kendinden menkul halife, nesiller boyunca mücahidlerin ve şehidlerin uğrunda çalıştıkları hilafetin halifesi değildir. Bu "hilafet", halihazırda cihadın imajını zedeleyen ve şu an da hilafetin imajını zedelemekte olan marjinal bir cemaatin projesidir.

Resurgence: *Peki ya belirttikleri gibi rejimleri devirme, sınırları yıkma, tüm bölgeyi kapsayan bir devlet kurarak bunu ayakta tutma şeklinde belirttikleri hedefte başarılı olurlarsa?*

Adem: Bunu böyle bir şey olduğu zaman konuşuruz.

Resurgence: *Bazı insanlar Mü'minlerin Emiri Molla Muhammed Ömer Mücahid'in (Allah onu muhafaza etsin) neden bu "hilafet"e biat etmediğini soruyor.*

Adem: Aslında, bu soru şöyle ifade edilmeli: Mü'minlerin Emiri neden bu hilafete biat etsin? Bilhassa aynı "hilafet", neredeyse 10 sene boyunca el-Kaide'nin Irak kolu olarak kendisinin liderliği altında... İslâm Devleti cemaatinin de bunu inkar etmesine veya suçları bulandırmasına da inanmayın. İslâm Devleti'nin el-Kaide'ye biatlı olduğu kanıtlanmış bir gerçektir ve ben de en azından 2007'den beri bu gerçeğe vakıfım.

Resurgence: "Hilafet"i eleştirdiğinde veya "cihadın imajını zedeleyen marjinal bir cemaat" olarak vesaire bahsettiğinde, bu cemaate bağlı olan herkesten mi bahsediyorsun yoksa belirli şahıs ve hiziplerden mi? Mesela liderlik kademesinden mi?

Adem: İster lider isterse takipçi olsunlar, eleştirmiş olduğum tanıma uyan herkesten söz ediyorum. Bu gruba zorlamayla katılanlardan, yalnızca Allah'ın düşmanlarıyla savaşmak ve cihad etme görevini yerine getirmek için bu gruba katılıp üst düzey liderliğin günah ve sapkınlıklarıyla ve de bu liderleri Allah'a itaatsizlik hususunda körlemesine takip edenlerle alakası olmayanlardan bahsetmiyorum. Böylesi bir cemaatte kalmalarını -ayrılmaya güçlerinin yettiğini tahmin ediyorum- hoş gördüğüm anlamına gelmese de aynı zamanda bu kişileri bugün hakkında konuştuğum o kimselerle, vicdanım rahat ederek kıyas edemem.

Bununla beraber, burada önemli bir hususa değinmek istiyorum. Böylesi bir cemaat içerisinde kalmanın hak olup olmadığına dair bir husus. Birçok grubun, partinin ve örgütün saflarında yozlaşmış, disiplinsiz ve hatta sapkın unsurlar farklı derecelerde yer alabilir. Zira, pratik açıdan konuşacak olursak, bu gibi unsurları grubun içerisinde, grubun varlığına ve bütünlüğüne zarar vermeden tamamen ayıklamak neredeyse imkansızdır. Ancak sorun belirli şahıslarla veya alt-orta derece birimlerle sınırlı olduğu sürece, bu genel olarak denetim ve denge mekanizmalarıyla çözülebilir. Grubun geri kalanı da bu azınlığın davranışından etkilenmez. Ancak sorun, grubun en üst seviyelerine kadar ulaşacak düzeyde yaygın bir hal almışsa ve liderlik de böylesi unsurlarca ele geçirilmişse, neredeyse tüm grup bundan etkilenmiştir. Çünkü bir kaide olarak, liderliğin kadarları tüm gruba tatbik edilir ve bundan sakınmak o kadar da kolay değildir. Yani liderlik kötüleştiğinde grup da kötüleşir, velev ki içerisinde birçok iyi insan da bulunsun. Böyle bir durumda tek gerçek ıslah umudu liderliği ifsad olmuş unsurlardan temizlemektir. Eğer bu uygulanabilir değilse, yegane diğer seçenek -günaha ortak olmamak için- grubu terk etmektir. Tabii ki eğer grup içerisindeki özerk bir

hizbe dahil değilsen yahut grupla bağlantısı yüzeysel ve sadece isimden ibaret (örneğin insan kazanma ve fon bulma amaçları için) bir birimde değilsen. En iyisini Allah bilir.

Resurgence: Peki ya Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in, tamamen hak üzere olsun veya olmasın her Müslüman emir veya ordu altında cihada çıkmaya dair ilkesi ne olacak? Bu ilke burada geçerli değil mi?

Adem: Bu bazı bölgelerde bazı kişilere uygulanabilir. Ancak bu konuda her şeyi kapsayan bir hükme varılamaz. Zira bahsettiğin ilke mutlak, kayıtsız şartsız bir ilke değildir. Bilakis, anladığım kadarıyla, bu ilkenin tatbik edilebilmesi için birkaç nitelik ve şart gerekmektedir.

Şeyhul İslâm İbn Teymiyye (Allah ona rahmet etsin) Mahmud Gazan liderliğindeki Moğol İlhanlılarla savaşmaya dair fetvasında şöyle söyler:

"Bu şekilde, sünnet ve cemaat ehlinin ilkelerinden biri de hak üzere olsun veya olmasın her kişiyle beraber cihad etmesidir, Rasûlullah (salâllâhu aleyhi ve sellem)'in bizi bilgilendirdiği gibi. Çünkü Allah bu dine kötü kimseler eliyle, iyi yanı olmayan kişiler eliyle de yardım eder. Ve çünkü cihad yalnızca kötü emirler veya tamamen kötü bir ordu ile yapılabilir duruma geldiğinde, önümüzde yalnızca iki seçenek kalır: Ya onlarla beraber cihadı terk etmek, ki bu dine ve dünyaya daha çok zararı olan diğer kimselerin bizleri ele geçireceği anlamına gelir. Yahut kötü bir emirle beraber cihad etmek, ki böylece daha kötü kimseler bertaraf edilir ve hepsini tesis etmek mümkün olmazsa bile İslâm kanunlarının ekseriyeti tesis edilebilir. Bu ihtimalde ve buna benzer ihtimallerde mecburi olan şey budur. Şüphe yok ki, raşid halifelerin ardından yapılan cihadın çoğu bu şekilde gerçekleşmiştir.

Yani şayet bir kişi, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in, emirlerin kıyamet gününe dek cihada devam edeceğine dair emrinden haberdar olursa, zalimlerin zulmüne yardım etmeyi yasaklamasından da haberdar olursa, orta yolun ne olduğunu bilecektir. Bu da saf ve temiz İslâm dininin, kendilerine karşı cihad edilmesi gerekenlere karşı cihad etmesidir. Tıpkı bu sorunun konusu olan kimseler (Moğollar) gibi. Bu başka bir şekilde yapılamıyorsa, İslâm'a en yakın emir ve cemaatle beraber yapılmalı, Allah'a itaatsizlik hususunda ise bu cemaate yardım edilmemelidir. Allah'a itaat konusunda bunlara itaat edilmeli, Allah'a isyan konusunda itaat edilmemelidir. Zira yaratana isyan hususunda yaratılana itaat yoktur. Bu yol, dün ve bugün ümmetin en iyilerinin yoludur ve her mükellefe farzdır. Ve bu yol, ilim eksikliğinden doğan yanlış ihtiyat ve dindarlığın yolunu tutan Haruriler ve onların türleri ile, hak üzere olmasalar bile emirlere her şeyde tamamen itaatin yolunu tutan Mürcieler ve onların türleri arasındaki orta yoldur." ⁵⁶

Bu metinden, sünnet ve cemaat ehlinin (hak ehli olsun veya olmasın her emir veya orduyla beraber cihad etme hususunda) ilkesinin, bir dizi şartı olduğu sonucuna varıyoruz. Bunların en önemlileri:

- Cihad etmek ve bunun gayelerine ulaşmanın yalnızca bu hak üzere olmayan emir veya ordu ile mümkün olması. Veya bir başka deyişle, eğer cihad etmek ve bunun gayelerine ulaşmak, hakka daha yakın bir emir veya ordu ile de mümkünse, bu yozlaşmış veya zalim emir yahut orduyla beraber savaşmanın İslâmi bir gerekçesi yoktur.

- Bu ordunun savaştığı düşmanların hakka uzaklığının bu yolsuz ordudan daha fazla olması. Öte yandan eğer bu bozulmuş ordunun savaştıkları, doğruluk ve hakka bağlılık bakımından kendisinden farklı değilse, genel olarak, bu bozulmuş ordunun saflarında savaşmanın şer'i bir meşruiyeti yoktur. İslâm bayrağı taşısa dahi.

56. Mecmu'ul Fetava

- Bu zalim veya bozulmuş emir yahut ordu ile birlikte cihad eden kişinin, onların günahlarına, zulmüne ve kötülüklerine iştirak etmesi. Emri bi'l maruf ve nehyi ani'l münker görevini yerine getirmesi, bunu yerine getirmek için gereken ilme sahip olması. Bu ordu tarafından işlenen günahlara düşmekten, masumların kanını dökmekten, şeriata aykırı zenginlik edinmekten ve ihlal etmesi haram olan hürmetleri ihlal etmekten sakınması.

Yani bu temelde diyebiliriz ki, bu grubun domine ettiği yahut kontrol ettiği bazı bölgelerde yaşayan bazı Müslümanlar için, Rafızı Şiiler, Amerikalılar ve onların mürted ajanları gibi İslâm düşmanları tarafından teşkil edilen tehdide karşı Müslümanları savunma amacıyla, bu grupla birlikte savaşmak meşru olabilir. Ancak onlarla beraber savaşmanın diğer Müslümanların veya mücahidlerin kanını dökme, mallarını alma, onlara herhangi bir şekilde zulmetme anlamına gelmesi haricinde. Bu ister "mürted ve sahveller karşı" savaşmak adı altında olsun, isterse devlet kurmak veya savunmak adı altında...

Irak ve Suriye'nin dışından İslâm Devleti cemaatine katılmak, onların saflarını güçlendirmek ve kalabalıklaştırmak için gelen kimselere gelince... Hakka bu gruptan daha yakın olan ve cihadın gayelerine ulaşması daha muhtemel olan bir dizi diğer gruba katılma imkanları olduğundan, sanırım yaptıkları şeyin İslâmi bir meşruiyeti olmadığını söylememizde sakınca yok. Bu bağlamda, Irak ve Suriye'deki tüm samimi mücahid grupları, yurt dışından mücahid gençlerin kendi saflarına katılmalarını kolaylaştırmaya çağırıyorum. Bunun amacı, gençleri "hilafet" saflarındaki belirsiz bir gelecekten kurtarmaktır. Allah en doğrusunu bilir.

Resurgence: Bazı insanlar Amerikalıların, Batılıların ve mürtedlerin "hilafetin" tehdidine odaklanmış durumda olduklarını ve düşmanların onlara karşı bir koalisyon kurmasının, onların hak yolda olduklarını gösterdiğini söylüyor.

Adem: Öyleyse Lübnan Hizbullah'ı, İran ve Suriye rejimleri, Saddam Hüseyin ve Baasçılar da aynı şekilde hak üzereler. Zira onlar da zaman zaman Amerikalı ve Batılı koalisyonların odağında yer alıyorlar.

Benzer şekilde, şu an herkesin 1990'larda dinden sapan, müfsid ve katil tekfirci bir grup olduğu konusunda ittifak ettiği Cezayir'deki Silahlı İslâmi Cemaat (GIA) de hak üzereydi. Çünkü Batılı-Arap güvenlik ve istihbarat servisleri, sapmalarından sonra bile onları yasaklı terör örgütleri listesinde tuttu, buldukları her yerde onların mensuplarını ve destekçilerini hedef almaya devam etti, 2002 yılının Şubat ayında adı çıktı ve eli kanlı emirleri Anter Zuvabri Cezayir polisi tarafından öldürülene dek grubun hücreleri hedef alındı. Batı ve Arap temsilcileri GIA'ye göz açtırmazken, aynı zamanda bu grup samimi mücahidlere karşı da savaş içerisindeydi. Savaştığı bu kişiler daha sonra İslâmi Mağrip el-Kaidesi'nin çekirdeğini teşkil edecekti.

Gerçek şu ki, Amerika'nın öncülüğündeki mevcut koalisyon, İslâm Devleti cemaatine karşı bir Haçlı seferi olmaktan ziyade, Irak ve Suriye'deki Müslümanlara ve mücahidlere ve de onların Batı destekli tağutlara yönelik ayaklanmalarına karşı bir Haçlı seferidir. Şayet bu Haçlı koalisyonunun asıl hedefinin İslâm Devleti cemaati olduğunu kabul etsek dahi, bu onları temize çıkarmaz, doğru yolda olduklarını da kanıtlamaz. Zira Amerika ve Batı, kendi çıkarlarına karşı tehdit olduğuna inandıkları herkesi hedef alır. İster Müslüman isterse gayrimüslim olsun, hak veya batıl olsun, mücahid veya mafya olsun fark etmez. Sadece bu da değil, belirli amaçlara ulaşmak için, bazı gruplarca oluşturulan tehdidi de bazen abartırlar. (Mesela, sözde tehdidi iç kamuoyunun fikrini etkilemek için kullanmak ve başka türlü meşrulaştırılamayacak askeri müdahaleleri meşrulaştırmak için.) Ve bu sebeple, şahısları ve cemaatleri sadece düşmanlarımızın onlara karşı sergilediği düşmanlık ve kinin boyutu temelinde değerlendirmek bir hatadır. Gerçek şu ki bu, benim bildiğim kadarıyla, günümüze ait bir bidattir ve Kuran'dan, sünnetten ve alimlerin sözlerinden bir temeli yoktur. Bunu bir standart veya ölçü olarak

kullananlar, nihayetinde birçok cevaplanamaz soruyla ve kaçınılmaz sonuçlarla karşı karşıya kalacaktır. Ki bunları cevaplamakta veya savuşturmakta büyük zorluk yaşayacaklardır.

Hak ile batılı ayırmak ve kimin hak üzere olduğuna karar vermek için tek kabul edilebilir standart şeriat ilmidir. Yalnızca bu ilim zayıf olduğunda insanlar, bu tür düzmece kriter ve kıstaslara son çare olarak başvururlar. Bu sözüm ona hilafeti ve onu yöneten kişiyi değerlendiren yargılamaya gelince -bildiğim kadarıyla- yeryüzündeki saygıdeğer ve tanınmış hiçbir büyük alimin, onları eleştirdiğimiz duruş ve politikalarına sempati göstermiş olmaması bize yeter. Hilafetin liderliğini savunan ve yanında duran yegane insanlar, -bu cemaatin sapkınlığının ortaya çıkmasının ve teyit edilmesinin ardından ve de günah ve hatalarının ağırlığına rağmen- düşük seviyedeki ilim talebeleri ve/veya anonim şeyhlerdi. Ki biz bu kimseler hakkında yalnızca internetteki yazıları üzerinden haberdar olduk.

Resurgence: *El-Kaide'nin İslâm Devleti'ne yönelik eleştirisinden ve yaşanan ayrılıktan çıkan sonuç, el-Kaide'nin Amerika, uluslararası müttefikleri ve bölgesel vekillerinin onlara yönelik devam eden saldırı dalgasından memnun olduğu mudur? Veya bir başka deyişle, el-Kaide'nin Suriye kolu ve diğer mücahid gruplar da İslâm Devleti cemaati ile beraber hedef alınmış olmasaydı, el-Kaide'nin Suriye ve Irak'taki Haçlı seferine bakışı farklı olur muydu?*

Adem: Elbette hayır. El-Kaide, mürted tağut (ve Batı'nın vekil gücü) Saddam Hüseyin'e yönetilen Irak'a yönelik Amerikalı ve Batılı saldırıya karşı çıktı. Şeyh Usame bu saldırıya desteği -sadece sözle bile olsa- ulemânın icmâsıyla, İslâm'dan çıkaran bir şey olarak değerlendirdi. Bu icmâ, Müslümanlara karşı kafirleri desteklemenin, insanı İslâm dairesinden çıkaran bir şey olduğunu söyler. Benzer şekilde bizler, ana hedefi Lübnan Hizbullah'ının kontrolü altındaki bölgeler dahi olsa, 2006 yılında İsrail'in Lübnan'a yönelik saldırısına da karşı durduk. Şeyh Eymen'in bu bağlamda vermiş olduğu mesajı da meşhurdur. Öyleyse akli başında birisi, ne koşulda olursa olsun

el-Kaide'nin bugün Irak ve Suriye'deki işgalci saldırısını destekleyeceğini düşünebilir mi? Hem de bu saldırının açıklanan hedefi, bize nasıl bakıyor veya muamele ediyor olursa olsunlar, halen İslâm kardeşimiz olarak gördüğümüz kimselerken... Aklı başında herhangi biri el-Kaide'nin ne koşulda olursa olsun, İslâm Devleti ile alakası bile olmayan Müslüman erkek, kadın ve çocukların rastgele bombalanmasını destekleyeceğini düşünebilir mi? Böyle bir saldırıyı desteklememizin hiçbir yolu yoktur. Bilhassa, 'İslâm Devleti cemaatiyle savaşmak' yalnızca düşmanlarımızın kendi çıkarlarına hizmet etmesi, Afganistan ve Irak'tan zelil şekilde çıktıkları gerçeğinden dikkati dağıtması amacıyla istismar ettiği ve abarttığı kullanışlı bir bahaneyken... Bu saldırıların ve bunlara eşlik eden kara hareketlerinin nihai amacı, Sünni aşiretler ve Irak mücahidlerini bastırarak bölgede Haçlı kontrolünü yeniden tesis etmek, Suriye'deki halk ayaklanmasını gasp etmek veya yolundan çıkarmak, Şam, Bağdat ve Erbil'deki Batı destekli rejimleri kurtararak rehabilite etmek, Irak ile Suriye'yi etnik ve mezhebi hatlarla bölmektir. Ki Haçlı Batı bunu, Sykes Picot'un yerini almasını planladığı yeni Orta Doğu kapsamında yapmaktadır. Bu bana, İslâm düşmanlarının dün Şerif Hüseyin ve onun Arap milliyetçisi "hilafetini", Abdulaziz bin Suud ve onun "temiz İslâm akidesi ile menhecini" bölgeyi bölmek için kullanmasıyla aynı şekilde gelmektedir. Bu "hilafetin" arkasındaki kimseler bunu biliyor olsun yahut olmasın, bugün de İslâm Devleti cemaatini ve onların ilan ettiği "hilafeti", halihazırda bölünmüş durumda olan bölgeyi daha da bölmek için kullanıyor olabilirler.

Resurgence: *Ancak Batı, "İslâm Devleti"ne karşı, insanlığa karşı işlediği suçlar ve azınlıklara yönelik baskıları sebebiyle insani bir müdahalede bulunduğunu söylüyor.*

Adem: Bu sadece Batı'nın iki yüzlülüğü, bu kadar basit. Açık olayım: Kendinden menkul bu "hilafet" tarafından işlenmiş olabilecek hiçbir suçu görmezden gelmiyorum. Ancak gerçek şu ki bu suçlar -örneğin- Suriye'de Beşar Esed'in ve Filistin'de Binyamin

Netanyahu ⁵⁷'nin işlediği suçlar yanında oldukça önemsiz kalır. Gazze 6 yıldan uzun süredir vahşi ve baskıcı bir abluka ⁵⁸ altında canlılığını yitirirken Batı'nın sözde insaniyetperverliği ve merhameti neredeydi? Saldırgan Yahudi güçleri geçen yaz birkaç hafta boyunca, dörtte birinden fazlası çocuk olan 2 bini aşkın Filistinliyi katlederken ⁵⁹ neredeydi? Yahudilerin bu saldırıyı başlatmasına yeşil ışık yakanlar Amerika ve müttefikleri değil miydi? Ve yakın zamanda İsrail'in bu terör hareketi sırasında sivil kayıpları önlemek için olağanüstü önlemler aldığı yönünde gülünç iddialarda bulunan kişi de ABD Genelkurmay Başkanı Martin Dempsey değil miydi?

200 binden fazla Suriyeli, Nusayriler ve onların müttefikleri tarafından son 3.5 senedir bombalanırken, gazlarla öldürülürken, doğranırken ve açlıktan öldürülürken, Batı'nın sözde insaniyetperverliği ve merhameti neredeydi? Ve neden Batı şu anda, Suriye halkı namına müdahalede bulunmak yerine, İslâm Devleti tehdidine karşı savaşmak için Şam'daki vahşi rejimle -ve benzer şekilde kanlı ve vahşi destekçisi İran'la- iş birliği yapmayı açıkça konuşuyor? İnsaniyetperverlik bunun neresinde?

Haçlıların Irak ve Suriye'deki insan hakları ihlalleri nedeniyle timsah gözyaşları dökmeleri, "tencere dibin kara seninki benden kara" sözünün klasik bir örneğidir. Amerika ve Batı, 30 yıldan uzun süre devam eden müdahale, bombardıman, ambargo ve işgal sırasında işledikleri tarihi cürümleri unuttuğumuzu mu sanıyor? Ki bu cürümler sırasında, Batılıların baskıcı ve adaletsiz politikalarının

57. Binyamin Netanyahu (1949-) İsraili eski asker, diplomat ve siyasetçi. Ülkenin en uzun süre görev yapan başbakanı olan Netanyahu, 1996-1999 ve 2009-2021 yılları arasında bu görevi sürdürdü. Aynı zamanda 1984-1988 yılları arasında İsrail'in BM temsilcisiydi. 2021'deki seçim yenilgisi sonrası ana muhalefet lideri olan Netanyahu halen iktidar yarışını sürdürüyor. (Mütercim)

58. Gazze Şeridi'ne yönelik abluka 2007 yılının yaz aylarında tamamen başladı ve bugüne kadar halen devam ediyor. Yaklaşık 2 milyon Müslüman Filistinli'nin yaşadığı bölge havadan, karadan ve denizden abluka uygulanıyor. (Mütercim)

59. 8 Temmuz-26 Ağustos 2014 tarihleri arasında İsrail Gazze Şeridi'ne havadan ve karadan saldırı başlattı. Saldırılarda 2 bin 300'den fazla Filistinli Müslüman katledildi. (Mütercim)

doğrudan bir sonucu olarak milyonlarca kişi ölmüş, sakat kalmış, yerlerinden edilmiş ve hapsedilmişti. Batı'nın sözde insaniyetperverliği o zaman neredeydi? Ajanları Saddam Halepçe'de kendilerinin verdiği kimyasal silahlarla binlerce Sünni Müslüman Kürd'ü katlettiğinde haklı öfkeleri ve ilkeli cevapları neredeydi? (Azınlıklar da dahil) milyonlarca Iraklı çocuk Amerika sponsorluğundaki uluslararası yaptırımlar sebebiyle hastalık, yetersiz beslenme ve açlık çekerken merhametleri neredeydi? Yapmış oldukları ve halen yapmaya devam ettikleri şeyler için utanmaları nerede?

Amerika, İngiltere, Fransa ve Birleşmiş Milletler öncülüğündeki Haçlı Batı, aptal yerine konulmaya müsaade edenler dışında kimseyi kandıramaz. Bugün İslâm ümmeti, Haçlı Batı'nın koyun postuna bürünmüş bir kurt olduğunu, insan hakları endişesi sloganlarının, Amerika ve İngiltere'nin savaş hazinelerinden daha boş olduğunu her zaman olduğundan daha fazla bilmektedir. Ve bu bağlamda, Suriye ve Irak'taki mücahidler, devrimciler ve Sünni aşiretler tarafından takınılan hikmetli ve ilkeli pozisyonu vurgulamamız ve takdir etmemiz gerekir. Onlar -İslâm Devleti cemaatine karşı bilinen duruşlarına rağmen- Amerika'nın, onun Haçlı ve bölgesel müttefiklerinin politikalarını reddetmişlerdir. Koalisyon ile bu saldırganlıkta işbirliği yapmayı da amaçlarına ulaşmalarına yardım etmeyi de reddettiklerini vurgulamışlardır. Allah'tan niyazımız onları bu duruşları sebebiyle mükafatlandırması, onlara bu hususta sabır ve sebat ihsan etmesidir. Zira bu etkisiz uluslararası saldırganlığın başarıya ulaşabilmesinin yegane yolunun, Sünnileri Sünnilerle savaştırmayı başarmak ve bizi düşmanlar yerine birbirimize düşürmek olduğu açıktır.

Resurgence: *Daha önce GIA'den bahsettin. Bu isim, kendinden menkul bu "hilafetten" ve tekfirci menheciden bahsedilen tartışmalarda defaatle ortaya çıkıyor, ki sen de bu şekilde bahsetmiştin. Bize GIA hakkında daha fazla neler söyleyebilirsin?*

Adem: İslâmi Selamet Cephesi'ndeki İslâmcıların kazanacağı seçimlerin iptalinin ardından Cezayir'deki Fransız ve Amerikan destekli seküler milliyetçi askeri cuntaya karşı cihad başladığında, Silahlı İslâmi Cemaat (aynı zamanda GIA olarak da bilinir ki bu, grubun Fransızca ismi olan Groupe Islamique Arme'nin kısaltmasıdır) hızlı bir şekilde, rejime karşı savaşan grupların en önemlilerinden biri haline geldi. Cezayir'deki cihad sırasında bölgede bulunan kardeşlerden duyduğum kadarıyla, 1992 ile 1995 yılları arası, "cihadın altın çağı" idi ve GIA bu başarının çoğunluğunun kaynağıydı. Daha küçük birçok grup da onlarla birleşince güçleri daha da arttı ve rejim savaşı kaybetmenin eşiğinde olarak görülüyordu.

Ancak maalesef, 1995 yılında veya bu civarda ⁶⁰ yaşanan liderlik değişimi, grubun menhecinde tehlikeli bir sapmayı ve ölümcül bir hatayı ortaya çıkarmıştır. Bu sapma kendisini ilk olarak, liderlikle ihtilafları olan yahut bundan şüphelenilen mücahidlerin kanlı bir şekilde tasfiyesiyle kendini göstermiştir ⁶¹. Sarıksız olarak görülmek, pantolonun paçalarını bileklerinin üzerine kıvrırmamak gibi ufak tefek şeylerden ötürü insanların hapsedildiği hatta öldürüldüğü söylenir. Yüzlerce -şayet binlerce değilse- mücahid bu şekilde tasfiye edilmiştir. Bu sırada, grup hedef listesini, İslâm ve Müslümanlara yönelik savaşla alakası olmayan kişileri de içine alacak şekilde genişletmiştir. Bu nihayetinde, masum ve savunmasız Cezayirli sivillerin,

60. GIA'deki liderlik değişimi 1994 yılının Eylül ayına rastlar. Bu dönemde grubun lideri Şerif Gusmi bir çatışmada hayatını kaybetmiş ve yerine, eğitimsizliği ve aşırılığıyla bilinen Cemal Zeytuni geçmiştir. Bunun ardından grupta hızlı bir değişim yaşanmıştır. Atıyyetullah el-Libi ve Ebû Mus'ab es-Sûri gibi önderlerin tanıklıkları bu konuda hakkında detaylı bir bakış sunmaktadır. (Mütercim)

61. Bu süreçte grubun önemli isimleri arasında bulunan Muhammed Said (1945-1994) gibi birçok önde gelen lider, GIA yönetimindeki kişilerce katledilmiştir. Bu kişilerin önce rejim tarafından öldürüldüğü iddia edilmiş, gerçek ise bir süre sonra yine GIA tarafından açıklanmıştır. (Mütercim)

erkek, kadın ve çocukların, evlerinde ve sahte kontrol noktalarında vurularak, bıçaklanarak ve parça parça edilerek öldürüldüğü kanlı bir katliamlar silsilesine dönmüştür. Mürted güvenlik güçleri ise, yakınlardaki üslerinde ve kışlarında güven içerisinde öylece durmuşlardır. Zira bunlar artık, "mürted" Cezayir halkıyla savaşmaya odaklanan GIA'nın asıl hedefi değillerdi.

Nihayetinde, GIA'nın cürümleri ve zulümleri, GIA'nın yeni istikametine karşı çıkan cemaat ve şahısların buna karşı birleşmesine yol açmıştır. Birleşmenin büyük çoğunluğu, Davet ve Savaş İçin Selefî Cemaat (GSPC⁶²) bayrağı altında birleşmiştir ki bu grup daha sonra İslâmî Mağrip el-Kaidesi halini almıştır. Bunlar yıllar boyunca GIA ile savaşmak zorunda kaldılar, üç yıl ise sadece GIA ile savaşarak geçti. Yani GIA'nın arz ettiği tehdit öyle bir seviyede idi ki, GIA'ya karşı savaşanlar, mürted rejime ve ajanlarına karşı 3 yıl boyunca bir operasyon gerçekleştiremediler.

Mücahidlere katıldığım ilk zamanlar, GIA halen aktif bir güçtü. Adlarını çıkaran korkunç katliamlar halen düzenli bir şekilde gerçekleştiriliyordu. İnsanlar halen şok içerisindeydi ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sapkın GIA nihayetinde son buldu. Ancak anıları halen din konusundaki cehaletin, aşırıcılığın ve fanatizmin cihad ve mücahidlere karşı teşkil ettiği tehlikelere dair şiddetli bir uyarı olarak yaşamaya devam ediyor. GIA'nın sapkınlığı yalnızca Cezayir cihadına ağır bir darbe vurmakla kalmadı, aynı zamanda tüm cihadi hareket için de büyük bir şok oldu. Ve bu sebeple mücahidlerin liderleri, alimleri ve düşünürleri Cezayir tecrübesi üzerinde çalışmaya ve onun hakkında konuşmaya devam etti, ki bu tecrübe unutulmasın ve bu yüzden başka bir yerde tekrar etmesin.

GIA ve İslâm Devleti arasında sıklıkla yapılan kıyaslamalara gelecek olursak... Kimse, iki grup arasında çarpıcı benzerlikler olduğunu inkar edemez. Ancak, GIA'nın sapkınlığının olumsuz etkileri genel

62. Grubun bölgede yaygın kullanılan Fransızca dilindeki kısaltması GSPC, uluslararası medya tarafından kullanılan ad haline gelmiştir. Açılımı ise 'Groupe Salafiste pour la Prédication et le Combat' şeklindedir. (Mütercim)

olarak Cezayir ile sınırlıyken (yine de bunun dolaylı etkileri geniş anlamda tüm cihad hareketinde hissedilmiştir) İslâm Devleti'nin sapkınlığının olumsuz etkileri, yeni medyayı kullanarak yaptıkları aldatıcı propaganda kampanyası sayesinde, bölgesel ve küresel olma potansiyeline sahiptir. Ki bu medya kampanyası Müslümanları ve mücahidleri her tarafta hedef almakta, onları İslâm Devleti'nin tarafına çekmeyi hedeflemektedir.

Bildiğim kadarıyla, sapkın GIA hiçbir zaman Cezayir'in ötesine genişlemeye, fikirlerini komşu ülkelere yaymaya ve diğer cihad sahalarındaki gruplara el koymaya dair bir arzu belirtisi göstermemiştir. Aksine, Cezayirli olmayan mücahidler için bir şüphe veya hoşnutsuzluk besler gibi görünmüş, nihayetinde onlardan birçoğunu ihraç etmiş, öldürmüş ve infaz etmiştir⁶³. Bu, sapkın "İslâm Devleti"nin tam zıddıdır. Onlar aktif bir şekilde operasyon sahaları dışından gelen kimseleri silah altına alırlar. Ve mümkün olduğu kadar çok ülkeyi, hayali "hilafetlerinin" muhtemel bir "vilayeti" yapma hırsları vardır. Bu sebeple inanıyorum ki, sözde "İslâm Devleti" karşısında sessiz kalmak veya baskı ve gözdağı karşısında eğilmek bir seçenek değildir. Bunun yerine, ümmeti bu cemaat hakkında uyararak ve sapkın menheçlerini ifşa etmek, gücü yeten her Müslümanın vazifesidir. Ve bu görevi yerine getirme konusundaki tereddüt veya ihmalin, İslâm ümmetinin cihadı için yıkıcı sonuçları olabilir.

Resurgence: *Ancak içlerinden bazılarının sapkın menheçlerine ve iğrenç cürümlerine rağmen, tüm olan bitenin ardından onlar halen Müslümanlar. O halde bizlerin, -İslâm Devleti'nin hedef alındığı gibi- düşmanlar tarafından hedef alınan Müslüman bir cemaatin hatalarına odaklanması doğru mu?*

Adem: Buna yanıtlım üç nokta üzerinden olacak:

İlkin, genel olarak İslâm ümmeti, özel olarak ise cihad hareketi,

63. GIA'nin Libyalı mücahidlere ve bilhassa Libya İslâmi Savaş Cemaati mensuplarına yönelik cinayetleri ve bu kişileri dışlayıcı tavırları, Atiyetullah el Libi ve Ebu Musab es Suri'nin Cezayir'e dair şahitliklerinde yer almaktadır. (Mütercim)

İslâm ve Müslüman düşmanlarıyla acımasız ve durmak bilmeyen bir savaş içerisinde. Ve tüm belirtiler, bu savaşın yakın zamanda sona ermeyeceğini gösteriyor. Amerikalıların kendileri de İslâm Devleti'ne yönelik Haçlı seferlerinin aylar değil yıllar alacağını söylüyor ve İslâm Devleti cemaatine, kendisini pazarlaması ve ahtapot gibi kollarını İslâm dünyasına yayması için bol miktarda fırsat veriyor. Öyleyse, eğer bizler bu cemaatin sapkınlığını bugün ifşa etmezsek ne zaman edeceğiz? Cihad hareketini kontrolü altına alıp yoldan çıkardığı zaman mı? Geçtiğimiz yüzyılda ümmetin inşa etmek için ciddi bir şekilde çalıştığı her şeyi yok etmelerinden sonra mı konuşmaya başlayacağız?

İkinci olarak, -en azından- el-Kaide'de bizler, diğer İslâmi grupların sahih menhecten sapmalarını ve Müslümanlara karşı cürümlerini ifşa etme konusunda tutarlı ve istikrarlıyız. Velew ki bu gruplar İslâm ve Müslümanlara karşı yürütülen düşmanca kampanyalara maruz kalsınlar. Örnek olarak Filistin'deki Hamas'ın ve Mısır'daki Müslüman Kardeşler'in liderliklerine yönelik eleştirilerimize bakabilirsiniz. Öyleyse neden İslâm Devleti cemaatinin aşıkâr cürümlerini ve sapkınlıklarını eleştirdiğimizde bazı insanlar bizleri bu konudaki yaklaşımımızı değiştirmekle suçluyor?

Ve üçüncü olarak, bizler onları zorluk zamanlarında eleştirsek bile İslâm Devleti cemaatinin şikayet etmeye hakkı yok. Zira, [Mısır'daki] Müslüman Kardeşler ve Seleflerin "laiklerden daha kötü ve daha şerli olduğunu" iddia eden, İslâm Devleti cemaatinin kendi sözcüsü değil miydi? Üstelik bu kişiler Mısır sokaklarında aynı laikler tarafından katledilirken. İslâm Devleti'nin kendisi, Suriye'deki mücahidler ve Müslümanlar, Beşar'ın çeteleri ve müttefikleri tarafından hedef alınırken, onlarda hata olarak var olduğuna inandığı şeyleri görmezden geldi mi? Yoksa -aksine-, Suriye'de varlığını ilan ettiği andan kanlı fitnenin patlak vermesine kadar, (gizli ve açık bir şekilde) bu Müslümanları ve mücahidleri eleştirmeye, açıkça suçlamaya, dinleri ve niyetleri hususunda şüpheler uyandırmaya mı başladı? Ki bu fitneye son vermeyi, tüm çağrılara ve inisiyatiflere rağmen,

İslâm Devleti cemaati reddetmişti. [Tüm bunları] Suriye'deki Müslümanlar ve mücahidler, yok edilmek üzere kafır Beşar'ın çeteleri ve müttefikleri tarafından hedef alınırken (ki hala hedef alınıyorlar) yaptılar.

Resurgence: *Sen -El-Kaide'nin bazı önemli üyeleri ve liderleri gibi-, İslâm Devleti'nin sapkınlıklarına karşı açık tavrın yüzünden bir senedir iğneleyici sözlerin ve karalamaların hedefindesin. Hatta bazıları seni Batılılar için çift taraflı ajan olarak çalışmakla suçladı, seni "Afghanistan'ın Lawrence'ı", "el-Kaide'nin Lawrence'ı" ve benzer şekillerde isimlendirdi. Bu iftira ve karalama kampanyası seni yaraladı mı, senin veya bakış açın üzerinde bir etkisi oldu mu?*

Adem: Bu tarz çocuksu davranışlar ve çocukça lakap takmalar, insanların gözü önünde olan kişilerin yüzleşmeyi ve üstesinden gelmeyi öğrenmesi gereken şeylerdir. Görmezden gelmeniz ve hiçbir şey olmamış gibi devam etmeniz gerekir. Yani soruna cevabım hayır, bu olumsuz karşılıklar beni yaralamadı veya bunların tavrım üzerinde bir etkisi olmadı.

Resurgence: *Ebû Hâlid es-Sûrî (Allah ona rahmet etsin) için yayınladığın taziyede İslâm Devleti cemaatini Harici olmakla suçladığın doğru mu?*

Adem: Hayır. Onların tavrını, tekfirci ve Haricilerle kıyasladım ancak onları veya mensuplarını, tekfirci yahut Harici şeklinde nitilemedim. Fakat, zamanın geçmesiyle şu an açık hale geldi ki, kendisini İslâm Devleti olarak niteleyen bu cemaat, en üst liderlik pozisyonlarında dahi tekfirci ve Haricilerle doludur. Tıpkı Şeyh Ebû Katâde el-Filistinî ve Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî'nin İslâm Devleti cemaatine dair fetvalarında ve makalelerinde belirttiği gibi. Ancak cemaatin hepsi Harici olarak nitelenebilir mi? Söylediğim gibi, cemaatin (hatta liderliğin de) içerisinde, aşırıcıların fikirlerini benimsemeyen veya yaptıkları şeylere katılmayan kimseler de olabilir. Aldatılan ve yanlış fikirlerinin düzeltilmesi gereken, iyi niyetli kişiler de bulunabilir. Bunları mücrimler ve katillerle eşitlemek adillane değildir. Aynı zamanda bazı insanlar, grubun liderliği Harici

ilan edildiğinde, gruba mensup olan, grupla irtibatlı olan veya bazı fikirlerini paylaşan herkesin görür görmez öldürülmesinin caiz hatta farz olduğu şeklinde yanlış bir düşünceye sahip olabilir. Bu, fukahânın çoğunluğunun duruşuna zıt olan bir inançtır. Fukahâ, Haricilere karşı savaşılmamasına ve onların öldürülmesine belirli durumlarda ve belli şartlar altında cevaz vermiştir. Bu sebeple bizler sözlerimiz hakkında dikkatli olmalı ve insanları, yalnızca belirli bir grubun mensubu olduğu için Harici olarak niteleme hususunda aceleci olmamalıyız.

Resurgence: *Tekfirciler ve Hariciler hakkında çok fazla konuştun, onlar ve sapkınlıkları hakkında uyarıda bulundun. Bazı okuyucular şöyle düşünebilir: El-Kaide'nin kendisini ve diğer mücahidleri, sıklıkla yöneltilen tekfircilik ve Haricilik suçlamalarına, iddialarına karşı savunmasına alışmıştı. Ancak el-Kaide ne zamandan beri tekfircilerle ve Haricilerle mücadeleyle ilgileniyor?*

Adem: Esasında el-Kaide, tarihi boyunca, geçmişte ve şu anda mücahidlerin saflarında ve genel olarak ümmet içerisinde ortaya çıkan tekfircilikle ve diğer tür sapkınlıklarla mücadele etme konusunda oldukça aktif olagelmıştır. Bunun pratik uygulamasını, Şehid (biz onu öyle hesap ediyoruz) Şeyh Atıyyetullah el-Libî'nin mirasında görebilirsiniz. Ki o, bizzat şahit olduğu Cezayir'deki GIA'nin sapkınlığı hakkında kapsamlı şekilde konuşmuş ve yazmıştır⁶⁴. Ve "Savunma Cihadı Hakkındaki Bir Suale Cevap" isimli kitabında, tekfircilerin en önemli şüphelerinden bazılarını da doğrudan yanıt vermiştir. Bu geniş kapsamda yayılmayı ve mümkün olduğunca çok dile çevrilmeyi hak eden bir kitaptır. Bilhassa, Arapça konuşmayan kimseler arasında son dönemde tekfirci fikirlerin yayılıyor olması sebebiyle...

El-Kaide'nin tekfircilikle mücadele tarihine gelince... Şeyh Atıyyetullah bundan, 29 Haziran 2005 tarihinde, Şeyh Rıza Ahmed Samadi ile "Ene'l-Müslim" yayın ağındaki bir röportajında bahsetmiştir:

⁶⁴ El-Libî'nin bu konudaki eseri "Cezayir Tecrübesi" Türkçeye tercüme edilerek basılmış ve Küresel Kitap'tan çıkmıştır. (Mütercim)

"Evet. [Cihadın] liderleri, şeyhler, ilim talebeleri ve hikmetli kimse-
ler, zaman zaman ortaya çıkan Tekfir ve'l Hicre⁶⁵ cemaatlerine ve diğer
bid'atçı fırkalara karşı mücadelede etkili bir rol oynadı. Bu çabalar ara-
sında davet ve anlayışı kullanma, her tür eğitimi ve aydınlatma yönte-
mini deneme, nasihat ve rehberlik, tartışma ve ıslah, [bunlar başarısız
olduğu takdirde] sakınma, tecrit, kısıtlama, onlara karşı insanları uyar-
ma, şerhleri ve yanlış yönlendirmelerine karşı ilim ve kuvvet kullanımı ile
mücadele etme vardı. Ve tam olarak biliyorum ki el-Kaide'deki kardeş-
lerimiz onlardan bazılarının kanının helal olduğunu ilan etti ve onlara
karşı arama başlattı (Bunlar sapkınlaşan ve Harici tekfirciler olan bazı
Libyalılardı.) Bu o dönemde [Ruslara ve Komünistlere karşı Afgan ci-
hadı döneminde] bölgede olan kardeşlerin bildiği bir şeydir."

Bu sapkınlıklara ve taraftarlarına karşı mücadeledeki geçmiş faa-
liyetler, Amerikalılara ve kuklalarına karşı cihad sırasında da devam
etti. Bu süreçte kimsenin kanının helal ilan edildiğini hatırlamıyo-
rum. Şeyh Mustafa Ebu'l Yezid, Şeyh Mansur eş-Şâmi, Şeyh Ebû
Yahya el-Libî ve elbette Şeyh Atıyyetullah'ın, mücahidlerin safların-
da ortaya çıkan herhangi bir tekfirci fikrin üstesinden gelme konu-
sunda oldukça çabuk olduklarını biliyorum, bunlar ne kadar küçük
ve kısıtlı olursa olsun. Komutaları altındaki herhangi biri bu habis
hastalığın belirtilerini gösterirse, şeyhlerimiz derhal onunla oturup
konuşuyor, böylesi fikirlerin yanlış ve kabul edilemez olduğunu ona
izah ediyor ve eğer gerekiyorsa, yanlış anlamalarını düzeltmek için
onu özel olarak ayarlanmış bir şeriat kursuna kaydediyorlardı. Bu
genellikle, tomurcuklanan sorunu kesip atmak için kafi geliyordu.
El-Kaide'nin dışında olanlara gelince, şeyhler bu doğrultuda sapan-
larla yüzleşmekten çekinmiyordu. Elllerinden gelen en iyi şekilde
onun ıslahına çalışıyorlardı. Bu ve benzeri politikalarla, şeyhlerimiz

65. Mısır'da 1960'larda ortaya çıkan bir cemaat ve doğurduğu fikir akımına venlen gençler ad. Bu isim genel olarak grubun dışındaki kimselerce yapılan bir adlandırmadır. Grubun ideolojisi, geniş halk kitlelerinin tekfir edilmesini ve hicret edilerek onlardan uzaklaştırılmasını öngörmektedir. Tekfir ve'l Hicre düşüncesi geniş kesimlerde benimsenmesi de bir zamanlar oldukça popülerdi, zaman içerisinde çeşitli hücrelerden ibaret kalacak şekilde küçüldü. Bugün bu yapıdan merkezi bir cemaat olarak söz edebilmek neredeyse imkansızdır. (Mütercim)

geçen 15 sene içerisinde, en azından bu cihad sahasında, sorunu minimum düzeyde tutmayı başarmıştı.

Bu endişenin ardında yatanlara gelince, cevap basit: Tekfircilikten bahsettiğimizde, cihadı ve mücahidleri içeriden yıkarak mağlup eden sapkın bir ideolojiden bahsediyoruz. Bu sebeple, bu hafife alınabilecek veya ihmal edilebilecek bir mesele değildir. Doğrusu, Şeyh Atıyyetullah'ın *"Savunma Cihadına İlişkin Bir Soruya Cevap"* içerisinde işaret ettiği üzere, bu ideoloji İslâm ve Müslümanların çıkarlarına o kadar zararlı ki, İslâm'ın düşmanları, samimi ve düzgün Müslümanlarla mücahidleri yok etmek için hedef aldıklarında dahi, bu ideolojinin taraftarlarına göz yumuyor. Zira İslâm'ın düşmanları biliyor ki, nihayetinde bu aşırı kimseler temel olarak bizzat kendilerine ve Müslüman kardeşlerine bir tehdit oluşturuyorlar, küresel küfür sistemine değil. Ve bunların itici davranışlarıyla tecavüzleri, mücahidleri terörist, mücrim ve (elbette) tekfirci Hariciler olarak yaftalayan resmi propagandaya yanlış bir inanılrlık vermekte.

Sadece bu da değil, bu aynı İslâm düşmanları -Amerika ve Suriye, Suudi Arabistan, Mısır ve Tunus rejimleri- bugün Suriye ve Irak'ta gördüğümüz gibi sapkınlıkların ilk olarak ortaya çıkmasında da sorumlular. Bu rejimlerin, kendi çıkarları için kullanmak amacıyla söz konusu sapkınlıkları teşvik ve teşkil ettiğine dair akla yakın teoriyi hiçe sayacak olsak dahi bu hakikattir. Bir durup düşünün: Bu şeytani tağutlar, sistemli bir şekilde mücahidlerin tecrübeli liderlerine suikast düzenleyip, samimi ve saygıdeğer cihad alimlerini hapsediyor mu? Böylece ümmetin İslâm aşığı birçok gencini bir istikamet ve rehberlik yoksunluğu içerisinde bırakmıyor mu? Bu şeytani tağutlar, onlarca yıldır İslâm ve cihad ehlini, vahşi ve acımasız bir şekilde baskı altına almıyor mu? Bu doğrultuda, hikmetli liderlerin ve Allah'tan korkan, bağımsız alimlerin yokluğunda, heycanlı ve azimli Müslüman gençliğin doğal tepkisinin sınırları aşırılılaşmak olması şaşırtıcı değil.

Bunu, suçtan sorumlu olanlara bu suçun sorumluluğundan pay vermek için söylüyorum. Doğru yoldan sapanları temize çıkarmak, onları söz ve amellerinden doğan mesuliyetlerinden aklamak için değil.

Son olarak, açığa kavuşturmak isterim ki bugün el-Kaide'nin genel olarak tekfircilik ve sapkınlık konusuna odaklanışı geçmişte olduğundan daha önemli, doğrudan ve meydan okuyucu bir şekilde görünmekte. Bu iki faktörden kaynaklanıyor: İlki, günümüzde bu durumun eşi benzeri görülmemiş boyutu ve kapsamı (daha önce İslâm Devleti ile GIA'yi kıyasladığım zaman bahsettiğim üzere) ki bu her Müslümanın bu hastalığın yayılmasını engellemek için acil önlemler almasını gerektiriyor. İkincisi ise, sapkınlığın bu sefer el-Kaide safları içerisinde gelişmesi ve Irak'taki kardeşlerine verdiği (iyi niyetli) desteğinden beslenmesi ki bu İslâm Devleti cemaati tarafından, mevcut meşruiyetini, etkisini ve gücünü elde etmek için kullanıldı. Bu açık olarak bizim omuzlarımıza, önceki vakalarda olmayan bir sorumluluk yükü yükledi. Ve aynı zamanda menhecimizi, sapkınların menhecinden açıkça ayırtırmamızı gerektirdi ki tıpatıp aynı olduğumuz zannedilmesin.

Resurgence: *Cihad hareketi ile bir şekilde bağlantılı kimselerden bazıları; emirine biatini bozanların, emirin değişmesi çağrısı yapanların, grubunu terk edenlerin veya yeni bir grup kuranların "Harici" yahut "isyancı" olduğu, fitne yaydığı, mücahidlerin saflarını böldüğü gibi temellendirmelerle, kanlarını dökmenin helal olduğunu düşünüyor. Bu duruşun şeriatta bir temeli veya el-Kaide'nin menhecinde yeri var mı?*

Adem: Elbette yok. Sanırım bundan, Şeyh Usame'nin menhec-i ile, yalan bir şekilde kendilerinin onun menhecini koruduğunu söyleyenlerin menhec-i arasındaki farkı anlatırken bahsetmiştim. Gerçek şu ki -Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûrî'nin başyapıtı "Küresel İslami Direniş Çağrısı" kitabında da belirttiği üzere- bir grup mücahidin kendilerinde, bölgelerinde bir başka cihad grubu kurulmasına yönelik girişimleri ezerek bastırma hakkı görmesi bir tür aşırılıktır.

Bunu, kendilerinin "Müslüman cemaati" olduğu mazeretiyle meşrulaştırıyor olsalar dahi bu böyledir. Bu terim esasen, ümmetin biat ettiği meşru bir imam altındaki Müslümanlar topluluğunu ifade eder, Müslümanlardan müteşekkil herhangi bir cemaati değil.

Hiçbir şer'i dayanak olmadan biatini bozan, bir cihadi gruptan ayrılan, yeni bir grup kuran, saflar arasında ihtilaf veya fikir ayrılığını yayan kimseler yanılmış, hata etmiş veya büyük bir günah işlemiş olabilir. Ancak bu sizin gidip de onu öldürebileceğiniz, mürted olmakla veya delil olmaksızın casus olmakla suçlayabileceğiniz anlamına gelmez. O bizi yanlış bir şekilde bunlarla suçlasa yahut bizim hakkımızda yalanlar yaysa dahi, çözüm kan dökmek değildir. Zira Müslümanın kanı mukaddestir, Kabe'den bile daha mukaddestir ve bu kanı hak olmadan dökmek yalnızca bir zulüm değildir, aynı zamanda küfür ve şirkten sonraki en büyük günahdır. Zulüm, günah ve Allah'a itaatsizlik ise, mağlubiyetin temel sebeplerindendir. Bu sebeple iç sorunlarımızı, farklılıklarımızı ve ihtilaflarımızı; tartışma, müzakere ve karşılıklı istişare yerine silaha başvurarak çözmeye çalıştığımız zaman, Allah bizi daha fazla ayrılıkla cezalandırır ve düşmanlarımızın bizi yenmesine olanak verir.

Bahsettiğin tavır gibi hatalı tavırlar, şariat konusundaki cehaletten ve İslâmi metinlerin yanlış yorumlanmasından kaynaklanmaktadır. Bunlar, böylesi İslâmi olmayan tavırlarda güç ve geçici otorite hırsının oynadığı rolü göz ardı edersek yaşanır.

Resurgence: *Hint Altkıtası el-Kaidesi'nin kuruluşu ilan edildiğinde, bu el-Kaide ile İslâm Devleti arasındaki nüfuz ve üstünlük mücadelesinin bir parçası olarak yorumlandı. Yeni bir kolun ilan edilmesi, inisiyatifin "hilafetten" geri alınması girişimi olarak tefsir edildi. Bu analizde doğruluk payı var mı?*

Adem: Bu ilan videosunda konuşanlar açık bir şekilde belirttiler ki, Hint Altkıtası el-Kaidesi'nin kuruluşu, yıllara ve aylara yayılan kademeli bir süreçti. Bu yapının kuruluşunun esasen 2013 yılının ortasında, yani Irak kolu ile yaşanan kopuştan çok daha önce

tamamlandığını biliyorum. Yani yeni bir kolun kurulmasının, el-Kaide ile İslâm Devleti arasındaki -öyle görülen yahut varsayılan- rekabetle hiçbir alakası yok. İlanın zamanlamasına gelince, bu sadece lojistik faktörler ile bazı siyasi ve stratejik değerlendirmelerin bir neticesiydi.

Bizim İslâm Devleti cemaatine kaybettığımız iddia edilen sahayı geri kazanma, nüfuz ve üstünlük elde etme çabasında olduğumuz laflarına geline... Bu temelsiz bir iddia zira Şeyh Eymen ez-Zavahiri'nin (Allah onu muhafaza etsin) da es-Sahab ile yaptığı son röportajında, hatta daha önce de Şeyh Usame bin Ladin'in (Allah ona rahmet etsin) yaklaşık 13 sene önce önemli gazeteci Teysir Alluni'ye verdiği röportajda açıklığa kavuşturduğu üzere, el-Kaide ilk olarak bir mesaj, ikinci olarak bir organizasyondur. Ve organizasyonların kendisi araçtır, amaç değildir. Bizim sadakatimiz ve bağlılığımız ilk olarak, ayrılmaz bir parçası olduğumuz ümmetedir. Ki bu -Allah'a güvenimiz ve İslâm'a tutunmamızın ardından- gücümüzün sırrıdır. Bu sebeple bizler, bazı insanlar nasıl hayal ederse etsinler, herhangi bir İslâmi örgüt yahut cemaatle nüfuz veya üstünlük savaşı içerisinde değiliz, tekrar ediyorum, değiliz. Kimsenin başarılarını da kıskanmıyoruz. Bilakis, amelleri İslâmi ilkeler ve hükümlerle bağdaştığı ve bunlar İslâm ile Müslümanlar için çalıştığı sürece, bizler bu kişileri başarılarında ve zaferlerine kutlayan ilk kişiler oluruz. İslâm Devleti'ne karşı pozisyonumuz -tıpkı davet ve cihad yolundan sapmaya çalışarak değişimi sağlamak üzere demokrasi yolunu tutan diğer İslâmi cemaatlere karşı pozisyonumuz gibi- başarılarını kıskanmak veya gölgelerinde kalmaktan korkmak değildir. Aksine, bunlara muhalefetimiz -açıkladığım üzere- bunlar batıl üzerine bina edildiği, en temel İslâmi hüküm ve ilkeleri ihlal ettikleri, ümmetin maslahatı pahasına kendi çıkarları uğruna çalıştıkları içindir.

Resurgence: *Ancak, bir an için şeytanın avukatlığını yapalım: Muhakkak itiraf etmen gerekir el-Kaide'nin destek üssü küçülüyor ve söylemi de İslâm Devleti'nin ilerleyişi ve görünürdeki başarısı karşısında cazibesini yitiriyor gibi görünüyor, öyle değil mi?*

Adem: Propaganda bu yönde. Ancak, bugün İslâm Devleti'nin el-Kaide'nin ayağının altındaki halıyı çektiğinden bahsedenler, iki üç sene evvel de şundan bahsetmiyorlar mıydı? Onlara göre el-Kaide'nin mesajı, destek üssü ve varlık sebebi, İslâmi siyasi partilerin Arap Baharı'nın barışçıl "devrimlerindeki" popülaritesi (ve de "başarısı") sebebiyle gölgelenmiş, aşınmış veya ortadan kalkmıştı. Peki bugün bu siyasi partiler nerede, el-Kaide nerede? Oy sandıklarının ve barışçıl değişimin kahramanları -bir zamanlar inkar edilemez bir popülariteye sahip olsalar da- askeri cuntaların zindanlarına veya -çoğunlukla- parlamentoların muhalefet koltuklarına sürüldüler. El-Kaide ise -Allah'ın lütfuyla- faaliyetlerine ve genişlemeye devam etti. Bugün, daha önce hiç olmadığı kadar yayılmış ve birleşmiş durumda. İslâmi Mağrib, Arap Yarımadası, Doğu Afrika, Bilâdu's Şam ve şimdi de Hint Altı kıtası'ndaki güçlü, aktif ve olgun kolları ortadadır. Bu esnada, el-Kaide'nin silahlı cihad mesajı ve İslâm düşmanlarına taviz vermeyi reddedişi bugün değişimin temel unsurları ki Müslümanlar da bunlara ikna olmuş durumda. Bilhassa, halk ayaklanmalarının çoğunun laikler, Rafıziler ve düzmece-Selefiler⁶⁶ tarafından öncülük edilen ve Suudi Arabistan, İran ve küçük Körfez devletleri tarafından desteklenen kanlı karşı devrimlerle vahşi bir şekilde ezilmesine şahitlik etmelerinin ardından...

Özet olarak, el-Kaide ve menheci -Allah'ın lütfuyla- her zaman olduğu kadar güçlü, tabi eğer daha da güçlü değilse. Ve açıkçası ben, el-Kaide'nin İslâm Devleti'ne kaybettiğine dair mevcut propaganda dalgası ile el-Kaide'nin "ılımlı" İslâmcılara kaybettiğine dair geçmiş propaganda dalgası arasında bir fark göremiyorum. Allahu alem.

66. Arap Baharı dönemindeki ayaklanmalar karşı devrimlerle bastırıldığı sırada, özellikle Mısır ve Libya gibi ülkelerde kendini Selefilige nispet eden ve özellikle Suudi Arabistan tarafından desteklenen kesimler ortaya çıktı. Müslümanlara karşı tağut rejimlerle iş tutan bu kesimlerin ekseriyetinin Suudi destekli Medhaliler olduğu dikkat çekmektedir. (Mütercim)

Resurgence: Amerika'nın kuzey komşusu ve suç ortağı Kanada'nın askerleri ve parlamentosu son zamanlarda, İslâm Devleti cemaatine sempati duydukları yahut onlardan ilham aldıkları söylenen saldırganlar tarafından bir dizi saldırıyla hedef alındı. El-Kaide, İslâm Devleti cemaatine karşı duruşu paralelinde, bu operasyonları destekliyor mu?

Adem: Elbette. El-Kaide olarak bizler, Amerika ve Haçlı müttefiklerine karşı saldırılar için istikrarlı olarak çağrı yapıyoruz. Kanada'nın, Amerika'nın Afganistan'ı işgalinde ve Irak ile Suriye'ye karşı Haçlı seferinde suç ortağı olduğu gizli saklı bir durum değil. Bu da Kanada'yı mücahidler için -ister cemaatler isterse şahıslar olsun- meşru bir hedef yapıyor. Bu sebeple bizler bu operasyonları destekliyor ve Allah'tan, bunları gerçekleştirenleri şehidler olarak kabul etmesini niyaz ediyoruz. Batı'da yaşayan ve Suriye yahut Irak'a giderek İslâm Devleti cemaatine katılmayı düşünen Müslümanlara tavsiyem, bunun yerine o iki kardeşin ⁶⁷ ayak izlerini takip etmeleri ve düşmanlara kendi evlerinde saldırılar düzenlemeleridir.

67. 7 Ocak 2015 tarihinde Fransa'nın başkenti Paris'te Charlie Hebdo dergisinin ofisine saldırı düzenleyen Said ve Şerif Kuaşi kardeşleri kast ediyor. Rasûlullah (salâllâhu aleyhi ve sellem)'e yönelik hakaretleriyle bilinen karikatür dergisinin birçok önemli ismi bu saldırıda öldürülmüştü. (Mütercim)

SURİYE CİHADI

Resurgence: Suriye'de Nusret Cephesi'ni hedef alan Amerikan saldırılarının öncesinde belirli kesimler, Nusret Cephesi'nin el-Kaide'nin yeni yüzünü temsil ettiğini öne sürüyordu. Ve bunun da dünyanın kendisine muamele tarzını değiştirmek üzere bir fırsat oluşturacak şekilde, duruşunu yumuşatmaya veya ılımlılaştırmaya yönelik bir hamlenin göstergesi olduğunu iddia ediyordu. Bilhassa Batı'nın İslâm Devleti tehdidi ile meşgul oluşu sebebiyle... Peki el-Kaide gerçekten duruşunu yumuşattı mı? Ve sana göre el-Kaide ile dünyanın geri kalanı arasındaki ilişkilerde muhtemel bir değişime dair tahminler gerçekçi mi? Bilhassa el-Kaide'nin Suriye koluna karşı Haçlı saldırganlığı ve Yemen, Pakistan, Afganistan ve Somali'de süren drone harekatı göz önüne alındığı zaman...

Adem: Açıkçası bu tahminlerin arkasında kimin yahut neyin yer aldığını, bunun bir nabız yoklama girişimi olup olmadığını veya spekülasyondan biraz fazlası mı olduğunu bilmiyorum. Ancak eğer, Nusret Cephesi⁶⁸ ile kendi menfur gayeleri için iş birliği yapabileceklerini umanlar varsa, korkarım ki fena halde hayal kırıklığına uğrayacaklar. Bizler kimsenin vekili değiliz.

Duruşumuzu yumuşattığımıza dair soruya gelecek olursak... Herhangi bir değişim olduğunu düşünmüyoruz, zira gerçek şudur ki liderlerimiz -en önde gelenleri de Şeyh Usame ve Şeyh Eymen'dir- şu konuda daima açıktı: Haçlı Batı ve yörüngesindeki halklar ve yönetimler metotlarını değiştirmeye gönüllü olurlarsa, biz Müslümanlardan aldıkları hakları geri verirlerse, bize karşı daha fazla saldırganlıktan, işlerimize müdahale etmekten çekinirlerse, insanımıza zulmeden ve topraklarımızı işgal edenlere artık destek olmazlarsa, bizler onlara karşılıklı maslahat ve antlaşmalara saygı temelinde muamele etmeye tamamıyla hazırız. Şayet onlar hatalarını düzeltmeye

68. Bu noktada röportajın 2015 yılında verildiğini ve o dönemde Nusret Cephesi'nin henüz el-Kaide'den ayrılmadığını, el-Kaide'nin Suriye'deki birçok liderinin de hayatta olduğunu tekrar hatırlatmak gerekir. (Mütercim)

ve yapılması gerekenleri yapmaya ilgililerse, bizlerin de savaşı bir dakika uzatmakta herhangi bir çıkarı yoktur.

Yani bu daima bizim duruşumuz olmuştur. Bizlerle Haçlı Batı arasında yakın gelecekte bir ateşkes olmasının mümkünatına gelsek... Üzücü olan gerçek şudur ki Batı'nın güç ve iktidar salonları militanlarla, aşırıcılarla, Siyonistlere ve şirket lobilerine borçlu kişilerle doludur. Tecrübe göstermiştir ki bu gibi unsurların aklın ve mantığın sesini dinlemesi mümkün değildir. Ve bence son zamanlarda yaşanan ve devam eden olaylar -bilhassa Gazze'ye yönelik Batı destekli Siyonist saldırganlık ve Irak ile Suriye'ye karşı yeni Haçlı seferi- düşmanlarımızın yollarını değiştirmediklerini ve yakın gelecekte de bunu yapmaya niyetleri olmadığını göstermektedir. Bunun anlamı, cihadımızın devam edeceği ve Batılı güçlerin bölgemizde devam eden tahakkümü ve iç işlerimize müdahalesi sebebiyle, Batılı ülkelerin daha fazla vatandaşının ölmek zorunda kalacağıdır.

Resurgence: *Amerika, müttefikleri ve vekil güçleri Suriye'ye yönelik saldırganlıklarına başladığı zaman, Amerika Nusret Cephesi'ni vurduğunu açıklamadı. Bunun yerine, el-Kaide'nin, daha önce kimsenin duymadığı "Horasan" isimli bir kolunu vurduklarını iddia ettiler. Tüm bunlar nereden çıktı?*

Adem: Horasan, el-Kaide'nin daha önce kimsenin duymadığı bir kolu zira böyle bir grup yok. Doğrudan, kısa ve net konuşayım: El-Kaide'nin Suriye'deki yegane resmi kolu Nusret Cephesi'dir. El-Kaide başka hiçbir ismi tanımamaktadır ve ülkede başka hiçbir cemaatle organizasyonel bağlara sahip değildir. Bu yüzden "Horasan grubu" Nusret Cephesi'dir, Nusret Cephesi de "Horasan grubu"dur. Aralarında hiçbir fark yoktur. Ancak Amerika "Horasan grubu"nu hedef aldığını açıkladı zira açık bir şekilde Nusret Cephesi'ni hedef aldıklarını ilan etmek, Nusret Cephesi'nin de bir parçası olduğu mübarek Suriye devrimiyle doğrudan ve derhal bir savaşa girmek demektir. Amerika ve müttefikleri ise devrime karşı savaşın ve Şam'daki rejimin iyileştirilmesinin yalanlar, iki yüzlülük, yerel ajanların devşirilmesi ve sözde ılımlı bir muhalefet oluşturulması (yani

Ebu Rişa'ların, Ebu Azzam'ların⁶⁹ ve General Petraeus'un 'Sahve'lerinin Suriye versiyonları) üzerine kurulu, yavaş ve kademeli bir süreç olmasını istiyor. Ancak inşallah bunda başarısız olacaklar. Zira Suriye Müslümanları, bu "Uyanış Konseyleri" (Sahve) tecrübesinin Irak'taki Müslüman kardeşleri için neye yol açığının farkında.

Var olmayan bu "Horasan" grubunun hedef alınmasına dair konuşmalar aynı zamanda, Suriyeli mücahidlerle Suriyeli olmayan mücahidler (sınırlar ötesinden gelen muhacirler) arasında bir farklılık oluşturmaya yönelik aşıkâr bir girişim. Ki bu mücahidler Amerikalılar, İngilizler ve müttefiklerince "yabancı savaşçı" olarak yaftalanıyorlar (bunda saklı ima, sanki Amerikalıların ve Avrupalıların Suriye ile Irak'ta doğup büyümüş olduğudur). Yani "Horasan", Nusret Cephesi'nin Suriyeli olmayan unsurları için Haçlıların kullandığı bir tabirdir. Ancak kimse, böylesi desiselerle insanları aldatabildiklerini hayal etmemeli. Suriyeli mücahidlerle sözde "yabancı savaşçıları" ayırmaya, bir grubu hedef alıp diğerine kur yaparak aralarında ayrılık oluşturmaya veya isim oyunları oynamaya yönelik herhangi bir girişim başarısızlığa mahkumdur. Zira birimize saldırı hepimize saldırdır. Nokta.

Resurgence: *Özet olarak, mücahidlerin Suriye'deki tecrübeden öğrenmesi gereken temel dersler nelerdir?*

Adem: Alınması gereken derslerden biri, mücahidlerin, kendileri toplumun uzak uçlarında yaşamaya karar vermedikleri müddetçe, bunu yapmaya mahkum olmadıklarıdır. Nusret Cephesi'ndeki kardeşlerimize halk tarafından gösterilen sıcak karşılama ve verilen destek, mücahidlerin hiçbir zaman Müslümanların kalbinde bir yer bulamayacağına dair iddiayı yalanlamaktadır. Tecrübelerden ders almanın ve hataları düzeltmenin olumlu etkilerini de göstermektedir ki bu herhangi bir örgüt, cemaat veya savaşçı güç için olmazsa olmazdır.

69. Ebu Rişa ve Ebu Azzam, Irak'ta mücahidlere karşı savaşmak üzere ABD tarafından kurulan "Sahve"nin liderlerindendir. (Mütercim)

Belki de bizler için buradaki en önemli ders, şahsi veya örgütsel çıkarlar İslâm ve Müslümanların büyük çıkarlarının önünde tutulduğunda, bunun ümmetin cihadı üzerinde yıkıcı sonuçları olduğudur. Suriye'deki mücahidler büyük kazanımlar elde etmiştir ve önce Allah'ın lütfu, daha sonra ise operasyonel vahdetleri ve ortak çalışma ruhları sayesinde, Suriye rejimini devirmenin eşiğindeydi. Ancak belirli bir hizip⁷⁰ duruma müdahil olarak kendi çıkarlarına öncelik verdi. Bu, yıkıcı bir zincirleme reaksiyona yol açtı ki bu Suriye rejimiyle müttefiklerinin dengeyi yeniden kurmalarını ve daha önce kaybettikleri bazı bölgeleri geri almalarını sağladı. Şimdi ise başka bir düşman sahaya giriş yaptı. Az evvel bahsettiğimiz hiziple savaşma bahanesiyle, rejimi kurtarmak için müdahil olan Amerika öncülüğündeki koalisyon... Bu hizbin yaptıkları ise Suriye'deki devrimci İslâmi bloğun zayıflamasına, şüphe dolu saikler ve bağlantılar olan taraflarla yapıların güçlenmesine yol açtı.

Bu oldukça mühim bir meseledir ki defaatle vurgulanması gerekir: Cemaatler, örgütler ve emirler uğruna savaşılacak şeyler değildir. Daha ziyade bunlar hedefe giden vasıtalarlardır. Ki Müslümanların vahdeti ve güçlenmesi sağlanabilsin, dinlerini ikame edebilsinler, onu ve kendilerini düşmanlarına karşı savunabilsinler. Ve bu isim ve gruplar bizatihi amaç haline geldiğinde büyük resmi ve ümmetin büyük maslahatlarını göremeyiz. İşte bu vakit gerilemeler, yenilgiler ve zillet yaşıyoruz.

Suriye cihadından çıkarılabilecek birçok ders daha var ancak şu anda aklıma gelenler bunlar.

70. Devle cemaatini kast ediyor. (Mütercim)

Resurgence: Özetlemek gerekirse, son üç yıldaki Suriye tecrübesi ışığında cihadi harekete bakışın ne şekilde? El-Aksa'nın kurtuluşu mevcut senaryoda yakın bir ihtimal mi?

Adem: Nesillerce mücahidin, şehidin, esirin ve İslâm davetçisinin ortak çaba ve fedakarlıklarının ortak bir neticesi olan Suriye cihadı, korumamız ve gereken saygıyı göstermemiz gereken bir emanettir. Umarım ki yaşadığı gerileme geçici bir gerileme olacaktır özelde Suriye, genelde ise bölgedeki mücahidler yakında kaybettikleri ivmeyi geri kazanacaklardır. Bu, Suriye'deki cihad hareketini doğru yolda tutmak, ifrat ve tefritten korumak için gerekli adımların atılmasına bağlıdır.

El-Aksa'nın kurtarılmasına gelince, bu yakın olmayabilir ancak bence her geçen gün ve her yeni zaferle, istikrarlı bir şekilde yaklaşmaktadır. Allah'tan bizleri bu onuru hak edenlerden kılmasını niyaz ederiz. Ve bana kalırsa Suriye devrimi bayrağının Golan Tepeleri'ne açılan Kuneytra sınır kapısına dikilmesi, aynı zamanda Gazze'deki mücahidlerin ve halkın son İsrail saldırısına kahramanca direnişi ve Yahudi varlığı zelil etmeleri hayra alamettir. Allah Suriye, Irak, Filistin, Afganistan, Hint Altkıtası ve diğer her yerdeki ihlaslı mücahidlere zafer ihsan etsin. Amin.

Resurgence: Diğer konulara geçmeden önce, İslâm Devleti cemaati içerisindeki ve onlara yakın kesimlerdeki samimi olan kardeşlere son bir mesajın var mı?

Adem: Evet. Burada söylediklerimin birçoğunun, çoğunuzun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Gerçek şu ki muhtemelen sizleri oldukça sinirlendirmiştir. Ancak sizlerden biraz sakın olmanızı ve sözlerimi derinlemesine düşünmek için vakit ayırmanızı istirham ediyorum.

Sevgili kardeşlerim. Müslümanların İslâm dairesinin dışına çıktıklarını ilan etmek, bir kimsenin hafife alabileceği önemsiz bir mesele değildir. Müslümanların kanını dökmek, malını almak ve haklarını ihlal etmek de hafife alınabilecek ve değersiz bir konu değildir. Zulmün her çeşidi günahdır ve mahşer gününde bunu işleyen için bir karanlık olacaktır. Ümmetin cihadı bir video oyunu da değildir, gerçek hayattır ve gerçek neticeleri vardır, hem bu dünyada hem de ahirette. Elinize bir silah aldığınız zaman, bu silahtan ve onunla ne yaptığınızdan sorumlu olursunuz. Bir bölgeyi kontrol ettiğiniz, hükümet ve idarede bulunduğunuz zaman, bu bölgedeki insanlardan, onlara nasıl muamele ettiğinizden ve başlarına neler geldiğinden sorumlu olursunuz. Kendinizin "İslâm Devleti"⁷¹ olduğunu ilan ettiğiniz zaman, şayet eylemlerinizi ve davranışınızı, ümmetin ve dünyanın gözünde İslâmi yönetim sisteminin imajını zedelerse bundan sorumlu olursunuz.

Sevgili kardeşlerim. Askeri anlamda İslâm Devleti cemaatinin hatırı sayılır güç ve kabiliyetini kimse inkar edemez. [Ancak] aynı zamanda Müslümanlara karşı işlediği suçlar da basitçe görmezden gelinemez yahut unutulamaz. Zira İslâm'da zaman aşımı yoktur, yalnızca tövbe vardır. Eğer bu zulüm ve günahlar sona ermez ve bu dünyada düzeltilmezse, hem bunu işleyenlere hem de onu teşvik eden, görmezden gelen veya meşrulaştıranlara ağır bir ceza vad edilmiştir. İsterse kilometrelerce ötedeki bir bilgisayar veya telefonda bunu yapıyor olsunlar. Bu yüzden sizlere Allah için tavsiyemiz bu ihlalleri derhal durdurmanız ve hakları sahiplerine iade etmenizdir.

71. Şeyh Adem bu ifadeyi şu şekilde aktarıyor: "the" Islamic State. Burada, söz konusu cemaatin, kendisini İslâm'ın devletleşmiş hali olarak, yegane meşru yapı olarak gördüğü gerçeğine atıf yapılmakta. Bunu vurgulamak için, İngilizcede biriciklik ve teklik anlamı katan "the" ifadesi önde kullanılıyor. Tercümede bunu farklı kelimeler ekleyerek ifade etmemiz halinde metnin orijinallliğini bozma ihtimali olduğundan, bunu dipnotta aktarmayı uygun gördük. (Mütercim)

Belki de bazı kimseler kendi kendilerine şöyle düşünüyor: "Neden endişeleneyim ki? Ben bir mücahidim. [Ne de olsa] şehid olacağım ve kanımın ilk damlasıyla beraber tüm günahlarım affedilecek!" Buna cevabım üç bölümden oluşuyor:

İlk olarak, bir insan normal bir ölümle ölmeyeceğinden ve şehid olarak öleceğinden nasıl emin olabilir?

İkincisi, şehid olarak ölse dahi Allah'ın şehadetini kabul edeceğinden nasıl emin olabilir? Bir diğer deyişle, dünyadaki her şehid ahirette şehid değildir. (Sahih-i Müslim'de ve diğer yerlerde geçen) şu hadisi duymuşsunuzdur. Bir adam savaşta öldürülüyor ve diğer Müslümanlar ondan 'şehid' olarak bahsediyor. Ancak Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara, bu adama cehennemde azap edildiği çünkü ganimetten hakkı olmayan bir kıyafet aldığı hakkında bilgi veriyor. Hakkı olmayan bir parça kıyafeti aldığı için cehenneme gönderilen bir adam böyleyse, hak olmadan bir canı veya gücü ve liderlik mevkilerini alan birinin hali nasıl olur?

Üçüncü olarak, bir kişinin şehadeti kabul edilse dahi, tüm günahları otomatik olarak affedilmez. *Sahih-i Müslim*'de ve diğer hadis kitaplarında yer alan bir hadise göre, bir adam Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e şöyle sordu:

"Eğer Allah yolunda öldürülürsem bu tüm günahlarıma kefaret olur mu?"

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle cevap verdi:

"Evet, eğer sabırlı ve ıhlaslı bir şekilde düşmanla karşılaşır kaçmadan Allah yolunda öldürülürsen öyle. (...) ancak 'ed deyn'⁷² müstesna. Bana bunu Cebrail söyledi."

72. Kişinin zimmetinde sabit olan borç anlamında fıkıh terimi. (Mütercim)

İmam Nevevi (Allah ona rahmet etsin) gibi alimler ve diğerleri demiştir ki, bu hadisteki "ed deyn", sadece iktisadi borçlara değil, genel olarak kul haklarına işaret eder. Ve belirtmişlerdir ki cihad, şehadet ve diğer salih ameller yalnızca Allah'ın hakları için kefarettir, kul hakları için değil. Bu sebeple, çok geç olmadan ve pişmanlık fayda etmeden önce, tüm hakları sahiplerine iade etmek farzdır.

Hesap gününde insan tüm amellerinin rüzgarın tozu toprağı sürüklediği gibi sürüklenip götürüldüğünü görmeden önce, niyetlerin ve amellerin gözden geçirilmesinin ve samimi bir tövbenin zamanı değil mi? Müslim ve diğerleri tarafından rivayet edilen şu sahih hadisi duymadınız mı? Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir gün ashabına: "Müflis kimdir biliyor musunuz?" diye sordu. Orada bulunanlar:

"Bizim katımızda müflis, malını mülkünü kaybetmiş, hiçbir şeyi kalmamış kimsedir." dediler.

Bunun üzerine Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

"Hayır. Aksine gerçek müflis o kimsedir ki, kıyamet günü kıldığı namaz, tuttuğu oruç ve verdiği zekâtla gelir. Ancak dünyada iken şuna sövmüş, buna iftira atmış, ötekinin malını yemiş, berikinin kanını dökmüş, bir başkasını dövmüştür. İhlâl ettiği bu hakların karşılığı olarak onun iyiliklerinden alınıp hak sahiplerine verilir. Şayet hesabı görülmeden iyilikleri biterse, mağdur ettiği insanların günahlarından alınarak onun üzerine yüklenir, sonra da cehenneme atılır."

Sevgili kardeşlerim, sizi şu düşünceyle baş başa bırakıyorum: Allah bizi dünyaya devletler kuralım diye yerleştirmedi. Bundan ziyade bizleri kendisine kulluk edelim, hükümlerine ve hudutlarına uyalım diye yarattı. Bizi buraya bir imtihan olsun diye gönderdi. Eğer belirli bir devleti kurmak ve muhafaza etmek, bizim Allah'ın hükümlerinden en temel ve esas olanları ihlal etmemizi gerektiriyorsa yahut ahiretimizi kaybetmemize yol açıyorsa, bu devlette ne hayır vardır? Lütfen bir an durun ve şehid (biz onu öyle hesap ediyoruz) Şeyh Atıyyetullah el-Lîbî'nin (Allah ona rahmet etsin) hikmetli sözleri üzerine

derinlemesine düşünün:

"Her zaman şu mühim şeyi göz önünde bulunduralım. Düşmanlarımıza karşı zafer kazanır, onları alt edip yok eder, onlardan intikamımızı alır, arzuladığımız devleti (İslâm devletini) kurar ve bu savaşta da muzaffer olursak, ancak Allah bizim itaatsizliğimiz, açık ve gizli günahlarımız sebebiyle bize gazap eder ve ahirette cehenne-me girerek (Allah'a sığınırız), bizim kazancımız ne olur ki? Rasû-lullah (sallallahu aleyhi ve sellem) '*Allah buna dine bir facirin eliyle de yardım eder*' buyurmuyor mu? Yani varılacak mühim netice, değişmez ve zorunlu nasihat şudur: Açıkta ve gizlide, kendi içimizde ve insanlar arasında; sorumlu olduklarımız, ailemiz, bizleri takip edenler, bize bağlı olanlar ve tüm işlerimiz hususunda Allah'ın dinine, şeriatına ve hükümlerine sadık kalmalıyız." ("*Mücahidlerin Emirlerine, Kardeşle-rime*" başlıklı metinden)

Allah (azze ve celle) kalplerimizi hakikate açsın, bizleri sevdiği ve razı olacağı şeylere hidayet etsin ve bizleri kendisine itaatte birleştirsin.

11 EYLÜL SALDIRILARI

Resurgence: *Amin. Şimdi, o olmadan hiçbir röportajın tamamlanamayacağı zorunlu soruya gelelim. 11 Eylül ameliyelerini nasıl duyduğun ve tepkin ne oldu?*

Adem: Hmm... Bir düşüneyim. Kandahar saatiyle öğle vaktinde 17.30 sularıydı. Çarşıdan eve henüz dönmüştüm. Radyoyu açıp kanalı BBC'ye çevirdiğimde, duyduğumu hatırladığım ilk şey sunucunun konuklarına "Böyle bir operasyonu kim yapabilir?" şeklinde sorduğuydu. İlk aklıma gelen şey Ahmed Şah Mesud'un ölümünün doğrulandığı ve onların da bu haberi sindirmeye çalıştığıydı. Zira bildiğiniz üzere, o iki gün önce bir saldırıya hedef olmuştu ve hafif yaralandığına dair resmi iddiaların aksine, aslında öldüğü konuşuluyordu. Ancak yayını daha fazla dinlediğimde, büyük, daha büyük bir şeyden bahsettikleri aşikar hale geldi. Yavaşça ve parça parça, resim gelişmeye başladı: New York, Washington, Dünya Ticaret Merkezi, kaçırılan yolcu uçağı, vesaire... Ve sanırım, sunucu Dünya Ticaret Merkezi'nin ikinci kulesinin de çöktüğünü ve iki kulenin de yıkılmış durumda olduğunu doğruladığı zaman, tüm bu şeyin büyüklüğü beni gerçekten çarptı.

Tepkime gelince, şaşırmanın, hayretin, neşeden sarhoş olmanın ve en azından başlangıç kısmında duyduğum endişenin bir karışımıydı. Ameliyelerin büyüklüğü, sebep oldukları eşi benzeri görülmemiş hasar ve saldırıların ardında kimin olduğuna dair aslında hiçbir şüphemin olmayışı, bende Kandahar'ın hemen bu gece Amerikan saldırganlığının hedefi olabileceği düşüncesini doğurdu. Ancak biraz sakinleşmemin ve konu üzerinde mantıklı bir şekilde düşünmemin ardından, bu his geçti.

Resurgence: Çevrendeki kişilerin ameliyelere tepkisi ne olmuştu?

Adem: Birçok kişi o gece uyuyamadı. Ben de uyuyamadım elbette. Bir kutlama atmosferi vardı. Mücahidlerle dolu araçlar çevrede geziyor ve grup grup kardeşler caddelerde gezerek konuşuyordu.

İnsanlar birbirlerini, Allah'ın bize lütfettiği inanılmaz ve tarihi zafer sebebiyle tebrik ediyordu. Bazı kardeşlerin, "Allah'ın kendilerine, Amerika'nın burnunun toprağa sürtüldüğünü ve yenilmezlik efsanesinin yok olduğunu görme nimetini bahşettiğini", şehadete yüzde yüz hazır olduklarını söylediklerini anımsıyorum. Yani, böyle bir tecrübenin ardından, bu dünya hayatından daha fazla ne isteyebilirlerdi ki?

Bu, özelde el-Kaide'deki kardeşlerin genelde ise Afgan olmayan ve Arap muhacirlerin tepkilerinin bir örneği idi. Afgan kardeşlere gelince, tepkilerine dair bir anlayış verebilme adına, yaşadığım bir olayı anlatayım. Ameliyelerin yaklaşık bir hafta sonrasıydı -ve muhtemelen Mesud'un ölümünün açıklanmasından da bir ya da iki gün sonraydı- ve ben ana yolda yürüyordum. Ardından bir sürücü aracını durdurdu ve beni evime bırakmayı teklif etti. Yaşlı bir Talib idi -muhtemelen kırklarının ortasında- bir bacağı kopmuştu ve siyah bir sarık sarmıştı. Ben arabaya biner binmez, 11 Eylül ameliyeleri ve Mesud'a saldırı hakkında heyecanlı bir şekilde konuşmaya, Arap mücahidlerin dünyadaki en iyi mücahidler olduğuna dair (benim Arap olduğumu düşünmüştü) başladı. Bu tüm yolculuk esnasında devam etti (aslında yaklaşık 2 dakikaydı çünkü beni eve yakın bir yerden almıştı). Ve ben arabadan inmek üzereyken, bende etki bırakan bir şey daha söyledi. Bana, kendisinin de bir şehadet ameliyesi gerçekleştirmek istediğini söyledi ve ona yardım edip edemeyeceğimi sordu. Afganların, ülkeye yönelik Haçlı işgalinden önce dahi durumları buydu. Şehadet ameliyelerinin daha sonraları, Afganların Amerika'ya, müttefiklerine ve kuklalarına karşı mübarek cihadlarının da önemli bir silah olması şaşırtıcı değildir.

İnsanların bu ameliyelere verdiği tepkilere dair bahsetmek istediğim eğlenceli bir anekdot daha var. Ameliyelerden birkaç hafta sonra David Hicks (*Ebu Müslim Avustrali - Allah ona hidayet etsin*) ile beraberdim. Muhtemelen Amerikan bombardımanın başlamasından hemen öncesiydi. Ona şaka yaparak, "Daha önce hiç Üçüncü Dünya Savaşı'nın başlamasını görecektir kadar yaşayacağını düşündün mü?" diye sordum. Şöyle yanıtladı: "Evet. Ama savaşı nan (Afgan lavaş ekmeği) yiyen ve çay (Afgan yeşil çayı) içen kişilerin başlatacağını düşünmemiştim." Bir diğer deyişle, böyle mütevazı imkanları ve basit hayat tarzları olan insanların bunu başlatacağını düşünmemiştii.

Resurgence: 11 Eylül ameliyelerinin şehidlerinden herhangi birini tanıyor muydun?

Adem: O kardeşlerden birkaçını iyi tanıyordum. Bilhassa kardeş Culeybib'i (*Hamza el Gamidi - Allah onu kabul etsin*), yemek yapmaya ve diğer ev işlerine sürekli yardım eden neşeli bir adamdı. Ve de kardeş Urve et-Taifi'yi (*Hani Hancur - Allah onu kabul etsin*), Kabil'in kuzeyindeki Karabağ cephe hattında bizimle biraz vakit geçirmişti. Bana, ikimiz de (Kabil'in Karte Pervan mahallesinde bulunan) Gulam Badşah konuk evindeyken, Amerika'daki iç hatlar uçuşlarını ve bunlardaki güvenliğin uluslararası uçuşlardan daha sıkı olup olmadığını sorduğunu anımsıyorum. Sorusuna olumlu yanıt vermiştim. Yani görünen o ki, o bu tarihte (1999'un sonlarında) halihazırda ameliye için görevlendirilmişti.

Bu arada, Hani Hancur -bildiğim kadarıyla- dört pilot arasında, ameliye için hazırlıklar başlatıldığı zaman pilotluk eğitimi ve ticari pilot lisansı almış olan tek kişiydi. Bu da muhtemelen, 330 derecelik oldukça zor dönüşü ve Pentagon'u vurmak için gereken alçaktan ve hızlı yaklaşmayı, -görünüşe göre- rahatlıkla nasıl gerçekleştirdiğini açıklıyor. Fakat ironik olan şudur ki komplo teorisyenleri, Pentagon'a bir uçak değil füze isabet ettiğine dair teorilerini desteklemek için, onu pilotluk yetenekleri zayıf olan acemi bir öğrenci olarak tasvir etme konusunda ısrarcı.

Diğer kardeşlere gelince, Kabil ve Kandahar'da onların da çoğunu görmüş veya onlarla tanışmış olmalıyım. Ancak, kardeş Cerrah el-Gamidi (*Ahmed el Haznevi - Allah onu kabul etsin*) dışında onların hiçbirini gerçekten hatırlayamıyorum. Sadece onu zikredebiliyorum zira o, havalimanı tesisinde düzenlenen bir düğünde sunucuydu. Ayrıca, es-Sahab'ın Kandahar'daki ofislerini ziyaret ettiğim esnada kardeş Ebu'l Abbas el-Cenûbî (*Abdulaziz el-Ömeri - Allah onu kabul etsin*) ile de selamlaşmış olabilirim.

Resurgence: *Komplo teorisyenleri demişken... 11 Eylül'e dair resmi anlatının yalan olduğuna "delil" olarak ileri sürdükleri iddialardan biri de şuydu: [Onlara göre] ameliyeleri planladığı ve icra ettiği iddia edilenlerden bazılarının -ameliyeleri planladıkları iddia edilen bir dönemde- günah ve ahlaksızlık türü şeylerin içerisine girdiği "biliniyordu" ki bu, İslâm'ın şehidleri olacak Müslümanlardan beklenecek davranışlarla bağdaşmıyordu. Sıklıkla tekrarlanan bu iddia gerçeğe dayanıyor mu?*

Adem: 11 Eylül kahramanlarının "gayri İslâmi karakterlerine ve davranışlarına" dair söylenti ve suçlamaların, belirli tarafların kasıtlı bir girişimi olduğunu ve bununla ameliyeler hakkında insanların kafasını karıştırmayı ve Müslümanları bu ameliyeleri gerçekleştirenlere sempati duymaktan ve onları taklit etmekten uzak tutmayı amaçladıklarını düşünüyorum. Kesin olarak biliyorum ki, 11 Eylül'ü gerçekleştiren kardeşlerin karakterine atılan iftiralar tamamıyla temelsizdir. Örneğin düşmanlarımız, kardeş Ziyad Cerrah'ın (*Allah onu kabul etsin*) Almanya'da Türk bir "kız arkadaşı" olduğunu ve ameliyelerin icra edilmesinden kısa bir süre öncesine dek onu ziyaret etmeye ve görüşmeye devam ettiğini öne sürdü. Fakat, "Hamburg Hücresi"⁷³ olarak adlandırılan grubun bir parçası olan kardeş Said Bahaci'nin ta kendisinden dinledim ki, aslında bu kişi Ziyad'ın meşru eşi imiş ve onunla İslâm hukukuna göre evlenmiş. Ancak evlilikleri resmi olarak kayıt edilmediğinden, bu düşmanlarımızın onu "kız arkadaş" olarak adlandırmasına yol açmış.

⁷³ 11 Eylül saldırılarını gerçekleştiren kişilerin de aralarında olduğu, Almanya'da organize olan cihadileri kodlamak için verilen bir ad. (**Mütercim**)

Benzer bir şekilde, Komutan Halid Şeyh Muhammed (Allah onu esaretten kurtarsın) de bazen bir tür dindar olmayan, zampara bir çapkın olarak tasvir ediliyor. Fakat gerçek şu ki, onu tanıyan herkesin bildiği üzere o, erken yaşlardan itibaren İslâm'a büyük bir sevgisi olan, sadakatli bir aile adamıdır. Onun İslâm konusundaki gayretini Şeyh Abdullah Azzam'ın (Allah ona rahmet etsin) kelimelerinde açıkça görebilirsiniz. Şeyh Azzam, *el-Cihad Dergisi*'nde, (Halid'in Ruslara karşı Afgan cihadında şehid olan kardeşi) Abid Şeyh Muhammed'i (Allah ona rahmet etsin) methettiği bir yazıda şunlardan bahseder: Kendisi (Şeyh Azzam) ve Halid (ki onu "Sekreter" olarak adlandırmaktadır) büyük savaşlardan birinde beraber vakit geçirmiştir, Halid Kur'ân kıratini dinlemeyi sever, o ve Halid tüm Kur'ân'ı 7 günde hatmetmeye çalışırlar. Ki bu Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) 'in Kur'ân'ı okuma şeklidir. Açıkçası bu, İslâm ile yüzeysel bir bağı olan bir adam tasviri değildir. Daha fazlasını okumak isteyenler, Şeyh Azzam'ın Abid Şeyh Muhammed'in ölümü sonrasında yazdığı övgü yazısını, makalelerin ve transkriptlerin yer aldığı "*Hurilerin Aşıkları*" başlıklı derlemenin içerisinde bulabilirler.

Resurgence: *Kardeşlerin 11 Eylül ile bağlantılı olarak bahsettikleri şeylerden biri de ameliyelerden önce bir grup insan tarafından görülen ve gelecekte haberler taşıyan rüyalar. Bize bu rüyaların bazılarını anlatır mısın?*

Adem: Tabi. 1999 yılında Gulam Badşah konuk evinde kaldığım sırada, başkasından aktarılan ve kulak misafiri olduğum bir rüya şöyle bir şeydi: "Bir kardeş rüyasında uçtuğunu gördü ve daha sonra büyük bir binaya yahut kuleye girdi. Ardından bir melek kanadıyla binaya vurdu ve bina yıkıldı." Bu, kardeş Urve'nin bana uçuşların güvenliği ile ilgili soru sorduğu zamanlarda olmuştu. Diğer pilotların bazıları da o dönem Kabil'de kalıyor olabilir.

Ameliyelerden birkaç ay önce bana nakledilen bir diğer rüya şu şekildeydi ki bunu doğrudan o rüyayı gören kardeşin ağzından dinledim: "New York şehrini, o meşhur silüetiyle gördüm, ancak

şehir boştu ve hayattan yoksundu, hayalet bir şehir gibiydi. Kardeş bu rüyayı, New York'ta bir tür saldırı olacağı ve bunun şehrin tahliyesine yol açabileceği şeklinde yorumlamıştı. Bense o zaman bu yoruma şüpheyle yaklaşmıştım. Bu rüyayı gören kardeşin ameliyelerle hiçbir ilgisi olmadığını ve haklarında da hiçbir şey bilmediğini söylemeliyim. 11 Eylül'den birkaç gün sonra kardeşlerden biri bana hatırlatana kadar da rüyayı tamamen unutmuştum.

Ameliyelerden önce, kuleleri ve bazı tür uçakları içeren en az bir rüya daha duymuştum. Bu rüya da ameliyelerle (ve dahası) el-Kaide ile ilgisi olmayan biri tarafından görülmüştü. Bu kişi Arap Körfezi'nden bölgeyi ziyaret eden bir iş adamıydı. Ancak burada zikrettiğim iki rüya en doğrudan ve sarıh olanlarıydı ve bunlar senelerce aklımda kaldılar.

Bu doğrultuda dikkati çekmem gerekir ki bu tür rüyalar sadece 11 Eylül öncesinde görülenlerle sınırlı değildi. Bundan ziyade, diğer büyük ameliyelerin öncesinde de düzenli olarak böyle rüyalar görülmüyordu. Öyle ki Şeyh Usame, USS Cole muhribine yönelik saldırı⁷⁴ öncesinde insanların görebilecekleri rüyaları nakletmesini yasaklamıştı. Zira o kadar çok kişi gemilere saldırıya ve denizde cihada dair rüyalar görüyordu ki, Şeyh, düşmanın bu konuşmalardan haberdar olmasından ve operasyonun gizliliğinin ifşa olmasından korkmuştu.

74. 12 Ekim 2000 tarihinde ABD'ye ait USS Cole savaş gemisi Yemen açıklarında el-Kaide tarafından bomba yüklü bir tekneyle hedef alınmış, saldırıda en az 15 Amerikan askeri ölmüştü. (Mütercim)

PAKİSTAN YILLARI

Resurgence: *Olayın sonrasına dair de biraz konuşalım. 11 Eylül hadiselerinin ardından Pakistan istihbarat teşkilatları ve ordusu tarafından oynanan rolün verdiği zarar nasıldı?*

Adem: Pakistan rejiminin, Afganistan'a karşı Amerikan saldırganlığına destek verme kararı, bu saldırganlığın başarıya ulaşması konusunda oldukça kritikti. Pakistan'ın Afganistan politikası konusundaki U dönüşü olmasaydı, Amerikan uçaklarına Müslüman Afgan halkına saldırımları için hava sahası ve hava limanları verilmeseydi, Amerikan ordusunun asker ve malzeme taşıması için Pakistan suları, limanları ve yolları kullandırılmasaydı, bu saldırı bu kadar ileriye bile gitmeyebilirdi. Bu sebeple Pakistan ordusu ve istihbarat teşkilatları, İslâm Emirliği'nin devrilmesinde ve Afganistan'ın işgalinde sorumluluğun büyük bir kısmına sahip.

Pakistan ordusu ve istihbarat teşkilatları aynı zamanda yüzlerce muhacir mücahidin -hem komutanlar hem de askerler- alıkonulmasından, Guantanamo'ya ve dünyadaki diğer cezaevlerine, zindanlara ve toplama kamplarına teslim edilmesinden sorumlu. Ki buralarda bu mücahidlerin birçoğu işkenceye ve yargısız infaza maruz kaldı. Binlerce yerli ve muhacir mücahidle onlara destek olan kimselerin, Pakistan içerisinde hapsedilmesinden, işkence görmesinden, gizemli koşullar altında "kaybolmasından" veya ölmesinden bahsetmiyorum bile.

İlk başta kendilerini bir adam kaçırma çetesi rolünü oynamakla sınırlarken, Pakistan ordusu ve istihbarat teşkilatları kısa bir süre sonra ikinci bir rol de üstlenecekti: ABD'nin drone programı için gözetleyici/hedef belirleyici olmak. Ki bunu, Veziristan ve çevre kabile bölgelerindeki İslâm kahramanlarını bulup katletmek üzere Amerikalılarla el ele çalışmalarına rağmen, Predator ve Reaper (drone) saldırılarından sorumlu olmadıklarını söyleyip saldırıları kınarken yaptılar. Amerikalılarla ve diğer İslâm düşmanlarıyla beraber

çevirdikleri dolaplar şu an biz konuşurken bile devam ediyor.

Pakistan ordusu ve gizli teşkilatları yalnızca Afganistan'daki cihada ve mücahidlere ihanet etmedi. Aynı zamanda bölgede ve dünya-daki diğer yerlerde de cihada ve mücahidlere zarar veriyor. Bunun bir örneği de Keşmir'deki mücahidlerin "Azad" Keşmir'de faaliyet göstermelerine mani olmaları, Keşmir'deki ve Hindistan'ın diğer bölgelerindeki zayıf ve mazlum Müslümanlar pahasına, Hindistan yönetimiyle utanç verici bir yakınlaşma başlatmalarıdır. Bu Müslümanlar, sözde Pakistan İslâm Ordusu onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmazken, Hinduların saldırganlığına ve barbarlığına kurban gitmeye devam ediyor. Pakistan ordusunun bir şey yapmama sebebi de Peştun kabile bölgelerinde ve Belucistan'da kendi halkına karşı benzer saldırılar ve barbarlıklar gerçekleştirmekle meşgul durumda olmasıdır. Ancak bahsettiğim tüm bu şeylere rağmen, Pakistan devletinin İslâmi bir devlet olduğu ve ordusu ile savunma kurumlarının da ümmetin güvenliğinin başlıca dayanaklarından biri olduğu hususunda ısrarcı olan kimselerle karşılaşıyoruz.

Resurgence: *İslâm Emirliği'nin düşüşü sonrasında Pakistan'da geçirdiğin zamanlar nasıldı?*

Adem: Pakistan'da olduğumuz sırada ben ve muhacir kardeşlerim nusreti, hicreti, cihadı ve istişadı bir araya getiren, bize ev sahipliği yapan ve koruyan, tüm zorluklara ve risklere rağmen tüm ihtiyaçlarımızı karşılamak için ellerinden gelenin en iyisini yapan ensarlarla Allah tarafından nimetlendirildik. Onların hepsine sahiden borçlu ve minnettarız. Eğer yapabilseydim, hepsinden isim isim bahsederek tamamına teşekkür ederdim, ancak biliyorum ki onların isimlerini vermek emniyetlerini riske atacaktır. Bu sebeple sadece, şehid olan veya bahsedilmekle risk altına girmeyecek birkaçını anacağım:

- Kardeş Suud Me'mun (Allah ona rahmet etsin) zengin bir iş adamı ve hayırseverdi. İslâm Emirliği'nin Afganistan'ın büyük şehirlerinden çekilmesinden sonraki günlerde, el-Kaide'nin üst düzey liderliğinin

çoğunun Karaçi'ye tahliyesini sağladı ve kendisi de yeraltına çekilmeden önce hepsini koruma altına aldı. Nihayetinde Güney Afrika'da yakalandı, Amerika ve Pakistan'ın esareti altında kötü muameleye maruz kaldı. Ta ki 2007 yılında hastalık ile zihinsel ve fiziksel işkenceye yenik düşünceye kadar. Allah, onun ölümüne sebep olanlardan intikamını alsın.

- Şehid Mühendis İhsan Aziz (Allah ona rahmet etsin), çok sayıda dostu ve tanıdığı arasından, tehditlere rağmen bizi barındırabilecek bazı cesur ve samimi kimseler bulabilmişti.

- Şehid Komutan Dr. İrşad Vahid (Allah ona rahmet etsin)

- Şehid Komutan Hasan Gül (Allah ona rahmet etsin) ve ailesi

- Komutan Halid Şeyh Muhammed (Allah onu esaretten kurtarsın), yeğenleri, ailesi ve arkadaşları (Allah onlardan şehid olanları kabul etsin ve esir düşenleri kurtarsın)

- Şehid Serbülend Zübeyir Han (Allah ona rahmet etsin)

- Şehid Yüzbaşı Adil Abdulkuddus (Allah ona rahmet etsin)

- Şehid Rafiullah Canihil Vezir (Allah ona rahmet etsin) ve ailesi

- Şehid Azmet Ali Vezir, kardeşleri ve ailesi (Allah onlara rahmet etsin)

- Şehid Profesör Sadık Nur Musaki Davar (Allah ona rahmet etsin) ve ailesi

- Şehid Komutan Doktor Nasrallah Mesud (Allah ona rahmet etsin), mücahid kardeşleri ve ailesi (Allah onları korusun)

- Ve burada saymakla bitmeyecek birçoğları... Allah onlardan ve bizden tüm salih amellerimizi kabul etsin, tüm günahlarımızı ve kusurlarımızı bağışlasın.

Resurgence: Polis ve istihbarat birimlerinden zor kurtulduğun anlar oldu mu?

Adem: Esasında, 2002 yılında Karaçi'de kalırken en az iki defa yakalanmakla burun buruna gelmiştim. Amerikalıların ve Pakistanlı ajanlarının pençelerine düşmemem yalnızca Allah'ın lütfu, rahmeti ve koruması sayesinde. Bunların ilki baharın sonu veya yazın başıydı. Medya çalışmaları için ofis olarak kullanılan bir evde kalıyorduk (ve cemaatin bazı üst düzey liderleri ile mensupları için bir konuk eviydi). Rawalpindi'deki bir kaynaktan, bizim içerisinde olduğumuz ev de dahil bazı evlerin gözlem altında ve baskına uğramak üzere olduğuna dair bir haber geldi. Bu sebeple toplandık ve derhal orayı terk ettik. Ve mücrimler sadece iki gün sonra -boş halde olan- bu evi bastılar.

Neredeyse düşmanların eline düşeceğim ikinci sefer ise yalnızca birkaç ay sonraydı. Kaldığımız evdeki bir kardeş, Karaçi Havalimanı'nda bir dış hat uçağına binmeye çalıştığı esnada yakalandı. Seyahat ve lojistikten mesul olan kardeşler, bu kardeş kendileriyle belirlenen zamanda bağlantı kuramadığında en kötü ihtimalden korktular ve önlem olarak, bu kardeşin bildiği üç güvenli evin de tahliyesi talimatı verdiler. Tahliyeyi ağırdan almak ve koordinasyon eksikliği, ön uyarı gelmesine rağmen, bu üç evin içindekilerin zamanında boşaltılamamasına yol açtı. Pakistan güvenlik aygıtları, bu kardeşi sorguladıktan ve ondan bilgi edindikten sonra bir operasyon başlattı.

Ben ve beraberimdeki kardeşlerin kısmetine, kaldığımız ev baskına uğrayan ilk ev olmadı (bunun sebebi kardeşin onlara ilk olarak bu evi söylememiş olması olabilir.) Bunun yerine bir diğer eve gece baskını düzenlediler (bu da daha önce kaldığım bir evdi) ve burada birçok kardeşi yakaladılar. Şükür ki, bu evdeki kardeşlerden biri ikinci katın penceresinden atlayarak kaçmayı başardı ve -yine şükür ki- kaldığımız evi biliyordu. Gün doğumundan hemen önce geldi ve kapımızı çaldı. Olanları anlattı ve derhal evi terk etmemizi, zira

az evvel yakalanan kardeşlerden bazılarının bu evi de bildiğini, bu sebeple evin sıradaki ev olabileceğini söyledi. Bu sebeple biz hemen arabaya bindik ve eve bir iki dakika sürüş mesafesinde bulunan otobüse çıktık. Yolun kenarında yaklaşık 10 polis aracından oluşan, harekete geçmeyi bekleyen bir konvoy gördük. Daha sonra öğrendik ki polis, biz çıktıktan sadece 8-9 dakika sonra eve varmıştı. Yanlarında, önceki evde yakaladıkları bir kardeş daha vardı ki bu kardeş evi icbar altında onlara tarif etmek zorunda kalmıştı.

Polis ve istihbarat aygıtlarından zor kurtulduğum anlar bunlardı. Bu olaylardan, yalnızca Allah'ın lütfu sayesinde burnum bile kanamadan çıkabildim.

Resurgence: *Amerika'nın Afganistan'dan çekilmesi⁷⁵ bağlamında, İslâm Emirliği'nin Afganistan'da yakın gelecekte iktidara dönmesinin ihtimali nedir?*

Adem: Ben bakış açım göre ihtimaller güzel görünüyor. Taliban halihazırda güneyde ve doğuda geniş bölgeleri elinde tutuyor ve cihad kuzeyde, güneyde ve orta kesimlerde ivme kazanıyor. Tüm belirtiler, İslâm Emirliği'nin hiç olmadığı kadar büyük, iyi ve güçlü şekilde geri dönme ihtimaline işaret ediyor. İnşallah.⁷⁶

Resurgence: *İslâm Emirliği'nin dönüşünün bölge (bilhassa Pakistan) ve genel olarak İslâm dünyasına jeopolitik yansımaları neler olacaktır?*

Adem: Bence Pakistan'ın -özellikle de rejimin-, mücahidlere karşı tekrar eden ihanetleri ve geçtiğimiz 30 sene boyunca Afgan cihadına karşı oynadığı kirli oyun sebebiyle, verilecek çok fazla hesabı olacak. Bölge ve genel olarak İslâm dünyası adına, İslâm

75. Bu dönemde ABD ve Haçlı güçleri, sahadaki operasyonları yerel iş birlikçilerine bırakmış ve merkezi üslere çekilmişti. İşgal güçlerinin Afganistan'dan çekilmesi tartışılıyordu. Bu Ağustos 2021 tarihinde Allah'ın fazlıyla gerçekleşecekti. (Mütercim)

76. Bu röportajın verilmesinden 5 sene sonra Allah, şehid -inşallah- Şeyh Adem'i haklı çıkarmış, Haçlı ordularının ülkeden çekilmesiyle Afganistan İslâm Emirliği yeniden ve daha güçlü bir şekilde tesis edilmiştir. (Mütercim)

Emirliği'nin -inşallah- muzaffer bir şekilde geri dönüşünün, dört bir yandaki İslâmi direniş ve cihad hareketleri için büyük bir moral ve ilham kaynağı olmasını bekliyorum. Allahu alem.

Resurgence: *Pakistan müesseses nizamı ve Amerikalı efendileri yakın zamanda, Pakistan Donanması'ndaki bazı muvazzaf subayların (ki bunlar Hint Altkıtası el-Kaidesi komutası altındaydı), açık denizlerde Amerika ve müttefiklerinin gemilerine yönelik cüretkar bir saldırı girişimiyle⁷⁷ sarsıldı. Okuyucularımıza bu ameliyenin kısa bir değerlendirmesini yapabilirsen memnun oluruz.*

Adem: Bu ameliyenin ezber bozan ve çığır açan büyük bir ameliye olduğuna, düşmanın yetersiz bir biçimde sakladığı hassas noktalarını ve zayıflıklarını vurguladığına inanıyorum. Bu doğrultuda, ameliye hakkında öne çıkan bazı şeyler var:

- Amerika ile müttefiklerinin donanma gemileri ve tesislerinin hedef alındığı gerçeği. Bu, Batı ve bölgesel müttefikleri için korkutucu bir gelişmedir. Zira mücahidlerin, düşman devletlerinin denizcilik hususundaki çıkarlarının hedef alınacağını söyledikleri zaman ciddi olduklarını göstermiştir. Ve Allah'ın aslanlarının bu tehditlerini yerine getirerek yeni bir Pearl Harbor⁷⁸ gerçekleştirmesi yalnızca bir zaman meselesidir. Ki tüm bunlar, örtülü bir şekilde "uluslararası istikrar" (siz Haçlı hegemonyası olarak okuyun) denen şey için yıkıcı sonular doğuracaktır.

77. 2014 yılının Eylül ayında el-Kaide mensubu olan Pakistan Donanması subaylarından bazıları, Karaçi'de bulunan PNS Zülfikar isimli gemiyi ele geçirdi. Saldırının maksadının bölgede demirli Amerikan savaş gemilerini vurarak batırmak olduğu kaydedildi. Pakistan güçleri gemiye baskın düzenledi ve saldırı nihai amacına ulaşamadı. Ancak büyük ses getiren saldırı, Pakistan'ı nükleer tesislerinin ve füze sistemlerinin güvenliği konusunda endişeye sevk etti. (Mütercim)

78. 7 Aralık 1941 tarihinde Japon ordusunun ABD'ye Amerikan topraklarında düzenlediği bir saldırı. ABD'ye bağlı Hawaii'deki bir Amerikan Donanma Üssü'nü hedef alan saldırı, Amerikan ordusu için bir hezimet olmuştur. Saldırıda 2 binden fazla Amerikan askeri personeli ölmüş, yüzlerce savaş uçağı ve çok sayıda savaş gemisi batırılmıştır. (Mütercim)

- Pakistan ordusunun, ameliyenin gerçek tabiatını ve detaylarını örtbas etme konusunda aceleci olduğu gerçeği. Batı, aşıl topuğunun⁷⁹ (donanmalarının ve uluslararası denizciliğin) hedef alındığı düşüncesiyle dehşete düşerken, Pakistan ise, Batı'nın Pakistan'a bölgede kendi çıkarlarını koruması için verdiği silah ve savaş gemilerini kullanan Pakistanlı donanma subaylarının Amerikan gemilerini ve çıkarlarını hedef aldığı haberleriyle, Amerika ile arasındaki kârlı "stratejik ittifakın" tuzla buz olacağı düşüncesiyle daha fazla dehşete kapılmıştı. Bu yüzden, ameliye konusunda bir karartma uygulamaya çalıştılar. Bu, Allah'ın ameliyenin tamamlanmasını takdir etmemiş olmasına rağmen yapıldı. Öyleyse, ameliyenin planlandığı gibi gitmiş olması halinde neler yaşanabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Allah kafirlerle mürtedlerin gücünü ve "stratejik ittifaklarını" yok etsin.

- Ameliyenin asıl icraat safhası başlayıncaya kadar ortaya çıkarılmadığı gerçeği. Bu, tıpkı Pakistan bürokrasisinin geri kalanı gibi, yolsuzluk ve esaslı hatalardan muzdarip olan Pakistan istihbarat müessesesinin zayıflığını gösterir. Ve ayrıca Pakistan'daki en hassas hükümet ve askeriye tesisleri ile yabancılara ait tesislerin kırılganlığını da gösterir.

- Ameliyenin arkasında Pakistan ordusunun bir koluna mensup muvazzaf subayların olduğu gerçeği. Bu, 1995 yılında Tuğgeneral Mustansır Billah, Tümgeneral Zahiru'l İslâm Abbasi ve diğer üst düzey subayların darbe girişiminden⁸⁰ ve 2000'lerde Hava Kuvvetleri teknisyenlerinin Pervez Müşerref'i ortadan kaldırma girişiminden bu yana, Pakistan savunma müessesesi içerisindeki en etkileyici ve en şaşırtıcı isyandı. Gerçek şu ki, bence bu ameliye geniş kapsamı, gayesi ve Pakistan'ın uluslararası ilişkileri ile dış ve iç güvenliği

79. Bir şeyin en zayıf noktası. (Mütercim)

80. 1995 yılının Ekim ayında İslâmi ve cihadi hareket içerisindeki kimseler ve Pakistanlı bazı üst düzey subayların beraberce gerçekleştirdikleri bir askeri darbe girişimi. Darbe hareketi doğrultusunda Başbakan Benazir Butto'yu devirmek ve ülkede gerçek bir İslâm devleti ilan etmek hedefleniyordu. İslâmi saiklerle tertip edildiği belirtilen bu girişim başarısız olsa da ülke üzerinde büyük bir tesiri olmuştu. (Mütercim)

hususundaki büyük ölçekli etkileri bakımından diğerlerinin üzerinde yer alıyor.

Planın basitliği ve uygulanabilirliği. Yani Haçlılara, Siyonistlere ve müttefiklerine ait hedeflere saldırmak için içeride mevcut silah ve makinelerin kullanılması. Ve bundaki kolaylık da askeriye'nin tüm kollarında hizmet edenler tarafından benimsenebilir ve taklit edilebilir. Sadece Pakistan ordusunda değil, bölgenin ve dünyanın diğer ordularında da...

Şu kadarını söyleyeyim ki, bu donanma subayları, diğer meydan okuyucu kahramanların benzer ameliyeler gerçekleştirmesi için yolu açan gerçek buzkıranlardır. Bu İslâm kahramanları, orduya katıldıklarında el-Kaide mensubu değildi. Allah'ın dininin maslahatı ve ümmetin müdafaası için çalıştığını iddia eden, ancak İslâm düşmanlarının oynadığı pek de büyük olmayan bir oyundaki piyonlardan daha fazlası olmayan sözde Müslüman ordular hakkındaki utanç verici ve aşağılık gerçekleri kendi kendilerine keşfettikten sonra mücahidlere katılmışlardı. Ve biliyoruz ki, bölgenin ve dünyanın her köşesinde bu gibi subaylardan binlercesi mevcut. Bu kişiler aynı uyanışı tecrübe ediyorlar. Bilerek yahut bilmeyerek Haçlıların ve ajanlarının hizmetinde geçirdikleri yılları ve ayları telafi etme arayışı içerisinde. Bu cesur subayların tuttuğu yoldan daha iyi bir telafi yolu olabilir mi? Allah onlardan kabul etsin, geçmiş ve gelecek günahlarını salih amellere dönüştürsün.

Allah'tan, bu ameliyenin şehidlerini kabul buyurmasını ve esir düşenleri de esaretten kurtarmasını, çabalarını mübarek kılmasını ve diğerleri için bir ilham kaynağı haline getirmesini, ameliye için gece gündüz meşakkat çeken ve çalışanlara ecirlerinin tam olarak verilmesini niyaz ediyorum. Şeyh Abdullah Azzam *(Allah onu kabul etsin)* "Savaşın Ortasında" kitabında şöyle söylüyor:

"Savaşta, nefislerin kendisi için açlık çektiği zafer duygusu, alınacak ecir azaltır.

'Hoşunuza gidecek bir diğer husus da Allah'tan bir yardım ve yakın bir zaferdir. Mü'minleri müjdele!' ⁸¹

Sahih-i Müslim'de de şu hadis yer alır:

"Gaza ederek ganimet alan ve selamette kalan hiçbir ordu veya seriyye yoktur ki ecirlerinin üçte ikisini peşin almış olmasınlar. Ganimet almayan ve gaza edip zarar gören bir ordu veya seriyye de muhakkak ecrini tam alacaktır."

Şeyh Abdullah Azzam'ın bahsettiği hadis bizlere, savaşın tabiatının iniş ve çıkışları olduğunu, zaferle hezimet, başarıyla başarısızlık arasında ileri ve geri gidişler bulunduğunu, başaramamakta da bir utanç yahut zarar olmadığını hatırlatıyor. Bundan ziyade, gerçek utanç ve kayıp, çabalamamaktır. Cihadın öyküsü, başarısızlıkları takip eden başarıların ve başarıları takip eden başarısızlıkların öyküsüdür. Ve kim bilir, belki de tarih nihayetinde bu ameliyeyi, Dünya Ticaret Merkezi'ni yıkmayı hedefleyen ilk ameliye ⁸² gibi anacaktır.

Resurgence: *Ameliyenin hedeflerinden biri de Hindistan Donanması'ydı. Hindistan bu fotoğrafın içerisine nasıl girdi? Veya başka bir deyişle, şu an Hindistan neden el-Kaide için öncelikli bir hedef?*

Adem: Hindistan bugün, neredeyse uluslararası küfrün tam teşekküllü bir parçası olacak kapsamda, Siyonist-Haçlı koalisyonunun büyük bir bölgesel ortağı. İsrail ve Amerika ile yakın bağlantıları bir sır değil ve yakın zamanda da uzun süreli düşmanları olan Çin ile

81. Saff, 13

82. Dünya Ticaret Merkezi, halkın tanıdığı ismiyle İkiz Kuleler, 26 Şubat 1993 tarihinde de bir saldırıya hedef olmuştu. Kuzey Binası'nın otoparkına bırakılan bir bomba yüklü kamyonetle gerçekleştirilen saldırıda kulenin yıkılması ve diğer kuleye çarparak onu da yıkması amaçlanmış ancak bu hedefe ulaşılamamıştır. Saldırıyı El Kaide'nin düzenlediği belirtilmektedir. (Mütercim)

savaş baltalarını gömdüler⁸³. Böylece İslâm'a ve Müslümanlara karşı yeni bir bölgesel iş birliğinin yolunu açtılar. Tüm bu uluslararası güçlere uyum sağlamış olmasına rağmen Hindistan halen kendisini "Bağlantısızlar Hareketi"⁸⁴ nin bir parçası olarak adlandıracak cürete sahiptir.

İşgal altındaki Keşmir'de ve çeşitli Hint eyaletlerinde Müslümanlara yönelik devam eden baskı ve katliamları, ayrıca Hint yönetici elitinin çoğundaki kökleşmiş İslâm karşıtı fikirler (ki bu yönetici elit halihazırda, yeni seçilmiş Başbakan ve Gucerat Müslümanlarının bednam katili Narendra Modi gibi Hindutva faşistlerince domine edilmiştir), Hindistan'ın ümmetin büyük küresel düşmanlarıyla olan açık ittifakıyla birleştiğinde, mücahidlerin Hindistan'ı hedef almayı en büyük önceliklerinden birisi yapmaktan başka seçeneği olmadığı anlaşılır hale gelmektedir. En azından bu düşmanca politikalarını sürdürdüğü, Müslümanlara yönelik zulme, cinayetlere ve tecavüzlere devam ettiği, bunları görmezden geldiği ve toprakların işgaline bir son vermediği müddetçe...

Assam, Gucerat, Keşmir ve diğer bölgelerde Siyonistlerin ve Haçlıların emriyle -veya en azından örtülü destekleriyle- Müslümanlara karşı Hindularca işlenen nefret suçlarının intikamı alınmalı, bu suçların arkasındaki cezasız kalmamalıdır. Allah'ın yardımıyla...

Resurgence: *Hindistan ve Amerika destekli, gaddar ve baskıcı se-küler milliyetçi Bangladeş rejiminin altında İslâm'ın ve Müslümanların yaşadığı kötü durum, ümmetin bugün karşı karşıya kaldığı bir başka trajedi. Dünyanın bu kısmında İslâm'ın hükmünü tesis etmek için çalışan kardeşlerimizin -sence- gidebilecekleri yol nedir?*

83. Çin ile Hindistan halen zaman zaman olumsuz hale gelen, zaman zaman ise normalleşen bir ilişkiye sahiptir. (Mütercim)

84. 1961 yılında, kendilerini ne ABD ne de Sovyetler Birliği ile aynı hizada gören devletlerce kurulmuş bir birlik. Sembolik bir görünüm arz eden birlik daha çok Afrika, Güney Amerika ve Güney Asya ülkelerini kapsamaktadır. (Mütercim)

Adem: Yol davet ve cihaddır. Yol, bu Atatürkçü⁸⁵, bu aşağılık rejim hakkındaki hakikatleri beyan etme, cürümlerini ve ihanetlerini ifşa etme ve Müslüman Bangladeş kamuoyunu İslâmi hak ve yükümlülüklerine dair bilgilendirme hususunda sebatkar olmaktadır. Aynı zamanda rejimle savaşıma hususundaki tüm meşru vasıtaları kullanmak, bilhassa Amerika ve Hindistan gibi uluslararası destekçilerine karşı askeri aksiyon almaktır. Ta ki onlar, Bangladeş'i yöneten bu mücrim laikçi İslâm düşmanlarına desteği bıraksınlar. Ki bunların bazıları, haccı bir zaman israfı olarak niteleyip küçümsemekte, paranın başka yerlere harcanması gerektiğini söylemektedir⁸⁶. Bu gibi insanların bırakın İslâmi ülkelerin liderleri olmayı, İslâm toplumunda dahi yerleri yoktur. Öyleyse bu laikçi kanseri ümmetin bedeninden temizleme hususunda hiçbir çabadan geri kalmayalım. Cihad, hürriyet, izzet ve şeref yolunda her türlü fedakarlığı sergilemeye hazır olalım.

85. Bangladeş rejimi Mustafa Kemal övgülerinde bulunduğu ve onun seküler-milliyetçi politikalarını andıran politikalar yürüttüğü için Şeyh Adem rejimi bu şekilde nitelemektedir. (Mütercim)

86. Atatürkçü benzetmesinin anlamı, buna benzer söylemleri Türkiye'de de kullananlar akla geldiğinde, tam olarak yerine oturmaktadır. (Mütercim)

MEDYA ÇALIŞMALARI

Resurgence: *Daha şahsi sorulara geri dönecek olursak... Batılı medyadaki ve istihbarat çevrelerinde bazı sözde uzmanlar ve analistler, senin es-Sahab Medya'nın kurucusu ve/veya başı olduğunu iddia ediyor. Bu iddianın bir gerçekliği var mı?*

Adem: Ah, tabi ya! Şeyh Usame bin Ladin'in şehadetinin ardından el-Kaide'nin neredeyse hemen hemen sona erdiğini ilan eden ve Arap Baharı ayaklanmalarında barışçıl protestoların "başarısından" bahseden o aynı uzman ve analistleri kast ediyor olmalısın. Doğrusu ben es-Sahab'ın ne kurucusuyum ne de daha önce başında bulundum. Hatta Karaçi'de bulunduğumuz 2002 yılına kadar es-Sahab'da çalışmaya dahi başlamamıştım. Gerçek şu ki, işgalin ardından Afganistan'ı terk edinceye kadar, es-Sahab'ın erken dönem yayınlarının bile hiçbirini -USS Cole Muhribinin Tahrip Edilmesi gibi- görmemiştim. Bu yüzden benim hakkımda veya genel olarak mücahidlerin hakkında okuduğunuz yahut duyduğunuz her şeye inanmayın.

Resurgence: *Görünüşe göre bazı insanlar senin Resurgence dergisinin de arkasında olduğunu varsayıyor.*

Adem: Bu da tamamen temelsiz bir iddia. *Resurgence* konsepti tamamen Hint Altkıtası el-Kaidesi'ndeki kardeşlerce ortaya çıkarıldı ki kendileri aynı zamanda derginin yapımcısı ve yayıncısı konumunda. Baş Editör (kardeş Hasan Yusuf) Hint Altkıtası el-Kaidesi'nin bir mensubu. Makalelerin çoğu bu yeni el-Kaide koluna mensup kardeşlerce yazılıyor yahut tercüme ediliyor. Çeşitli meselelerde sorulduğu zaman (bazen de sorulmadan) görüşlerimi beyan etmek dışında, şimdiye kadar dergiye tek katkım birinci sayıdaki "Onları Kuşatın" makalesi ve bu röportaj oldu.

Resurgence: Es-Sahab'ın videolarında gözükmeye ne zaman ve nasıl karar verdin?

Adem: 2002 yılında es-Sahab'a katılmamdan itibaren tercüme ve seslendirme işleri yapıyordum. Ancak videolarda görünmemeye dair karar 2004 yılının ortasında, ismim ve fotoğrafım Amerikan Federal Soruşturma Bürosu (FBI) tarafından yayınlandığında ve uluslararası dikkatin konusu haline geldiğimde alındı. Es-Sahab'ın direktörü, FBI Direktörü Robert Mueller'in basın konferansından hemen sonra bana, bir röportaj yapmak isteyip istemediğimi sordu. Bunu tereddütsüz kabul ettim. Hem Müslümanlara ve düşmanlarımıza söylemek istediğim çok fazla şey olduğu için hem de kimliğini ifşa eden Amerikalılara misilleme yapmak ve onları bunu yaptıklarına pişman etmek için. Amerikalıların en azından 1999 yılından beri (Ebu Aid el-Filistini'ye [Halil ed Dik] ait bir bilgisayarda yazdığım ve mail olarak gönderdiğim bir mektubun, onun Peşaver'de yakalanıp Ürdün'e iade edilmesinin ardından ortaya çıkmasından itibaren) benimle ilgilendiklerini biliyordum. Ancak, eğer Amerikalılar bunu yapmamış ve soruşturmalarını kamuya açıklamamış olsaydı, röportaj vermeyi hiç kabul etmeyebilirdim (veya zaten bana röportaj teklifi de yapılmayabilirdi.) Bununla beraber, o zaman yüzüm açık olmadan görünmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Hem emniyet sebepleriyle hem de maskenin arkasındaki adamın kimliğine dair bir gizem ve belirsizlik unsuru katmak için. Bu anonimlik, az evvel bahsettiğimiz sözde uzman ve analistlerden bazılarını ifşa etmeye de katkı sağladı. Şu dahi (!) Yossef Bodansky⁸⁷ gibi. Münbit

87. Düşmanını tanı: Yossef Bodansky (İsrail'de [işgal edilmiş Filistin topraklarında]) doğan, İsrailli-Amerikalı bir siyaset bilimci. 1988'den 2004'e kadar ABD Temsilciler Meclisi'nin 'Terörizm ve Konvansiyonel Olmayan Savaşa Dair Kongre Görev Gücü' direktörüydü. Aynı zamanda Uluslararası Stratejik Araştırmalar Derneği'nin araştırma direktörüydü ve John Hopkins Üniversitesi Paul H. Nitze İleri Uluslararası Çalışmalar Okulu'nda misafir öğretim üyesiydi. 1980'li yıllarda Savunma ve Dışişleri bakanlıklarında üst düzey danışman olarak hizmet verdi. Bodansky aynı zamanda Savunma ve Dışişleri yayın grubunun üst düzey bir editörüydü ve Uluslararası Askeriye ve Savunma Ansiklopedisi'ne katkıda bulunan kimselerdendi. İstihbarat Zirvesi Danışma Konseyi'nde yer alıyordu. Bodansky'nin birçok makalesi Global Affairs, Jane's Defense Weekly, Defense and Foreign Affairs Strategic Policy ve diğer periyodik yayınlarda yayımlandı. (Wikipedia)
Bazı kitapları:

bir hayal dünyası ve gerçekleri çarpıtma eğilimi olan, dar kafalı ve düşmanca tavırlı Siyonist Yahudi... Ki o, Amerikalı Azzam'ın aslında Arap-Amerikalı⁸⁸ olduğu konusundaki ısrarında kesin ve kararlıydı.

Resurgence: Videolarda görünmeye başladığın zaman neden "Azzam"ı müstear isim olarak seçtin?

Adem: Aslında, bunu seçen ben değildim. Röportajın ardından olan şeydu: Es-Sahab'ın direktörüne yazdım ve ondan (yine emniyet sebebiyle) şimdiye kadar biliniyor olduğum tek müstear isim olan "Ebû Suheyb"i kullanmamasını istedim. Ondan ya benim gerçek ismimi yahut başka bir müstear isim kullanmasını rica ettim. Daha sonra bana açıkladığına göre, benim gerçek ismimi Arapçada

Bin Ladin: Amerika'ya Savaş İlan Eden Adam (1999, 2001, Random House)

Siyasi Bir Enstrüman Olarak İslâmi Anti-semitizm (1999, 2000, ACPR Publications ve Tammuz Publishers)

Barşın Büyük Bedeli: Washington'un Orta Doğu Politikası Amerika'yı Terörizm Karşısında Nasıl Kırılgan Bıraktı? (2002, Random House)

Irak Savaşı'nın Gizli Tarihi (2004, HarperCollins)

Çeçen Cihadı: El Kaide'nin Eğitim Sahası ve Yeni Terör Dalgası (2007, HarperCollins)

Adem ekliyor: Bodansky'nin "*Bin Ladin: Amerika'ya Savaş İlan Eden Adam*" kitabını Kandahar'dayken okuyordum. Gösterildiği gibi iyi araştırılmış bir rapor olmaktan ziyade bu kitabı, gerçeklerden ciddi bir şekilde yoksun olan ve sansasyon oluşturmaya yönelik bir kitap olarak buldum. "Kurgusal olmayan" olarak etiketlense de kendine saygısı olan herhangi bir kütüphane yahut kitapçıda bu kitabın fantezi kitaplar bölümünde yer alması daha uygundur. Kitap esasen yüzde 90 yalanlar, söylentiler ve spekülasyonlardan, yüzde 10 ise abartıdan ibaretti. Bunlara, El Kaide'nin Amerika tarafından "teröre finansman sağlayan devlet" olarak kabul edilen devletlerle -bilhassa, Bodansky'nin Şeyh Usame'nin en büyük destekçisi olduğunu öne sürdüğü İran- sözde yakın ilişkileri olduğunu dair saçmalıklar da dahildi. Aynı zamanda Şeyh Usame'nin düzenli olarak Afganistan'dan bölgedeki devletlerin başkentlerine, Amerika'ya karşı savaşını koordine etmek ve savaş için destek toplamak amacıyla "özel jetiyle" gittiği saçmalığı da... (Galiba Bodansky'ye, en azından Şeyh Usame'nin bir "uçan halısı" olduğunu iddia etmediği için müteşekkiri olmalıyız.) Yanılmıyorsam, Tora Bora'daki el-Kaide üssünden başlayarak Pakistan içlerine uzanan, kilometrelerce modern, tam donanımlı, iklimli yer altı sığınaklarına ve tünellere dair raporların kaynağı da onun kitabıydı. (Gerçek şu ki -Şeyh Seyfu'l Adl'den duyduğum kadarıyla, küçük bir oda büyüklüğünde ve sadece birkaç mağara vardı ki bunlar, silah ve mühimmat depolamak için kullanılıyordu, hepsi bu kadar.)

Mütercim'in notu: Bu satırlar yazıldığı dönemde hayatta olan Yossef Bodansky 5 Aralık 2021 tarihinde ölmüştür.

⁸⁸ Yani bu sözde uzman ve analist, Şeyh Adem'in Arap asıllı olan ve sonradan Amerika'ya göç ederek vatandaşlık alan bir aileden geldiğini iddia ediyordu. Oysa Şeyh Adem, kitabın kısmında izah ettiği üzere tamamen bir Amerikalıydı. (**Mütercim**)

nasıl yazacağını bilmediği için bir takma ad kullanmaya karar vermiş. Ve benim Şeyh Abdullah Azzam'ın (Allah onu kabul etsin) hayranı olduğumu bildiğinden Azzam'ı seçmiş ki bu bana uygun geldi.

Resurgence: *Es-Sahab'da boy göstermen direktörün kendi kararı mıydı yoksa sürece başkaları da dahil oldu mu?*

Adem: El-Kaide'de çok az karar -bilhassa hassas olan kararlar- tek taraflı bir şekilde ve ön istişare yapılmadan alınır. Anladığım kadarıyla, benim röportajım da gözden geçirilmesi ve yayınlanmadan evvel onay alınması için hem Şeyh Usame bin Ladin'e (Allah onu kabul etsin) ve Şeyh Eymen ez Zavâhiri'ye (Allah onu muhafaza etsin) gönderildi. Birkaç ay sonra, Şeyh Eymen'in kendisi (Allah onu muhafaza etsin) bana yazdı ve röportajı gördüğünü ve beğendiğini söyledi. Düzenli bir şekilde yayınlanacak mesajlar üretmeye başlamam konusunda beni cesaretlendirdi.

Resurgence: *Arap Yarımadası el-Kaidesi'nin medya kolu el-Malahim'deki kardeşlerimiz tarafından çıkarılan meşhur Inspire dergisinin⁸⁹ bir sayısına katkıda bulundun. Inspire, gerçekten Resurgence'daki bizlere de ilham oldu. Sana sormak istediğim şey şu: Bu dergiye katkı sağlama nereden çıktı?*

Adem: Yaşanan şey şuydu: Şehid (biz onu öyle hesap ediyoruz) Şeyh Enver el-Evlaki (Allah ona rahmet etsin) 2011 yılının başlarında (yani şehadetinden birkaç ay evvel) benimle temasa geçti ve benden Inspire'a katkı sağlamamı istedi. Başlangıç olarak bir röportaj yapmayı önerdi. Röportajı yaptık ve Inspire bunun reklamını da yaptı. Fakat Allah, röportaj yayınlanmadan Şeyh Enver'in ve kardeşimiz Samir Han'ın şehid olmasını takdir etti. Sanırım, derginin arkasında olan kardeşler işleri yeniden yoluna koyup dergiyi tekrar çıkarmaya başladığında,

89. Arap Yarımadası el-Kaidesi tarafından çıkarılan bir e-dergi. İngilizce "Inspire" kelimesinin anlamı "ilham vermek" şeklindedir. Dergiye şehid (inşallah) Şeyh Enver el-Evlaki ve şehid (inşallah) Samir Han öncülük etmişti. İkisinin bir Amerikan saldırısında şehid olmasının ardından dergi bir süre daha yayın hayatına devam etse de nihayetinde yayınlarını durdurmak zorunda kaldı. (Mütercim)

röportajın çoğu güncelliğini yitirmişti. Bu yüzden sadece röportajdan bazı kısımları yayınlamayı tercih ettiler.

Allah'tan niyazım, *Inspire*'daki kardeşlerimizi -ve genel olarak el-Melahim Medya'dakileri-, kendilerine karşı süren Haçlı hareketi karşısındaki direnişleri ve Şeyh Enver ile kardeşimiz Samir'in (Allah ikisine de rahmet etsin) mirasını sürdürme konusundaki sebatları sebebiyle mükafatlandırmasıdır. Aksi yöndeki tüm beklentilere ve tahminlere rağmen bunu yaptılar. Onlarla yakın gelecekte tekrar birlikte çalışmayı da dört gözle bekliyorum, inşallah.

Resurgence: *Yıllar boyunca sahip olduğun öğretmen ve eğitmenler arasında, sana en çok ilham veren ve seni en çok etkileyen kimdi?*

Adem: Sanırım en çok ilham aldıklarım ya da etkilendiklerim alimler ve ilim talebeleriydi. Bilhassa gözetimi altında tahsil gördüğüm kişiler, Şeyh Ebû Hafs el-Moritani, Şeyh Ebû Abdullah el-Muhacir, Şeyh Ebû Yusuf el-Moritani (Allah onu kabul etsin) gibi. Veya akide ve fıkıh konusunda istişare ettiğim, fetvalarından faydalandığım kişiler, Şeyh Ebu'l Velid el-Ensari, Şeyh İsa ve Şeyh Mansur eş-Şami (Allah onu kabul etsin) gibi. Aynı zamanda, daha sonra tanıştığım ve çalıştığım, sadece din konusunda değil, medya ve siyaset konusunda da istişare ettiğim kişiler, Şeyh Atıyyetullah ve Şeyh Ebû Yahya (Allah onları kabul etsin) ve sevgili emirimiz Şeyh Eymen ez-Zavâhirî (Allah onu muhafaza etsin) gibi. Ki o beni cesaretlendirme, nasihat etme ve ihtiyaç duyduğumda yapıcı eleştirilerde bulunma hususunda hiçbir zaman cimri olmamıştır.

Sanırım Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûrî de bu bağlamda anılmaya değer bir kimsedir. Banim için çok kıymetli ve gönlüme yakın olan bir diğer şahsiyet de Haldin kapının emiri Şeyh İbnu's Şeyh el-Libî (Allah onu kabul etsin). Hocalarımdan biri olmamasına rağmen o, hürmet ettiğim, çok hoş bir insandı. Aynı şey Ebû Zübeyde, Şeyh Ebû Hafs el-Mısırî (Allah ona rahmet etsin), Halid Şeyh Muhammed ve burada adını saymakla bitiremeyeceğim birçok diğer şeyh, komutan ve kardeş için de geçerlidir.

Ve sonuncu ama son derece önemli olarak, es-Sahab'ın direktöründen de hususen bahsetmeliyim. Kendisinden medya çalışmaları hakkında çok şey öğrendim.

Resurgence: *Sen medya bağlantılı faaliyetler hususunda maşallah aktıfsın. Bazı kardeşler cihad beldesinde bir insanın karşı karşıya kaldığı günlük rutinlerin, sıklıkla yaşanan durgunluk ve monotonluk dönemlerinin ve diğer zorlukların bazen enerji ve gayret eksikliğine yol açtığını söyler. Senin motivasyonun nereden geliyor?*

Adem: Bence cevap soruda gizli. Bahsettiğin zorlukları yenme isteği ve genel olarak ümmete, özel olarak da mücahidlere ilham verme ve onları cesaretlendirme arzusu, yaptığım işte beni motive etme konusunda büyük rol oynuyor. Yine de dürüst olmak gerekirse, medya randımanı konusunda yeterince aktif olmadığımı hissediyorum.

Her mücahid ve muhacir için itici bir faktör olması gereken daha önemli bir diğer şey ise Allah'ın, cihad çağrısına icabet edenlere ve Allah yolunda seferber olanlara vereceği ecir ile sevabın az bir mesele olmadığıdır. Allah şöyle buyurur:

"Medine halkı ve çevresindeki çöl Araplarının, (Allah yolunda savaşmakta) Allah'ın Resûlü'nden geri kalmaları, kendi canlarını onun hayatından üstün tutmaları (doğru) olmaz. İşte onlara, Allah yolunda erişecek bir susuzluk, bir yorgunluk, bir açlık veya kâfirleri kızdıracak bir yere ayak basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları (gibi her türlü hal ve hareket), ancak kendilerine iyi bir amel (sevabı) yazılması içindir. Çünkü Allah, iyi harekette bulunanların mükâfatını zâyi etmez.

(Onlar, Allah yolunda) az veya çok bir masraf yapmayagörsünler, (herhangi) bir vadiyi geçmeyegörsünler; Allah onları yaptıklarının daha güzeliyle mükâfatlandırsın diye (bunlar) mutlaka onların lehine yazılır." ⁹⁰

90. Tevbe, 120-121

Yani mücahid, yaptığı küçük şeyler için bile mükafatlandırılır. Bir vadiyi geçmek, kafirleri kızdıracak şeyler yapmaları, servetlerinden Allah yolunda çok az bir miktar harcamaları bile... Bunlar dahi bizatihi bizim her birimiz için moral verici şeyler olmalı, her birimizi kendi üzerine düşeni yapmaya ve kendisine verilen işi yerine getirmeye motive etmelidir, kendisine ufak ve önemsiz gelse bile. Size bu şekilde görülebilirler ancak Allah (*subhanehu ve teala*)'nın nazarında bunların değeri büyüktür.

Monotonluk, durgunluk ve heyecan eksikliği sorunu açısından, bazı kardeşlerin, bilhassa yeni kardeşlerin bu sorunla karşılaşabileceğini düşünüyorum. Zira cihad beldesine geldiklerinde, mücahidlerin medyasında gördüklerinin tamamı askeri ameliyeler olduğundan, vakitlerinin çoğunu düşmanla savaşta harcayacaklarını düşünüyorlar. Mücahidlerin haftanın yedi günü, günün 24 saati muharebe modunda olduğunu hayal ediyorlar. Ancak buraya geldikten sonra, bu kardeşler başka bir şeyle karşılaşıyorlar: Kendilerini, çok fazla boş zamanın olduğu ve ameliyede yer almak için bir fırsat beklerken çok fazla zaman geçtiği bir tecrübe içerisinde buluyorlar. Gerçek şu ki, fiili muharebe Allah yolunda seferber olma tecrübesinin çok küçük bir parçasını temsil ediyor. Bundan ziyade, mücahidin vaktinin çoğunu ribat -yani İslâm'ın serhat hatlarında veya cihad beldelerinde konuşlu olmak- alıyor. Bu sabır ve sebat gerektiriyor. Cihadın müceddidi Şeyh Abdullah Azzam (*Allah ona rahmet etsin*) cihadda sabrın önemi ve murabıtın eciri hakkında şunları söylüyor:

"Cihad ilk başta sabra dayanır. Sabır olmadan cihad olmaz ve sabırsız bir insan asla cihad edemez. Bu yüzden alemlerin Rabbi şöyle buyurmaktadır:

'Ey iman edenler! Dayanın, sabır ve sebat yarışına girin.' ⁹¹

91. Al-ı Imran, 200

Sadece sabretmeyin. Aynı zamanda sıkkın ve bezgin nefsinize -neredeyse sıkkınlık ve bezginlik yayan nefsinize- sabrı tembih edin. Sabredin, eğer sıkılırsanız, kendinize sabrı tembih edin.

'Murâbıt olun ve Allah'tan korkun ki kurtuluşa eresiniz.' ⁹²

Cihad sabra dayanır, nefsinin arzularını takip etmesine müsaade eden bir kişi cihad etmek için sabırlı olmaya tahammül edemez. Zira bir ya da iki günde, en fazla 10 günde bitecek tek bir muharebeye hazırlanmak için 10 ay ribat tutmanız gerekir. Kalafgan ⁹³ Muharebesi 45 dakika sürdü ama hazırlıkları aylar aldı. Yani ribata ihtiyacınız var, cephelerde murabıtlar bunun için var. Ve ribat insan için zordur, bu yüzden ribatta bir gün, normal bin güne denktir. Ve ribatta bir gün, dünya ve içerisindeki her şeyden daha hayırlıdır.

'Allah yolunda ribatta geçen bir gün, başka bir yerde geçen bin günden daha hayırlıdır.' ⁹⁴

Bu sebeple Sıddık Han ⁹⁵, cihad ve ribatta yiyip uyuyan bir kişinin, ülkesinde kalarak oruç tutup namaz kılandan daha hayırlı olduğunu söyler.

Ve sonra:

'Allah yolunda ribatta bir gün, güneşin üzerinde batıp doğduğu her şeyden daha hayırlıdır.' ⁹⁶

Ve:

'Ribatın bir günü, dünya ve içerisindeki her şeyden daha hayırlıdır.' ⁹⁷

92. Al-i İmran, 200

93. Kalafgan, Afganistan'ın kuzeyinde, Tahir ilinin merkezi Talukan ile Badahşan ili arasında bir yerdir.

94. En Nesai rivayet etti, hasen hadistir.

95. Sıddık Han (1832-1890) meşhur bir Hintli İslâm alimi.

96. Müslim rivayet etti.

97. Buhari rivayet etti.

Ve eğer ribatta ölürseniz, hesap gününe kadar amelleriniz artmaya devam eder. Amelleri asla tükenmeyen bazı sınıf insanlar vardır. Bunlardan biri murabıtlardır. Allah, hesap gününde insanları toplayıp bir araya getirinceye kadar, kalem onların amellerini yazmaya devam eder. Bundan daha büyük bir mükafat olabilir mi?

'Allah yolunda ribatta bir gün [geçirmek], bir ay boyunca oruç tutup namaz kılmaktan daha hayırlıdır. Ve her kim bu sırada [ribatta] ölürse kabrin fitnesinden korunur ve amelleri hesap gününe kadar artmaya devam eder.' ⁹⁸

Öyleyse burada dizanteriden ölebilirsiniz ve bu sizin için daha hayırlı olur. Zira amelleriniz hesap gününe kadar artmaya devam eder." ⁹⁹

Yani eğer tüm engellere ve zorluklara rağmen hala burada, cihad beldesinde iseniz, bu sizin -Allah'ın lütfuyla- mücahid ve murabıt olacak sabra sahip olduğunuz anlamına gelir. Ve eğer Allah'ın cihad sırasında önemsiz görünen amellere bile vermeyi vadettiği mükafatları aklımızda tutarsak, bu belde sadece bulunmamızın dahi (burada yaptığımız şeylerden bahsetmiyorum bile) kafirleri kızdığını aklımızda tutarsak, eğer niyetimiz sahih ise yorgunluğumuzun, bitkinliğimizin ve hatta uykumuzun bile mükafatlandırılacağını hatırlarsak, şayet kontrolümüzün ötesindeki şartlar bize engel olur yahut emirimizden gelen talimatlar bizi mücahidlerle beraber olmaktan alıkoyarsa bile mükafatlandırılırız. Bana kalırsa, kesinlikle karşı karşıya kalacağımız bu zorluklar ne olursa olsun, moralimizi yüksek tutmalı ve gerekli motivasyonu korumalıyız. Allah hepimizi ona en iyi hizmet edeceğimiz hale hidayet etsin, günahlarımızı ve noksanlıklarımızı bağışlasın, bizlere ecrimizi tam olarak versin.

⁹⁸. Tirmizi rivayet etti, sahih hadistir

⁹⁹. Şeyh Abdullah Azzam'ın "Hicret ve Hazırlık" kitabından

Resurgence: *Bu müzakereyi sona erdirirken, genel olarak Müslümanlara, özel olarak ise mücahidlere vereceğin başka nasihatler var mı?*

Adem: Müslüman kardeşlerime derim ki: Kervandan geri kalmış ve İslâm'ın düşmanlarına karşı savaşa çıkmamış da olsanız, hoşlansanız da hoşlanmasanız da savaşın nihayetinde size de ulaşacağını beklemelisiniz. Düşmanlarımız şerli ve ahlaksız olsalar da ahmak değiller. Saldıracakları hedefleri seçerken, genellikle zincirdeki en zayıf halkayla, uysal ve pasifist kimselerle başlıyorlar. Açık ve mevcut yanlışlar, tehditler ve tehlikeler karşısında kayıtsız ve mukavemetsiz bir tutum göstermek düşmandan başka kimseye hizmet etmez. Bu sebeple hepimiz yarın yerine bugün savaşmaya hazırlıklı olmalıyız. Öyleyse acele edin ve kervana katılın.

İslâm'ı ve ona müntesip olanları muhafaza etme görevini haliha-zırda yerine getiren mücahid kardeşlerime gelecek olursak... Onlara derim ki: Niyetlerimiz sahih, amellerimiz doğru mu diye kendimizi düzenli olarak yoklayalım. Emir yolunda değil, cemaat yolunda değil, geçici güç veya dünyalık kazanç yolunda değil, Allah yolunda savaştığımızdan emin olalım. Zira bunların hepsi geçicidir ve yakında tükenip gidecektir. Sadece Allah bakidir. Ümmetin içerisindeki yerimizi ve ümmete karşı görevlerimizle sorumluluklarımızı anlayalım. Zayıf ve çaresiz kimselere merhamet ve nezaket gösterelim. Onlarla ihtilaflarımız ne olursa olsun, bizi yüzüstü bıraktıklarını ne kadar hissederek hissedelim, Müslüman ve mücahid kardeşlerimize karşı hoşgörülü olalım. Cihad sahalarında zaman zaman çirkin başını yükselten sapkın tekfirci menhec hususunda dikkatli olalım. Müslümanları veya mücahidleri tekfir etmekten, onların kanını, malını ve şerefini haksız bir şekilde helal görmekten sakınelim. "Üstünlük/tahakküm yanlış cihadilere"¹⁰⁰ dönüşmeyelim (kastımı anlıyorsanız). Alimlerimize, liderlerimize ve kıdemli kimselere saygı gösterelim, Allah'a açık itaatsizlik haricinde onların hüküm, nasihat

100. Burada Şeyh Adem'in kastı, önceki kısımlarda da belirttiği üzere, diğer cemaatler ve Müslümanlar üzerinde tahakküm kurmaya çabalayan ve bunun için gayri İslâmi, gayri ahlaki yöntemleri kullanan kimselerdir. Allahu alem. (Mütercim)

ve talimatlarına uyalım. Tüm işlerimizde ve davranışlarımızda, şeriatın ve adaletin ilkelerine bağlı kalalım, onlara boyun eğelim. Takva ve İslâmi kaidelerin sağlam temeli üzerinde vahdet için çalışalım. Zira eğer saflarımızı birleştiremezsek, ümmetin bir araya gelmesini nasıl umabiliriz?

Bu mücahidlere genel olarak mesajımdır. Aynı zamanda bitirmeden evvel vermek istediğim bazı hususi mesajlar da var:

-Yeniden dirilen Rus İmparatorluğu'na karşı cihad bayrağının taşıyıcısı olan Kafkasya İslâm Emirliği'ndeki tüm kardeşlerime ve bilhassa onların faziletli emiri Şeyh Ebû Muhammed ed-Dağıstani'ye (Allah onu muhafaza etsin) ¹⁰¹ içten selamlarımı, destek ve takdir mesajımı iletiyorum. Allah'tan niyazımız onların adımlarına yol göstermesi, saflarını birleştirmesi, kendilerinin ve aynı zamanda İslâm ile Müslümanların düşmanına karşı onlara zafer vermesidir.

-Mürted ve Amerikan ajanı Halife Hafter ile onun paralı askerlerine ve milli bir meclis olarak kendisini gizlemekte olan Tobruk Temsilciler Meclisi bağlantılı diğer milislere karşı savaşta birleşen, Libya'daki kahramanlara ¹⁰² destek ve takdir mesajı... Allah kardeşlerimizden kabul etsin, onların başarısını ve vahdetini devam ettirsin, başarılarını inşallah kesin bir zaferin ardından gelen, aşırıların ve sözde "orta yolcuların" sapkınlıklarından azade, sahih bir İslâmi sistemin kurulmasıyla taçlandırsın. Mürted Hafter ve onun CIA haydutlarına gelince, onlara mesajımız: Ya Virginia'daki evine ¹⁰³ dön ve Libya'nın iç işlerinden uzak dur yahut inşallah Libya'nın kahraman mücahidlerinin ve devrimcilerinin elinden, Hafter ve Abdusettar Ebu Rişa'nın akıbetiyle yüzleşmeye hazırlan. Aynı zamanda

¹⁰¹. Şeyh Adem bu röportajı verdiği sırada Şeyh Ebû Muhammed ed-Dağıstani sağdı. Allah onu kabul etsin. (Mütercim)

¹⁰² Bu süreçte Libya'nın doğusunda mücahid gruplar Derne ve Bingazi gibi şehirlerde Hafter'in saldırılarına karşı direniyorlardı. Saldırıları Mısır'ın firavunu Abdulfettah es-Sisi de ordusuyla iştirak etti. Uzun süren saldırılar, kuşatmalar ve Müslümanların sessizliği neticesinde Bingazi 2017, Derne ise 2019 yılında düştü. (Mütercim)

¹⁰³. Libya'nın yeni tağıtu Hafter, 1990'dan itibaren yaklaşık 20 sene ABD'nin Virginia eyaletinde yaşamıştı. (Mütercim)

Hafter'in Batılı ve bölgesel destekçilerini de müdahalelerini derhal durdurma konusunda uyarıyoruz. Zira müdahaleleri, Libya mücahidlerine, kendi seçtikleri bir zamanda ve yerde misillemede bulunmak için gerekçe sağlayacaktır.

- Genel olarak Mısır'daki ve özel olarak Sina'daki kardeşlerimizle, tağut Abdulfettah es-Sisi'ye ve komutasındaki Amerikanlaşmış Mısır ordusu ile güvenlik güçlerine karşı savaşlarında dayanışma mesajı... Kardeşlerimize diyoruz ki: Bu mücrim firavunun ve yardakçılarının bir saniye bile dinlenmesine izin vermeyin. Zira şayet "istikrar" kazanma konusunda bir başarı elde ederlerse, bu sadece Mısır için değil, tüm bölge için felakete işaret edecektir. Ve ameliyelerinizde Yahudi işgalcileri ana hedef yapmayı unutmayın, zira Mısır firavunluğuna, Yahudi destekçilerine yönelik saldırılardan daha çok zarar veren ve onları daha çok kızdıran başka bir şey yoktur.

- Yemen'de, iman ve hikmet diyarının bütünlüğünü ve kimliğini tehdit eden Rafızı Husi işgalini ters yüz etmek için saflarını sıklaştıran Müslüman kardeşlerimizle dayanışma mesajı... Allah, onları bekleyen görevde kardeşlerimize sabır ve sebat versin. Yemen'in meydan okuyucu Müslüman aşiretleri ve onların adanmış evlatları olan El Kaide mücahidleri/Ensaru's Şeria arasında bir vahdetle onları nimetlendirsın. Bu vahdeti de inşallah uluslararası güçlerin ve İslâm ile Müslümanların iç işlerine karışma konusunda kullandıkları bölgesel vekillerinin müdahalesinden azade, yeni bir döneme bizleri ulaştıracak, kalıcı bir vahdet kılsın.

- Ve son olarak, hususen mücahid, genel olarak da Müslüman kardeşlerime şunu hatırlatmak isterim. İlk olarak fitne, şimdi de Haçlıların İslâm Devleti cemaatine açtığı savaş sebebiyle manşetlerden itilmesine ve muzdarip olduğu aksamalara rağmen; Suriye'de halen, Bilâdu's Şam'ı yakıp yıkan ve ehline emsalsiz bir vahşetle işkence eden Beşar Esed'e, ailesine, müttefiklerine ve destekçilerine karşı meşru bir savunma cihadı var. Bu, Şam'daki rejime karşı cihadın, İslâm ümmetinin onlarca yıldan bu yana verdiği en önemli

savaş olmasının sebeplerinden yalnızca biri. Bir başka sebep ise Yahudilerin ve Haçlı efendilerinin onlarca yıldır, ilk savunma hatları olarak bu rejime bel bağlamaları. Bu sebeple, bu rejimin çöküşü (inşallah) Filistin'in ve Kudüs'ün Siyonist işgalden kurtartılması için önemli bir kilometre taşı olacak. Aynı sebeple, Suriye devriminin mağlup olması tüm ümmet için yıkıcı bir darbe olacak ve muhtemelen bölgedeki Siyonist-Haçlı hakimiyetinin gelecek yıllarda ve muhtemelen onlarca yıl sürmesine destek olacak. Bundan dolayı, şeytani ve ahlaksız Esed rejiminin devrilmesi başarlınca ve Suriye'de İslami bir sistem kuruluncaya dek, bu mübarek cihadı desteklemek için elinden gelen her şeyi yapması her Müslümanın görevidir. Bu yüzden önceliklerimizi doğru sıralamalı, pusulamızı yeniden ayarlamalı, duruşumuzu düzeltmeli ve çabalarımızı Nusayrilere, Rafizilere, Baasçılara ve ajanlarına karşı kahramanca ve mühim mücadelelerinde Suriye'deki kardeşlerimizi savunmaya ve desteklemeye odaklamalıyız. Düşmanın bizim kafamızı karıştırmak, dikkatimizi dağıtmak, bu kritik ve kati savaştan başka yöne çevirmek için sergilediği ümitsiz girişimlerin bizi aldatmasına izin vermemeliyiz. Ki bunu, bizleri orada burada daha önemsiz savaşlara sokarak, aklımızı planlar, uçkağıtlar ve hokkabazlıklar ile ayartarak yapmaktadır. Öyle ki Firavun'un sihirbazlarının ortaya çıkardığı inandırıcı illüzyonlar bile onların yaptıklarına kıyasla amatörce kalmaktadır.

Kapanış olarak, bir kez daha Resurgence'daki kardeşlerime teşekkürlerimi sunuyorum. Onları ve dergilerini Siyonistler, Haçlılar ve bunların Hindu ve mürted müttetikleri için acı verici dikenler kulmasını Allah'tan niyaz ediyorum. Vesselamu aleyküm ve rahmetullahi ve berekatuh.

Resurgence: Oldukça çeşitli konulardaki faydalı görüşlerini okuyucularımızla paylaşmak için vakit ayırman sebebiyle Allah seni fazlasıyla mükafatlandırsın. Kapanış olarak cihadımızı kabul etmesini, dünyadaki tüm mücahidlere, çabalarını İslâm ve Müslümanların karşı karşıya kaldığı ana tehditlere odaklayacak şekilde yol göstermesini Allah'tan niyaz ediyoruz. Amin!

Kaynak:

Resurgence, Sayı 2, Yaz 2015.

Adem Yahya Gaden (Allah ona rahmet etsin) ile Özel Röportaj

"ONLARI KUŞATIN": İSRAİL İŞGALİNE DAİR TAHLİLLER VE KÜRESEL SAVAŞ

20 yıldan uzun süredir, Müslümanlara, Filistin'e yönelik Yahudi işgali sorununun çözümünün şu olacağı söyleniyor: Araplar için Filistin toprağının sadece çok küçük bir bölümünde Batılıların desteğiyle, zayıflatılmış, savunmasız ve sözde bağımsız bir devlet oluşturulması. Aslan payının ise, diledikleri gibi hükmedip ifsad etmeleri için Yahudilerin ellerine bırakılması. Sözde "iki devletli çözüm" -pratik anlamda bir ve yarım devletli çözüm- (hatta belki de bir de üçte bir devletli çözüm) sadece Filistinlilerin çoğunluğu için kabul edilebilir olmamakla kalmaz. Ayrıca İslâm'ın hükümlerine ve ilkelerine de aykırıdır. Ve de Filistin'in bir İslâm toprağı olduğu ve her zaman böyle kalacağı gerçeğini göz ardı eder. Bu sebeple tek yol ve Filistin "meselesinin" tek çözümü, İsrail'in tamamen sökülüp atılması ve Müslüman Filistin'in tamamının, Müslümanlar tarafından Müslümanlar için kurtarılmasıdır. Filistin Müslümanlar içindir, zira Filistin peygamberlerin diyarıdır. Peygamberlerin gerçek varisleri ise Müslümanlardır, Yahudiler değil.

Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da açıkça belirtilir ki Allah'ın ahdi zalimleri kapsamaz, velev ki onlar peygamberlerin nesillerinden olsunlar. Öyleyse nasıl olur da Yahudilerin, Filistin'in kendilerinin doğuştan gelen hakkı olduğu iddiası geçerli olabilir?

-Yahudilerin içlerinden çıktığı- Beni İsrail sadece, kendilerine yüklenen yalnız Allah'a kulluk etme, O'nun için salih amellerde bulunma, iyiliği emredip kötülükten men etme ve O'nun dinini yayma sorumluluklarını yerine getirememekle kalmamıştır. Aynı zamanda onları ıslah etmek ve onlara yol göstermek için gönderilen bazı peygamberleri de inkar etmişler, hatta bazılarını öldürmüş ve bazılarını ise ilah haline getirmişlerdir. Öyleyse nasıl olur da Yahudiler

-peygamberlerin katili olan ve onların mesajlarını sapkın hale getirenler-, peygamberlerin diyarında meşru bir hak iddia edebilirler? Bir İslâm devletinin barışçıl ve hukuka uyan vatandaşları olmaları müstesna...

Sahih-i Müslim'de yer alan bir hadise göre, Kudüs'teki Mescid-i Aksa, yeryüzündeki ilk mescid olan, Mekke'deki Mescid-i Haram'dan 40 sene sonra inşa edildi. Tarihçiler arasında bunları ilkin hangi peygamberin ne zaman inşa ettiğine dair fikir ayrılıkları olsa da ikisinin de peygamberler tarafından inşa ve tamir edildiği gerçeğinde ihtilaf yoktur. Mescid-i Haram'ın temelleri İbrahim (aleyhisselâm) ve oğlu İsmail (aleyhisselâm) tarafından yükseltilmiştir. Yahudiler (ve Hristiyanlar) keşişlerin, hahamların ve katiplerin, batıl bir şekilde Allah'a isnat edilen kutsal kitaplarında yaptıkları ekleme ve çıkarmalarla, bu iki peygambere hakaret etmiş ve onları küçümsemişlerdir. Süleyman (aleyhisselâm) Mescid-i Aksa'yı yenileyip genişletirken, Yahudiler (ve Hristiyanlar) onu sadece büyüçülük ve puta tapmakla itham etmekle kalmamıştır. Babasını da zina ve diğer bazı tiksindirici şeylerle itham etmişlerdir. Hatta ilkin onun ve babasının peygamber olduğunu da inkar etmişler, onlardan istihza ile "Kral" Süleyman ve "Kral" Davut olarak bahsetmişlerdir. Öyleyse nasıl olur da böylesi peygamber düşmanlarının, aynı peygamberlerin diyarı üzerinde bir hakkı olabilir?

İsrailoğulları peygamberlerinin çağının ardından ve İsa aleyhisselâm'ın gelmesinden önce ve müteakip yüzyıllarda, Filistin çoğunlukla ve birkaç istisna haricinde müşrikler ve tağutlar tarafından yönetilmiştir. Ta ki 637 yılında, önderimiz ve Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in ikinci halifesi Ömer bin Hattab liderliğindeki Müslümanlarca kurtarılınca kadar... Ömer (radiyallâhu anhu), Hristiyanların (o dönemde Kudüs'te Yahudiler yoktu) çöplük olarak kullandığı Mescid-i Aksa'nın temizlenmesine ve yenilenmesine başlamıştır.

Filistin ve Mescid-i Aksa, Müslümanların elindeyken müreffeh bir hale gelmiştir. Ta ki İncil'e inanan, Papa'yı takip eden -daha ziyade ona tapan- tutucu Hristiyanların 1099 yılındaki ilk Haçlı seferinde burayı işgal edip yağmaladığı ve halkı -Müslümanların idaresinde bölgeye geri dönen Yahudiler de dahil- katlettiği zamana dek.

88 yıl sonra, 1187 yılında büyük Müslüman komutan Selahaddin Eyyubi Kudüs'ü İslâm için geri aldı. Mescid-i Aksa'yı temizledi ve onardı, Haçlılar burayı atları için ahır olarak kullanmıştı. 1916 yılına dek Müslümanlarda kalan Filistin, bu yılda tekrar Yahudilere ve Hristiyanlara kaybedilecekti, bu sefer Balfour Deklarasyonu ve Sykes-Picot Antlaşması ile.

Bazı okuyucular neden Filistin ve Mescid-i Aksa'nın tarihine dair bu özeti verdiğimi merak edebilir. Yanıtım şudur ki, Filistin'in İslâmi tarihine dair bilgisiz olan Müslümanların sayısına şaşırsınız. Bu kişiler bu bağlamda Siyonist propagandadan etkilenebilirler.

Filistin'deki Yahudi işgali ve Filistinlilerin sistemli ve soykırımcı bir şekilde zulme uğraması -ki bunun en yakın zamandaki tezahürü Gazze'ye yönelik devam eden İsrail saldırısıdır. Bu saldırı 2 binden fazla Müslümanın canını almış, 8 binden fazlasını ise yaralamıştır- Sykes-Picot Antlaşması'nın kaçınılmaz bir neticesidir. Ki bu antlaşma 1916 yılında İngiltere, Fransa ve Rusya tarafından gizlice kaleme alınmış, dünyaya ise 1917 yılında açıklanmıştır. Bu meşum antlaşma, bir zamanlar kuvvetli ve birleşik haldeki Müslüman milletini, Batı'nın vekil güçleri ve ajanları tarafından yönetilen onlarca güçsüz devlete bölmüştür. Yahudilerin Filistin işgalini devam ettirebilmesi, Filistin ehline acımasız bir şekilde boyun eğdirmeyi ve onları aşagılamaya devam etmesi, bunu cezasız kalarak, suçları sebebiyle mısillemeye uğramaktan veya hesap vermekten korkmadan yapması doğrudan şu sebepten kaynaklanmaktadır: Bu devletçiklerin Birleşmiş Milletler'in kurucu şartına attıkları imzalardan... Ki bu üye devletleri Amerika yönetimindeki, İsrail'in etkisi altındaki Güvenlik Konseyi'nin kararlarına uymaya mecbur bırakmakta, diğer üye

devletlerin, bilhassa İsrail'in egemenliğini ve bölgesel bütünlüğünü korumasını gerektirmektedir. Filistin ile İspanya'dan Doğu Türkistan'a işgal altındaki tüm İslâm toprakları, ancak ve ancak Sykes-Picot'un, Birleşmiş Milletler şartının ve benzeri diğer antlaşmaların feshi ile kurtarılabilir. Müslüman halklar ancak bu şekilde İslâm hilafetinin gölgesi altında emniyet, onur ve izzet içerisinde yaşayabilir.

İsrail haritadan silininceye kadar, Gazze Amerika'nın desteklediği ve tasdik ettiği, modern bir toplama kampı olarak kalacak, Yahudilerin en çürük bahaneleriyle hedef gözetmeyen, rastgele bombardımanlara maruz kalacaktır.

İsrail haritadan silininceye kadar, Filistinli çocuklar en kötü bir biçimde yoksulluk ve mahrumiyet çekmeye devam edecektir. Bu öyle bir mahrumiyettir ki onlar sadece evlerinden ve sağlıklarından değil, canlarından ve sevdiklerinden de mahrum bırakılmaktadırlar.

İsrail haritadan silininceye kadar, sadece Filistinli çocuklar ebeveynlerinin ve kardeşlerinin, kendi gözleri önünde vurulduğunu görmekle kalmayacaktır. Ebeveynler de çocuklarının kendi kollarında ölmesine mani olamayacaktır.

İsrail haritadan silininceye kadar, Gazze'deki Filistinli anne ve babalar, Gazze'deki personel ve malzeme eksikliği yaşayan hastanelerde doğru düzgün bir tedavi göremeyen çocuklarının yavaş ve perişan ölümlerini seyretmek zorunda kalacak. Tabi eğer bu hastaneler İsrail hava saldırılarında vurulmazsa. Tıpkı Ramazan Bayramı'nın ilk gününde bombalanan Eş Şifa Hastanesi gibi. (Aynı zamanda bir çocuk parkı da vurulmuş ve en az 8 çocuk hayatını kaybetmişti.)

İsrail'i haritadan silecek pratik adımlar atılınca kadar, danışıklı dövüş ve utanç verici sessizliğin arasında gidip gelen uluslararası ve bölgesel tavrın gölgesi altında, bunun gibi tarifsiz cürümler işlemeye devam edilecektir. Burada, Mü'minlerin Emiri Molla Muhammed Ömer Mücahid'in (*Allah onu muhafaza etsin*) Hicri 1435 yılı Ramazan Bayramı mesajını alıntıluyacağım. Mesajda şöyle söylüyor:

"Gasıp İsrail varlığının, mübarek Ramazan ayında mazlum Filistinlileri öldürdüğü, yaraladığı ve yüz binlercesini yerinden ettiği vahşi saldırıyı kınıyoruz. Dünyayı ve bilhassa İslâm dünyasını bu cürümler karşısında sessiz kalmamaya davet ediyoruz. Zira bunlara karşı sessiz kalmak adaletsizliktir ve bu herkesin kaybettiği anlamına gelir. Ve de bu zulmü ve saldırganlığı engellemek için acil ve pratik adımlar atılmalıdır ki, bölgenin ve dünyanın emniyeti daha da kötüye gitmesin."

Bugün, eylemleri, iki yüzlü bir şekilde kullandığı ve dünyanın geri kalanının da uymasını istediği hümaniteryenizm, birlikte var olabilmek ve akılcı diyalog diliyle tamamen zıtlık arz eden, barbarca bir düşman koalisyonu ile karşı karşıyayız. Bu dili kullanmalarına rağmen, hayal edebileceğiniz tüm hümaniteryenizm ve birlikte var olabilmek ilkelerine burun kıvrırmaktalar.

Gazze'deki sivil evlerin, okulların, sığınakların, hastanelerin ve çocuk parklarının vahşi ve kalpsiz bir şekilde bombalanması ile Gazze Şeridi'ne Yahudiler, Haçlılar ve onların müttefiklerince uygulanan sert uluslararası ambargo zulüm eylemleridir. Bu eylemler zulmü ve Yahudilerin batıl Filistin hakimiyetini savunmak için yapılmaktadır. Bu sebeple hiçbir Müslüman bunlara göz yumamaz. Ancak, blokajlar ve ambargolar, hakkı ve ehlini korumak için ve orantılı bir şekilde yapılırsa, meşru ve etkili askeri taktiklerdir. Müslümanlar ordular tarih boyunca bu gibi taktikleri birçok sefer başarıyla kullanmıştır. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in Beni Kurayza Yahudilerini kuşatmasından Osmanlı'nın Konstantiniyye'yi kuşatmasına kadar. Günümüzde Iraklı mücahidlerin genel olarak Bağdat'ı ve hususen Yeşil Bölge'yi kuşatmasına kadar ki bu kuşatma, koalisyonun zayıflamasında ve nihai yenilgisinde büyük rol oynamıştır. İsrail'in Filistinlilerin kasaba ve köylerine yönelik tekrar eden saldırıları ile savunmasız Gazze halkına uyguladıkları zalim ambargo, maalesef İslâm dünyasını zehirlemiş durumdaki eylemsizlik yoluyla sona erdirilemez. Bu yüzden bizim ateşe ateşle karşılık verme, Yahudilere

ve Haçlılara karşı kendi blokaj ve ambargomuzu uygulama, onları can damarından vurma, ekonomilerinin kalbini ve can damalarını, yani uluslararası ticaret ve finansı hedef alma vaktimiz gelmiştir.

Mücahidler düşman devletlerinin uluslararası ticaretini felç etme yahut en azından onların ülkelerinde fiyatları yükseltme arayışında olmalıdır. Bunu, onların kargo gemilerini ve ticaret filolarını İslâm ülkelerinin sularında, limanlarında, kanallarında, boğazlarında, açık denizlerde ve düşmanların kendi ülkelerinin sularında hedef alarak, mümkün olan her yer ve yöntemle deniz rotalarını aksatarak yapmalıdır. Onların gemilerinin hepsi meşru hedeflerdir fakat ihracatlar, Batı ekonomileri de dahil olmak üzere her ekonomi için temel önemdedir [ve ana hedeftir.]

Mücahidler, düşmanları bizden çaldıkları ve savaş makineleri için yakıt olarak kullandıkları kıymetli petrolden ve maden kaynaklarından mahrum bırakma arayışında olmalıdır. Bunu İslâm ülkelerinde Haçlıların çalıştırdığı petrol kuyularını ve madenleri sabote ederek, petrol deniz hattına ulaşıp düşmanın eline geçmeden önce boru hatlarına sabotaj düzenleyerek, dev tanker gemileri batırarak, düşman denizlerindeki petrol sondaj platformlarını sabote ederek, tıpkı düşmanların Gazze'de, Somali'de ve diğer yerlerde yaptığı gibi onların karlı balıkçılık endüstrisini harap ederek yapmalıdır.

Bu sırada Müslümanlar Amerikan, Haçlı ve Yahudi işletmeleri ile ürünlerini de boykot etmelidir. Arabadan bilgisayara, şekerlemekten kıyafete varıncaya kadar. Mümkün olduğunca yerel alternatifleri üretmeli, satın almalı ve desteklemeliyiz. Walmart, McDonald's, Proctor and Gamble, Microsoft, Nestle ve Unilever gibi büyük Batılı firmalar ve çokuluslu şirketler, zayıf ve yoksulun istismarı ve yerel ekonomilerin yok edilmesiyle karakterize olan, gemi azıya almış Haçlı küreselleşmenin sembolleridir. Müslümanlar ve mücahidler olarak, bedeli ne olursa olsun bunu durdurmak bizim görevimizdir.

Müslümanlar, bankalardan ve mali piyasalardan da mümkün olduğunca sakınmalıdır. Zira bunlar sözde "getiri" üzerine kuruludur ki bu faizden başka bir şey değildir ¹⁰⁴. Ki faizi alanlar, verenler ve bundan faydalananlar Allah tarafından savaşa tehdit edilmektedir. ¹⁰⁵ Bankalar ayrıca Batılıların yürütmekte olduğu küresel ekonomik sistemin dahili bir parçasıdır ve bu sistem, Müslümanları ve dünyadaki diğer mazlum halkları köleleştirmek için bir alet haline gelmiştir.

Bunun yerine Müslümanlar altın, gümüş ve diğer temel emtiayı değiş tokuş ölçüsü ve aracı olarak geri getirmek için çaba göstermeye başlamalıdır. Endüstriyel üretim temelini yerel bir İslâmi ekonomiye bağlamak ve düşmanın ulusal ve küresel ekonomisinden kurtulmak için barter sistemleri ¹⁰⁶ üzerinde denemeler yapmaya başlamalıdır. Altını bir değiş tokuş aracı olarak geri getirmek de kendimizi faizci kısmi rezerv bankacılığı sisteminden kurtarmak için gereklidir. Ki bu sistem yoktan para üretmekte, pazarlarımızı ve endüstrilerimizi Batı'nın ekonomilerine bağlamakta, bizleri Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Ticaret Örgütü'nün insafına bırakmaktadır. Toplumumuza, kültürümüze, yönetimimize ve dinimize müdahale eden uluslararası yaptırımlara, iktisadi ambargolara ve diğer sayısız müdahale türlerine karşı bizleri korumasız bırakmaktadır.

¹⁰⁴. Burada Şeyh Adem "interest" ve "usury" kelimelerini kullanmaktadır. Her iki kelime de İngilizcede faiz anlamına gelmekle beraber, "interest" daha meşru ve olumlu, "usury" ise yüksek faizi hatta tefeciliği kast edecek derecede ve daha olumsuz bir anlam ihtiva etmektedir. Bu sebeple söz konusu kelimeleri, Şeyh Azzam'ın İngilizcedeki kullanımına benzermesi ve anlam karışıklığına mani olması amacıyla, sırasıyla "getiri" ve "faiz" olarak tercüme etmeyi tercih ettik. (Mütercim)

¹⁰⁵. Bakara, 275-281

¹⁰⁶. Barter sistemi, paranın devreden çıkartıldığı bir tür değiş tokuş sistemi olarak tanımlanabilir. Bu sistemde bir işletme, satın aldığı mal yahut hizmetin bedelini, kendi ürettiği yahut sahibi olduğu mal ya da hizmet ile öder. Bu, takastan ötede, çok sayıda alıcı ve satıcının karşılıklı ilişkisi içerisinde olduğu geniş kapsamlı bir pazar niteliğindedir. (Mütercim)

Bazı kimseler şöyle sorabilir: "Müslümanlardan, küresel küfrü mağlup etmeden ve büyük bir İslâm devleti tesis etmeden evvel, kendilerini uluslararası finansal sistemin pençelerinden kurtarmaya çalışmalarını istemek makul müdür?"

Cevabım şudur: Evet. Müslümanları İslâm'ın zaferi için finansal ve iktisadi olarak hazırlanmaya teşvik etmek tamamen makuldür. Tıpkı onları bir İslâm devletinin tesis edilmesi için yolu açmak amacıyla dini, askeri ve siyasi olarak hazırlanmaya, organize olmaya ve eğitime teşvik ettiğimiz gibi. Bugün Müslümanlar, ülkelerini faizci finansal sistemden ve uluslararası bağışçıların orantısız derecedeki etkisinden kurtarmadıkları müddetçe hiçbir zaman arzuladıkları iktisadi refah ve siyasi bağımsızlığını elde edemeyeceklerini her zamankinden daha fazla bir şekilde anlamaya başlamışlardır.

Sümeyye Gannuşi, *The Guardian* için yazdığı "*Sahne Arkası: Her Zamanki İşler*" başlığını taşıyan ve 3 sene önce Arap dünyasında halk ayaklanmaları başladıktan sonra yayınlanan makalesinde, bölgede bu gerçeğe dair artan bilince işaret etmiştir. Batılıların, Arap dünyasında yeni filizlenmeye başlayan devrimleri, yukarıda zikrettiğim sistem ve kurumların bazılarını kullanarak baltalama ve sabotaj etme çabalarına dair uyarıda bulunmuştur. Burada makalesinden ilgili pasajları alıntılacağım:

"Batı, değişim sürecini kontrol etme girişimi kapsamında, yalnızca sert askeri gücü harekete geçilmiyor. Aynı amaçla iktisadi kolunu da, Dünya Bankası ve IMF vasıtasıyla, sahneye koyuyor.

Kısa bir süre önce, bir grup Arap aktiviste hitap eden Dünya Bankası Başkanı Robert Zoellick, bölgedeki değişimi 'kendi ivmesini vücuda getiren çarpıcı bir kuvvet' olarak övdü. 'Kuzey Afrika ve Orta Doğu'daki insanların' karşılaştığı sorunlardan bahsettiğini duyan bir kişi, onu bu bölgelerin mücadele ettiği ekonomik krizlerle hiçbir ilgisi olmayan masum, bağımsız bir analist ile karıştırabilir.

Bu, yaşananlar hakkındaki esaslı bir gerçeği örtbas etmek için yürütülen bir hareketin parçasıdır: Bu insanlar yalnızca uluslararası olarak desteklenen siyasi otoritecilğe karşı savaşıyorlar. Aynı zamanda IMF'nin ve Dünya Bankası'nın empoze ettiği ekonomik modele, ayrıca Tunus ile Mısır örneğinde Avrupa Birliği'nin yapısal reform programlarına karşı da savaşıyorlar.

Tunus'ta, 1995 yılında Avrupa-Akdeniz Ortaklık Anlaşması'nı imzalayan ilk Arap ülkesinde, kamuya ait firmaların yüzde 67'sinden fazlası özelleştirildi. Mısır'da ise bu 314 firmanın 164'üdür. Bu, söz konusu ülkelerin ekonomilerini borç içerisinde boğarken, onların ABD ve Avrupa Birliği tarafından dağıtılan sadakalara da esir hale getiriyor."

Bu, İslâm dünyasını Batı'nın kontrolü altında tutmak için tasarlanan kısır döngüler silsilesinin sadece ilki. Kamuya ait firmaların özelleştirilmesinin aslında ne manaya geldiğini anlamak, bunun ve diğer neo-sömürgeci politikaların ne kadar zalimane olduğunu keşfetmek için, John Perkins'in '*Bir Ekonomik Tetikçinin İtirafı*' ve '*Amerikan İmparatorluğunun Gizli Tarihi*' kitaplarını şiddetle tavsiye ederim.

Ancak yine de Gannuşi'nin bahsettiği büyüyen halk muhalefetine rağmen, Tunus'taki sözde devrimci hükümetin (Sümeyye'nin babası Raşid ve eşi Refik Abdusselam tarafından yönetilen yarı-İslamcı Nahda Partisi'nin liderliği altındaki), ayrıca Mısır, Libya ve Yemen'deki yeni/eski düzenlerin, eski rejimlerin yaptığına devam etmekten yalnızca biraz daha fazlasını yaptıklarını söylemek gerekir. Bunlar Dünya Bankası ile IMF'den borç almayı, Amerika, Avrupa

Birliğı ve diğerk bağışıcı ölkelerden kendilerine gem vuracak daha fazla bağışıcı kabul etmeyi sürdürmektir. (Eski rejilerin 'terörle mücadele' politikalarını sürdürmelerinden bahsetmiyorum bile. Bu başka bir günün meselesidir.) Böylece, gerçek değışime istekli halk kitlelerinin umutlarına darbe vurmuş, ayaklanmaların kendilerini devirmek için başladığı aynı yönetici elitlerin ve menfaat odaklarının tekrar ortaya çıkmasının yolunu açmışlardır.

Bununla beraber, Batılı güç merkezlerinde, küresel ekonomik sistemin şu an en kırılgan ve savunmasız durumunda olduğuna dair bir fikir birliğı vardır. Bilhassa Arap ve İslâm dünyasındaki ayaklanmalarla, Avrupa ile Amerika'daki büyümekte olan devasa devlet borç ve bütçe krizleri ışığında... Ki bunlar Batı'da dahi büyük siyasi ve sosyal ayaklanmalara sebep olmaktadır. Bu sebeple Batılı liderler, sistemin yaşama gücü ve bunun Batı medeniyetinin geleceğine olan olumsuz etkisi konusunda artan endişelerini belirtmektedir. Bazıları sistemin temelden defolu olduğunu ilan edip Bretton Woods modeli ¹⁰⁷ öncesine dönmeyi teklif edecek kadar ileri gitmektedir. Elbette böyle bir değışim, Batılı küresel hegemonyanın birçok yeri doldurulamaz aygıtından vazgeçmesi anlamına geleceğinden, Amerika ve Haçlı müttefiklerinin bunu kabul etmesi muhtemel değıldir. Bu da yıpratma savaşımızın devamı anlamına gelir. Ki bu savaş inşallah, nihayetinde ekonomik sistemlerinin ve bununla beraber küresel imparatorluklarının çöküşüyle sonuçlanacaktır.

Tüm silahlar gibi iktisadi silahlar da iki tarafı keskin bir kılıçtır. Ve Batı da Müslüman dünya gibi bu tür bir savaşa karşı risk altındadır. Bu tarihi belirsizlik ve istikrarsızlık dönemi, her Müslümanın savaşa katılmasını, Siyonistlerle Haçlılar için hayatı daha zor bir hale getirmek uğruna üzerine düşeni yapmasını ve onların nihai mağlubiyetine katkıda bulunmasını gerektirir.

107. 1944 yılında ABD'de imzalanan "Uluslararası Para Antlaşması"nın bir diğerk adı. Bu antlaşma paralelinde ilerleyen yıllarda Dünya Bankası ve IMF kurulmuş, Amerikan doları yeni finansal sisteme esas kabul edilmiştir. Sistem 1971 yılına dek sürmüş, ancak geçilen yeni küresel iktisadi sistemler de bunun bir devamı niteliğine sahip olduğundan, Bretton Woods modeli kurucu bir temel olarak kalmıştır. (Mütercim)

Bugün, önce Allah, ardından mücahidler ve onların tıpkı Mü'minlerin Emiri Molla Muhammed Ömer Mücahid (*Allah onu muhafaza etsin*), şehid Şeyh Usame bin Ladin (*Allah ona rahmet etsin*) ve mücahid emirimiz Şeyh Eymen ez-Zavâhirî (*Allah onu muhafaza etsin*) gibi öngörü sahibi liderleri sayesinde; küresel küfrün başı Amerika, şer imparatorluğunun temellerini tehdit eden, emsalsiz bir zayıflık safhasındadır.

Allah'ın lütfuyla, Müslümanlar Amerika'yı ve onun şerli koalisyonunu en az iki kritik savaşta mağlup etmiştir. Ancak bizler, Haçlıların Irak'tan çekilmiş olmalarının ve bu yılın sonunda beklenen Afganistan'dan çekilmelerinin, daha büyük olan küresel savaşın sonu anlamına geldiğini düşünmemeliyiz. İslâm ümmeti diğer sayısız işgal ve ambargodan muzdaripken, Filistin halen merhametsiz Yahudilerin ve pençelerinin insafına kalmış haldeyken, Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in takipçileri batıda Mali, Nijerya ve Orta Afrika Cumhuriyeti'nden doğuda Suriye, Irak, Myanmar ve Tayland'a kadar saldırı altındayken, Müslümanlar neo-sömürgeciliğin, diktatörlüklerin, yoksulluğun, cehaletin, dinsizliğin, kör taklidin ve kafirlerin peşinden gitmenin kışkacındayken, önümüzdeki yol asla kolay bir yol değildir. Fakat eğer her birimiz, İslâm'ın düşmanlarına ve Müslümanlara zulmedenlere karşı mücadelenin içerisinde yer almak için samimi çabalarda bulunursak, aynı zamanda dini tatbik etmek, kendimizi ve çevremizdekileri eğitip ıslah etmek için ihlasla uğraşırsak, Allah -inşallah- çabalarımıza bereket verecek, bizlere kafirlere ve nefsimizdeki şerre karşı zaferi bahşedecektir. Uğrunda çalıştığımız İslâm hilafetini tesis edecektir.

Kıymetli Müslüman... Düşmanlarımıza karşı zafere ve hilafetin tesisine giden yol sadece silahlı eylemle sınırlı değildir. Bilakis, askeri çabayı destekleyecek, güçlendirecek ve ileriye taşıyacak, İslâm ümmetinin geleceği için verdiğimiz bu savaşta bizi başarıya ulaştıracak tüm meşru yolları ve yöntemleri kapsamaktadır. Öyleyse gecikme ve cihaddaki yerini bugün al. Bu yer ister askeri, ister iktisadi, ister eğitimsel, ister motive edici, isterse başka bir şekilde olsun. Sabırlı ve azimli ol, kardeşlerini de sabır ve azimle doldur. Zira bu savaş halen başlangıç çağındadır.

Ve'l hamdu lillahi Rabbi'l âlemîn...

Kaynak:

Resurgence, Sayı 1, Sonbahar 2014, "Onları Kuşatın"

ARAP BAHAR'I'NA DAİR KISA BİR DEĞERLENDİRME

Haçlı Batı'nın hükümetlerine:

Bugün, yeni bir sayfa açmaktan ve İslâm dünyasına yönelik Batılı politikaları değiştirmekten bahsettiğiniz zaman ciddi olduğunuzu ispatlamak için mükemmel bir fırsatınız var. Bunu uçaklarınızı, tanklarınızı, askerlerinizi çekerek, vekil güçlerinizi, ajanlarınızı, çakallarınızı, ekonomik tetikçilerinizi durdurarak, Müslümanların kendi kendilerini sizin uluslarüstü organizasyon ve kurumlarınızdan azade bir şekilde yönetmelerine müsaade ederek yapabilirsiniz.

Maalesef sizlerin Mısır, Tunus ve Yemen devrimlerinin neticelerini tesir altına alma girişimleriniz, Libya ayaklanmasına yönelik düşüncesiz müdahaleniz, Müslümanlar ile Batı arasındaki ilişkilerin geleceği bakımından hayra alamet değil. Bu sizin tarafınız adına bir iyi niyet yansıtmıyor. Aynı şekilde İslâm dünyasında 50'den fazla despot yönetime devam eden desteğiniz de öyle. Afganistan'da, Pakistan'da, Irak'ta devam eden müdahalelerinizden, askeri üslerinizin ve birliklerinizin bulunduğu diğer ülkelerden, hava sahasını sürekli olarak jetler, drone'lar, helikopterler ve suikast timleriyle ihlal ettiğiniz yerlerden bahsetmiyorum bile. Tüm bunlara rağmen hale işleri düzeltme şansınız var. Sizlere, çok geç olmadan önce bu şansı değerlendirmenizi tavsiye ederim.

Bu sizin, liderleri Doğu Avrupa'daki siyasi ayaklanmalara müdahil olmayacakları sözünü veren ve bu sözü tutan Sovyetler Birliği'nin adımlarını takip etmeniz için bir şanstır. Ayaklanmaları sabote etmeye ve onları isteklerinize göre şekillendirmeye yönelik Batılıca adımların devam etmesinin, ellerinizi ait olmadığı yerlere uzattığınız ve üstünüze vazife olmayan işlere karıştığınız güne pişman olacağınız bir ters tepkiyle sonuçlanacağı hususunda sizi önceden uyarıyorum.

Dünyadaki mücahidlere:

Bu safhada gerek içerde gerekse dışarıda önceliklerimizi, Amerika'yla ve NATO'da bulunan ortaklarıyla, bilhassa Fransa ve İngiltere ile doğrudan çarpışmaya odaklamalıyız. Düşmanların iktisadi ve askeri kan kaybı, Batı'daki insanlar bir seçim yapıncaya dek durmamalı: Ya Müslümanlara yönelik Haçlı seferine ve İsrail'e yönelik desteklerine devam edecekler yahut ayakta kalabilir bir yönetime ve temel kamu hizmetlerine devam edecekler. Fransa ve İngiltere'deki son bütçe kesintileri ile kemer sıkma önlemleri ve Amerika'daki 16 trilyon doları aşkın borç krizi, inşallah bu günlerin uzak olmadığı- nın alametleridir. Arap ayaklanmaları da Amerikan imparatorluğunun emsalsiz bir zayıflık ve düşüş safhasında olduğunu göstermektedir. Öyleyse küfrün başını kanı kalmayıncaya kadar kanatmaya devam edelim. Bizleri stratejik gayemizden başka yöne çevirmeye veya daha az önceliği olan savaşlara çekme girişimlerine karşı dikkatli olalım. Bilhassa bölgedeki yeni realiteler ışığında.

Son olarak, genelde İslâm ve cihad davetçilerine, özelde ise internette cihadi medya alanında çalışanlara:

Gün sizin gününüz. O halde bu yükü omuzlamak için ayağa kalkın ve yazılmakta olan tarihin bir parçası olun. Tevhid ve cihad mesajını, kara bir diktatörlük ve polis devleti örtüsünün altından henüz kalkmakta olan bir bölgeye ve dünyaya iletmeye dair altın fırsatı kaçırmamalıyız. Hem Facebook ve Twitter gibi yeni medya hem de daha eski nesillerce tercih edilen geleneksel yayınlar ve basılı medya yoluyla Müslümanlara ulaşmak için gerekli her çabayı göstermeliyiz. Hem ulaştığımız insanlara hem de onları davet ettiğimiz menhece ve gayeye dair kendimizi tamamen bilgi sahibi kılmalıyız. Öyle ki yöntemlerimizi iyileştirebilelim, tekniklerimizi saflaştırabilelim, mesajımızı akıllı ve eğitilmiş bir üslupla, ümmetin her kısmı, her bölümü, her seviyesi ve her kesimi için ulaşılabilir kılalım.

Dualarımızın sonu, alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Kaynak:

Inspire, Sayı 10, Bahar 2013.

Adem Yahya Gaden İle Özel Röportaj

Cihad Menheci *Tecrübeler ve Ötesi*

Cihad sahasının şahitlik ettiği kıymetli kimselerden biri olan Şeyh Adem Yahya Gaden, gençliğini ve tüm ömrünü cihad yolunda feda eden, geride ise bereketli bir miras bırakan, müstesna bir şahsiyettir.

Bu müstesna şahsiyet, içerisinde doğduğu Amerika'yı, önünde yer alan imkanları, varlıklı ailesini, rahat bir hayatı, dünya nimetlerini genç yaşında terk etmiş, İslâm ile şereflenmiş ve bununla da kalmayıp cihadın tam kalbinde yerini almıştır. Hayatının ritmini cihadın frekansına ayarlayan Şeyh Adem, Müslüman olarak doğan ancak cihad etmek şöyle dursun, bunu bir kabahat ve cürüm addeden kimse-ler için ne büyük bir ibret vesilesidir.

Elinizde tuttuğunuz eser üç ana kısımdan oluşmakta. Bunlar Resurgence dergisine verilen uzun bir röportaj, aynı dergi için yazılan kısa bir yazı ve Inspire dergisine verilen kısa bir röportajdır. Bu üç metni derleyerek bir kitap haline getirdik, böylece Şeyh Adem'in, özellikle tecrübelerini ve cihad menhecine dair ders verici çıkarımlarını okuyucuya sunmuş olduk.

